

Şırnak'ta İşkence ve Katliam!
5 genç infaz edildi... Cenazeye saldırıldı:

50 yaralı...
30 gözaltı

Bakırköy'de
Gözaltında
Ölüm!

“TÜRKİYE DEĞİŞTİ” DİYENLERE İTHAF OLUNUR!

Başkent Ankara
İki hafta önce...

1 Nisan Davası
Hala tutsaklar...

F
tipleri
Öldürmeye
devam
ediyor!

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 143 / Tarih: 30 Ocak 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

118 Şehit!
Sergüller'in
kararlılığıyla
direniş sürüyor

Sol içi sorunların çözümü için
**SOL'un İÇ HUKUKU
OLMALIDIR**

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

30 Ocak'ta Kadıköy'deyiz! Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu Irak Halkıyla Dayanışma İçin Kadıköy'e Çağırıyor

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, Irak'ta seçim aldatmacasına hayır demek, birbiri peşisıra öldürülen şoförlere "Irak'a gitmeyin, işgale ortak olmayın" çağrısını tekrarlamak ve Irak'ta katliamlara dur demek için 30 Ocak'ta Kadıköy'de bir basın açıklaması düzenliyor.

Irak direnişi, işgal altında se-

çim oyununu bozmak için işgalcilere ve işbirlikçilere vuruyor. Irak katliamlara, işkencelere rağmen direniyor. 30 Ocak'ta işgalin hiç bir koşul altında meşru görülemeyeceğini bir kez daha haykırmak, Irak halkının direnişiyle dayanışmamızı göstermek için, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'nun

çağrısına uyalım; Kadıköy Meydanı'nda buluşalım.

2 Şubat'ta Çanakkale'deyiz! Adalet için!

2 Şubat 2005'te, saat 09.00'da Çanakkale ACM (DGM)'de 19-22 Aralık'ta Çanakkale Hapishanesi'nde gerçekleştirilen katliamın davasına devam edi-

lecek. Katliamcıların yakasını bırakmayan TAYAD'lı Aileler, işkenceye, katliama karşı olan, adalet isteyen herkesi duruşmaya çağırıyor...

11 Şubat; 1 Nisan Davası Hukuksuzluğun önüne barikat olalım!

Sahte disketler nedeniyle onlarca kişi hala tutsak. Onlarca kişi onyıllarca yıllık hapis cezalarının tehdidi altında.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi verenleri sindirmek, demokratik mücadeleyi tasfiye et-

mek için gerçekleştirilen komploya karşı sesimizi yükseltmeye, barikatı güçlendirmeye devam edelim!

Bu komployu bozacağız.

Bu komplo bozulmak zorundadır. Aksi halde, muhalif hiç

kimsenin hiçbir hak ve özgürlüğünün güvencesi yoktur.

Duruşma, 11 Şubat, saat 09.30'da İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde...

Büyük direnişin Uşak cephesi:
Başegmeyen Kadınlar

Ümit İltar'ın 2. şiir kitabı
Ümut Yağmuru

Kitabevleri ve TAYAD'da

hav... hav... hak... tüt
Yoldaş unutmama bunu
Burjuvazi
ne zaman aldatma bizi
böyle haykırır
hav... hav... hak... tüt
Gördün mü ikinci motoru
içinde kim var
Arkalarından gidiyorlar
ikinci motor birinciye yetişti
..iki motorda iki sınıf çarpışıyor
Biz / Onlar

...
Yoldaşlar ey!
artık lüzum yok fazla söze
Bakın göz göze
Karadeniz
On beş kere açtı göğsünü
On beş kere örtüldü
On beşlerin hepsi
Bir komünist gibi öldü

★ Samsun'un Hançerli Mahallesi'nden Mustafa Suphi /
★ Üsküdar'ın Ahmet Çelebi Mahallesi'nden Ethem Nejat
(İzmir Maarif Sadr-ı Sabıkı) / ★ Erzincanlı Aşçıoğlu Baha-
eddin (muallim) / ★ Uşak'ın Hacı Hüseyin Mahallesi'nden
Kazım Hulusi / ★ Sürmene'nin Asu Kariyesi'nden Kırallı-
oğlu Maksut / ★ Ghangirli Hilmioglu (İsmail) Hakkı (dok-
tor) / ★ Van'ın Erçiş'ten Ahmetoğlu Hayrettin (nefer) / ★
Bandırma Manyas Nahiyesi'nden Hakkı bin Ahmet Ali
(topçu yüzbaşı) / ★ İstanbullu Emin Şefik (mühendis) / ★
Kadıköylü Tevfik bin Ahmet (tayyare yüzbaşı) / ★ Mani-
salı Kazım bin Ali (ihtiyat zabiti) / ★ Erzincan'ın Akdağ
Kariyesi'nden Hatipoğlu Mehmet / ★ İzmir Tilkilik'ten
Hacı Mustafaoğlu Mehmet / ★ Kandıralı Cemil Nazmi
bin İbrahim / ★ Maria (Meryem) (M. Suphi'nin eşi)

(TKF'nin Kuruluşu ve Mustafa Suphi,
Türk Tarih Kurumu Yayınları, s. 331)

"isimlerini aklında tutma
fakat

28 kanunusaniyi unutmama!"

Nazım Hikmet

Mustafa Suphi, 1908'den itibaren Osmanlı baskısına karşı mücadelesine başladı. 1912'de Milli Meşrutiyet Fırkası'nı kurmaya çalışınca, zulmün hedefi oldu ve Sinop'a sürgün edildi.

Sinop'tan Rusya'ya kaçan Suphi, burada Türk esirleri arasında çalışmalarını sürdürdü. Sovyet devrimine katıldı. Artık bir komünisttir. 1918'de **Osmanlı Tutsakları Sosyalist Örgütleri** Kurultayı'nı topladı. Doğu Halkları Komünist Örgütleri Merkez Bürosu'nda, Komintern'de görevler aldı. 1920'de Ankara, İstanbul ve Bakü'de ayrı gruplar halinde bulunan komünistleri bir araya getirmek üzere Türkiye Komünist Partisi kuruluş çalışmalarına başladı. Kongre 10 Eylül

1920'de Bakü'de toplanarak TKP'nin kuruluşunu ilan etti ve Merkez Komitesi Başkanlığı'na M. Suphi seçildi.

Kongere'de Anadolu'da sürmekte olan mücadeleye ilişkin şu karar alındı: *"TKP memlekette emperyalizme karşı olan Milli Kurtuluş Savaşı'nın derinleşmesine yardım etmekte, bu hareketi tutmakla beraber, işçi sınıfının gerçek ve son amacı olan emekçilerin egemenliğini kurmak için gereken durumu, koşulları, zemini hazırlamaya çalışacaktır."*

Suphi ve yoldaşları, 1921'de Anadolu'ya gitme kararı aldılar. Mustafa Kemal de TKP Merkez Komitesi'ne bir davet mektubu göndermişti.

Kars'ta Kazım Karabekir tarafından törenle karşılandılar. Ama TKP'ye davet mektubu yazan M. Kemal, Karabekir'e Suphiler'in Ankara'ya gelişinin önlenmesi talimatını da yollamıştı. Suphi ve yoldaşları 28 Ocak 1921'de Trabzon'da elleri kelepçelenip bir tekneye bindirildiler. Ankara hükümeti, komünistlere karşı ilk büyük komplosunu hazırlamıştı. Onların arkasından hareket eden teknedeki katiller tarafından deniz ortasında süngülenerek katledildiler. Bu komplo ve katliamlar, Cumhuriyet tarihi boyunca hiç durmayacak; ancak komünistler, devrimciler de emperyalizme ve sömürücü iktidarlara karşı savaşma azminden hiç vazgeçmeyecekti...

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Pembe Özlem OLGUN
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar KESİCİ
Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X
Fiyat: 750 000 TL/75 Ykr
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncı Veriag Florastr. 77 Tel: 0049 221 453 87 60 Faks: 0049 221 453 87 62 E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de	50733 Köln 0049 221 453 87 61	Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA Tel-Faks:0 466 351 42 08 İzmir: Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi Konak Tel-Faks: 0 232 482 29 54 Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gakkı Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51 Malatya: Dabakhane Mah. Bakırçılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77 Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı NO:24 Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80 Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekevi Yokuşu No: 42 Tel-faks: 0 462 321 14 80
--	----------------------------------	--

Solun İç Hukuku ve kendini aşma zorunluluğu

Gazi, Nurtepe ve Alibeyköy’de “Yurtsever Gençlik” adı kullanılarak Haklar ve Özgürlük Cephesi’ne saldırılmasıyla ortaya çıkan sorun, bugün yeni bir aşamaya ulaşmış bulunuyor. Sol gruplar tarafından yapılan ortak bir açıklamada “*solun kendi arasındaki sorunlarının çözüm yolunun şiddet olmadığı*” bir kez daha teyid edildi ve söz konusu sorunu araştırmak ve çözümlemek üzere bir komisyonun kurulmasının kararlaştırıldığı açıklandı. Bu komisyonun kararlarına uyulacağı taahhüt edildi. Hem solun ortak bir irade göstermiş olması yanı sıra, hem de komisyon şeklinde bir çözüm yönteminin kurumsal olarak tanınmış olması itibarıyla, bu açıklama olumlu bir adımdır.

Sol içi sorunlar, geçmişten bugüne, böyle bir mekanizma ve bir iç hukuk olmadığı için çözülememiş, üstü örtülmüş, geçirtilmiş, bunun sonucunda ise, sorun her seferinde daha da büyüyerek karşımıza çıkmaya devam etmiştir. 12 Eylül öncesini düşünelim. Kaç insan öldürüldü, kaç insan yaralandı bu nedenle. O dönemde de “olmaz” düşüncesiyle sol içi sorunlara yönelik bir kurumsallaşma yaratılamadı. Bugün yaratılmaz mı? Biz, yaratılabilir, yaratılamaz tartışmasından öte “**YARATILMALI!**” diyoruz. Sol bu konuda geçmiş ve kendini aşmak zorundadır. Bugün bir olumsuzluk yaşanmıştır. Bu olumsuzluk, provokasyona açık bir ortam yaratmış, moral değerlerimizi yıpratmıştır. Bu olumsuzluktan olumlulukla çıkmalıyız. Bu gücü göstermeliyiz. Olumsuzluğu olumluluğa çevirmenin yolu, sadece “gündemdeki” sorunu değil, sol içi tüm sorunları kapsayacak bir hukuk ve mekanizma oluşturmaktır.

Bazı arkadaşlar, genel bir komisyon ve hukuk oluşturulması önerisine “gerçekçi olmadığı”, “bugünkü gerçekliğimize uymadığı” gerekçesiyle karşı çıkmaktadırlar. Evet doğrudur; bugünkü gerçekliğe uymuyor. Fakat zaten bu komisyon önerisi de bugünkü gerçekliği değiştirmek için atılacak bir adımdan başka bir şey değildir. Sol içi bir komisyon ve hukuk oluşturmak, gerçekliğimize uymuyor. Oligarşinin komplolarına karşı ortaklık bile sağlayamıyoruz, gerçekliğimize uymuyor... Hepimizin bir biçimde şikayetçi olduğu daha başka örnekler de sıralayabiliriz. Sorun da zaten bu “**gerçekliğimiz**” değil mi? Mesele sol içi komisyonun bugünkü gerçekliğe uyup uymadığı değildir, **bu gerçekliği değiştirmek isteyip istemediğimizdir**. Komisyon doğruysa, gerekliyse, o zaman bu gerçekliği değiştirmeye bir noktadan başlayalım. Solun alternatif olma iddiasından, gündem belirleyici olmaktan uzaklaştırıldığı, mücadelenin nisbeten gerilediği böyle bir süreçte, mantık varolan güçleri birleştirip bu kuşatmayı dağıtmaya çalışmayı söyler. Ama “*gerçekliğimiz*” denilen olgular nedeniyle, mantığın gerektirdiğini yapamıyoruz. Doğrudur, siyaset gerçekler üzerine sürdürülür. Ama bu “gerçekliğimiz” denilerek nesnellığe teslim olmak anlamına gelmez. Nesnellik buysa, nesnellik birbirimize güvensizliğimizse, grupçuluğumuzsa, irademizi, enerjimizi bu nesnellığı değiştirmeye yöneltmek durumunda yız.

12 Eylül öncesinden beri bu “gerçekliğimiz” engel oluyor böyle bir hukukun oluşmasına. Artık bu “gerçekliğimiz”i değiştirme zamanıdır. Bu yönde bir iradeyi ortaya koyma zamanıdır. İdeal olanı bu komisyonun

- 3... *Sol içi hukuk*
- 6... **SEKA DİRENİYOR!**
- 8... **TEKSTURE DİRENİŞİ SÜRÜYOR**
- 9... *Avrupa Birliği örtüsünün altındaki kanlı dişler...*
- 14... *Hukuksuzluk çöktü!*
- 16... *İstanbul polisi yeni komplolar peşinde*
- 17... *Hakkari’de deprem*
- 18... *Şoförlerin kanı dökülüyor!*
- 19... *Narenciye üreticisi AKP’yi ve IMF’yi protesto etti*
- 20... *Tutsak mektupları: İkinci kelepçe takmaya başladılar*
- 21... *Tutsak mektuplarındaki gerçekler*
- 22... *‘Panopticon’dan F tipine...*
- 24... *CHP’yi ‘ayağa kaldırmak’ kimin sorunu*
- 26... *Milliyetçilik bir siyasi tespittir*
- 30... *Auschwitz’leri yaratanlar soykırımını lanetleyemezler*
- 32... *Bağımsızlık için mücadele eden bir gençliğin varolduğunu gösterdik*
- 34... *Gençlik Federasyonu’ndan suç duyurusu*
- 35... *Vatanseverler kazanacak*
- 39... *Sadık Türk Serbest Bırakılsın*
- 40... *TAYAD’dan bayram ziyaretleri*
- 42... *İşgal altında seçim meşru değildir!*
- 44... *‘insan gibi yaşamının’ TEK YOLU SOSYALİZMDİR*
- 47... *Avrupa’da grevler*
- 49... *AZAP YOLLARI*
- 50... *Kahramanlar Ölmez*

geçmişe dönük bir soruşturma ve muhasebeyi de yapabilmektedir. Bunu başaramadığımız durumda bile, geçmişten çıkardığımız derslerle, en azından **geleceğe yönelik** bir kapsayıcılığı olmalıdır. Evet, komisyon ve hukukumuz **kalıcı** olmalıdır. “Olmaz” diye başlarsak, elbette olmayacaktır. Olmaz diye başladığımız noktada, bunu deneyemeyiz bile. Olmaz diye yola çıkmak, sol içi şiddete yol açan anlayışlarla hesaplaşmaktan kaçmaktır. Komisyonun ve hukukun kalıcılığı doğrultusunda bir irade ortaya koymalı, kalıcılığın önündeki engelleri, sorunları çözme gücünü göstermeliyiz. Bu olumsuzluktan ancak böyle daha güçlü çıkabiliriz.

Kalıcı olmayan bir komisyon ve hukukla, HÖC’e yönelik saldırıyla ortaya çıkan bu sorunun çözümü, aşılmış gibi olabilir. Meseleyi “şiddete” dökülmeden hallettik diye kendimizi avutabiliriz. Ama yanılırız. Solun bilincinde “sol içi şiddet” daha çok geçmişe ait bir sorun gibi algılsa da, 80’li, 90’lı yıllar boyunca da sol içi şiddet sık sık bize kendisini hatırlatmış, “geçmişte kalmadığını” göstermiştir. Sol içi şiddet denilince akla 12 Eylül öncesinin gelmesinin elbette haklı bir yanı vardır. O süreçte, aklın alamayacağı ölçüde sol içi şiddet batağına batılmış, sol, bu bataktaki kaybettiklerinin bilançosunu bile tutamaz hale gelmiştir. Ama unutulmaması gereken şudur; nihayetinde sol içi şiddetin yarattığı o kan denizi de çok değil, iki-üç yıl içinde oluşmuştur. Bir kez zemin hazırlandığında, o an-

layış gemi azağına aldığında, artık dökülecek kanın hesabını kimse tutamaz. Bu dün için ne kadar gerçekleşmiş bir olguysa, bugün için de hala ihtimal dahilindeki bir olgudur. “Etkinlik”, “yürüyüş” gibi kelimelerle “hafifletmeye” çalışılsa da, Gazi, Nurtape ve Alibeyköy’deki provokasyon saldırısı, sol içi şiddetin sanıldığı kadar uzağımızda ol-

madığını ve sol içi şiddetin o vahim sonuçlara yine yol açabileceğini herkese göstermiştir. Eğer o gün kan dökülmemişse, bu esas olarak HÖC’lülerin ilkeli ve soğukkanlı tutumunun sonucunda olmuştur. Değilse, bir tarafın sopalarla, demirlerle, tabancalarla ve maskelerle saldırdığı bir durum, zaten tehdidi, gözdağını ve kan dökmeyi içermektedir. Bu saldırıyı kimin örgütleyip örgütlediği, kimin kan dökülmesini engelleyip engellemediği de ikincil bir sorundur; esas olan sol içi şiddete yol açan anlayışların varlığı ve bu anlayış karşısında solun aslında silahsız, güçsüz ve çoğu kez de çaresiz durumda oluşudur. **Bu güçsüzlüğü ve çaresizliği doğuran ise,** solun bu konuda ortak bir hukukunun ve kurumlaşmasının olmayışıdır.

Çeşitli gruplar arasında ortaya çıkan sol içi şiddet karşısında, diğer grupların çoğu kez eli bağlı kalmadı mı? Kimi en azından ideolojik anlamda bu anlayışın karşısına dikilirken, kimi de “taraf” olmaktan kaçınarak, “*sen de hatalısın, o da hatalı*” diyerek çözümün dışında kalındı. 12 Eylül sonrası değerlendirmeleri hatırlayalım. Solun büyük bir kısmı “*sol içi çatışmaları*”, “*sol içi çatışmalar nedeniyle solun birlik olamamasını*”, 12 Eylül yenilgisinin ana nedeni olarak görmüştür. Evet, bu önemli nedenlerden biriydi, ama ana neden değildi. Fakat bu bir yana, “*birleşemedik, çatıştık, yenildik*” diyen bu gruplar, bu tespitlerine rağmen, ne sol içi çatışmaların ciddi bir özeleştirisini yaptılar, ne de bu anlayışın tekrarlanmasına karşı ciddi bir hukuk ve kurumsallaşma oluşturmaya yanaştılar. Biz bugün yaşanan olumsuzluğun, bu olumluluğu yaratmaya vesile yapılması için irade gösterilmesini istiyoruz.

Bu herkesin yararınadır. Bundan kaçmak, yeni olumsuzluklara, yeni ölümlere davetiye çıkarmaktır. Halk içi çelişkilerin çözüm yolunun şiddet olduğunu teorik olarak kimse söylemiyor. Ve yine herkes kabul eder ki, karşıdaki gücü karşı-devrimci olarak değerlendirmeyi müddetçe ideolojik mücadele esastır. O halde bunun hukukunu oluşturma ideolojik, teorik bir engeli yoktur. Sol içi hukuk ve komisyon, ideolojik mücadeleye de pratik bir anlam kazandıracaktır. “Sol içi demokrasi” üzerine, “halkın söz ve karar hakkı” üzerine mangalda kül bırakamayabiliriz. Fakat bunun pratiğinden uzak durduğumuz sürece, sözlerin de hükmü kalmaz. Böyle bir komisyon, demokrasiyi öğrenmektir. Veya daha uygun bir deyişle içselleştirmektir. Böyle bir

Israrla üzerinde durduğumuz, tüm solun dikkatini çekmeye çalıştığımız konu, sol içi şiddet sorununun lokal, dönemsel ele alındığında kalıcı çözümler oluşturulamayacağıdır. Diyelim ki bugünü kurtardık. Ama yarından kaçılmaz. Bugün geçecek ve yarın geçtiğimiz her şey yine karşımıza dikilecektir. Bu olumsuzluktan olumlulukla çıkmalıyız. Bu gücü ve iradeyi göstermeliyiz. Bundan kaçmak yeni olumsuzluklara davetiye çıkarmaktır.

komisyon, iktidar iddiasının tabii sonucudur; bir bakıma yönetmeyi öğrenmektir. Kendi arasındaki sorunları çözmek için hukuk oluşturmamayan, kurumsallaşamayan bir solun halk nezdinde toplumun karmaşık sorunlarını çözme iddiası inandırıcı olamaz. Nitekim, (elbette sadece sol içi sorunlar meselesi değil, başka alanlarda da benzer yaklaşım ve görünüm olduğu için) halk nezdinde solun bugün için bir iktidar alternatifi olarak algılanması söz konusu değildir.

Komisyon ve iç hukuk, tabii ki sihirli bir değnek olmayacaktır. Buna rağmen sorunlar, tıkanmalar olabilir. Ama o tür durumlarda da en azından elimizde sorunun üzerine gideceğimiz bir kurum olacaktır. Yeter ki, böyle bir mekanizmayı, böyle bir geleneği oluşturalım. Komisyonlarda, iç hukukumuzun yorumunda “subjektivizm”in olmayacağını da kimse garanti edemez. Bunun da önlemleri alınır, bu tür sorunlar yaşaya yaşaya kurumsallaşmanın, bir hukuka sahip olmanın tecrübesini ve olgunluğunu kazanacağız. Israrla üzerinde durduğumuz, tüm solun dikkatini çekmeye çalıştığımız konu, sol içi şiddet sorununun lokal, dönemsel ele alındığında kalıcı çözümler oluşturulamayacağıdır. Diyelim ki bugünü kurtardık. Ama yarından kaçılmaz. Bugün geçecek ve yarın geçiştirdiğimiz her şey yine

karşımıza dikilecektir. Bugüne kadar benzeri onlarca sorunda şu veya bu biçimde çözümler de bulunmuştur. Ama bunların hiçbirinin **kalıcı, köktenci** bir çözüm olduğu söylenemez. Herkes idare-i maslahatçılıktan kaçınmalıdır. Sorunun köklü ve kalıcı çözümü noktasında kararlılık gösterilmelidir. Suya sabuna dokunmadan çözüm olmaz. Taahhüt altına girilmeden bir hukuk oluşturulamaz. Eğer sol içi şiddet konusunda kafamız açık-sa, niyetimiz samimiye, taahhüt altına girmekten, kendimizi bir hukukla ve kurumsallaşmayla bağlamaktan kaçınmamalıyız. Kafasında “*bir gün sol içi şiddete ihtiyaç duya-bileceği*” düşüncesi geçmeyenlerin taahhüt altına girmekten, kendilerini bir hukuka, komisyona bağlamaktan korkmaları için bir neden yoktur. Geçmişte bu kararlılık gösterilmediği için bu kadar insan öldü, halk nezdinde bu kadar itibar ve güven kaybı yaşandı. Bu kararlılığı gösteremediğimiz için sorun tekrar tekrar önümüze geliyor ve büyük tahribatlar yaratıyor. Solun, sol içi şiddeti önleyecek, tahribatlarını asgariye indirecek gücü var mı yok mu, bu yönde bir iradesi var mı yok mu? Kalıcı bir komisyonun ve solun iç hukukunun oluşturulup oluşturulmamasında bunun cevabını vermiş olacağız. Özcesi; bu gücü ve iradeyi göstereyim diyoruz.

Çeşitli semtlerde, Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyeleri ve kurumlarına yönelik saldırıyla ortaya çıkan durum, çeşitli zeminlerde görüşüldü, tartışıldı. Bu görüşmeler sürerken “Yurtsever Gençlik” imzalı bir bildiride saldırıların sorumluluğu üstlenilerek, pervasızca provokasyon zihniyeti sürdürüldü. Söz konusu bildiride “bu HÖC’e son uyarıdır” tehdidiyle birlikte saldırıların süreceği belirtilerek sorunun çözümünün önü tıkanmak istendi. Ancak HÖC bu açıklamaya cevap vermeyerek sorunun sol içi bir hukuk ve komisyonla çözülmesi iradesini sürdürdü. Sonuçta, soruna ilişkin yapılan toplantılardaki görüş ve öneriler çerçevesinde bir komisyon oluşturulması ve bunun da bir açıklamayla halka duyurulması kararlaştırıldı. Aşağıda bu açıklamayı sunuyoruz:

Halklarımıza

Geçtiğimiz günlerde DEHAP ve HÖC arasında yaşanan olaylar istenmeyen noktalara gelmiştir. Sorunlar ne olursa olsun bunun çözümünün diyalogtan geçtiğine inanmaktayız. Solun kendi arasındaki sorunlarının çözümü kesinlikle şiddet olamaz. DEHAP ve HÖC arasında yaşanan olayları bir komisyon oluşturup tartışacağımızı, iddiaları araştıracağımızı ve bunları bu komisyon tarafından halkımıza açıklayacağımızı ilan ediyoruz.

Bu komisyonun alacağı kararlara DEHAP ve HÖC olarak uyacağımızı taahhüt ediyoruz. Yaşanan bu tür olumsuzluklardan egemen güçlerin faydalanma çabalarına da izin vermeyeceğiz.

26 Ocak 2005

DEHAP, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Proleter Devrimci Duruş, Alinteri, SDP, EMEP, EHP, ÖDP, Sosyalist Barikat, Devrimci Hareket, Demokratik Haklar Platformu, BDSP, Devrim Dergisi, Kaldıraç, ESP, Partizan

- **Hükümet, 27 Ocak'ta fabrikayı kapatacağını açıkladı.**
- **SEKA işçisi 19 Ocak'ta fabrikayı işgal etti.**
- **Mahkeme, 27 Ocak'ta yürütmeyi durdurma kararı verdi, kapatma kararı durduruldu.**
- **İzmit SEKA Fabrikası'nda işgal sürüyor.**

*SEKA'yı Kapatın Görelim Sizi
Siyasetçi Katili Yapmayın Bizi
Korkutmaz Bizleri Cezaevleri
Ölümüne Direnir SEKA işçisi*

İşçiler bu marşla başladılar direnişe ve halen de dillerinden düşürmüyorlar. 734 işçi, kapatılacağı açıklanan fabrikada, çalışma hakları için direnişe geçti. Yalnız değillerdi; eşleri, çocukları, kardeşleri de onlarla saf tuttu işgalde. Devrimci demokrat örgütler, işçiler, memurlar, desteğe geldiler...

AKP hükümeti, 1 Ocak'ta yaptığı toplantıdan sonra, 27 Ocak'ta SEKA'nın kapatılacağını açıklamış, yüzlerce işçinin, aileleriyle birlikte **açlık fermanını** imzalamıştı. İktidarın fermanına "SEKA bizimdir, kapattırmayız" kararlılığıyla cevap verdi işçiler. Kapatma kararının Sezer'den dönmesini umut ederek, AİHM'e gideriz diyerek korkarak beklemek yerine, yıllardır terlerini döktükleri fabrikayı işgal etme cüretini gösterdiler.

SEKA'da direniş tüm kararlılık ve öfkeyle devam ediyor. Dillerinden düşürmedikleri marşta olduğu gibi, muhabirlerimizin konuştuğu her işçinin dilinde "ölüm" kelimesi vardı. Ölmekten neden bu kadar çok sözediyorlardı? Her fırsatta, kapatma

SEKA direnişi, kapatma saldırısında ilk geri adımı attırdı
Saldırıyı tam püskürtmek, tam zaferi kazanmak için direnişi sürdürmeli, güçlendirmeliyiz...

SEKA DİRENİYOR!

kararı geri çekilene kadar fabrikayı terketmeyeceklerini, fabrikadan ne pahasına olursa olsun çıkmayacaklarını söyleyen işçilerden biri yaptığımız röportajda şunları söyledi: *"Direniş bitmeyecek. Demin de dediğim gibi ölümüne. Yani buradan bizim ölümümüz çıkar. Bu fabrikadan bizim ölümümüz çıkar. Bu fabrika bizim, biz de ölümüne, sonuna kadar mücadele edeceğiz. İsterlerse öldürsünler, öldürmeye gidecek yani. Öldürmeden ötesi yok. Yani bizi buradan sürükleyerek götürseler biz bu fabrikayı terk etmeyeceğiz..."* Bu sözler aslında direnişin özetidir. İnsanlar ekmekleri uğruna ölümü göze almak zorunda bırakılmışlardır.

Direnişin ilk sonucu: "Yürütmeyi Durdurma"

27 Ocak sabahında Özelleştirme Yüksek Kurulu, fabrikanın boşaltılmasını istedi. İşçiler direnecikleri cevabını tekrarladılar. İşçiler, fabrikanın zorla boşaltılmak istenmesine karşı üç demir kapıdan geçilerek ulaşılabilen Mekanik Atölye Bölümü'ne geçmeye hazırlanırken, Ankara İdare Mahkemesi'nin SEKA'nın kapatılması kararına ilişkin yürütmeyi durdurma kararı verdiği haberi ulaştı.

SEKA'nın kapatılma günü olarak ilan edilen 27 Ocak'ta direnişin ilk çarpışması kazanıldı. Haber, işgalci işçiler ve aileleri tarafından sevinçle karşılandı. Ancak işçiler ve Selüloz-İş Sendikası yöneticileri, kesin karar verilinceye kadar eylemin devam edeceğini açıkladılar.

İdare Mahkemesi, Özelleştirme İdaresi'nden 5 gün içinde kapatma kararıyla ilgili savunma yapmasını istedi. Asıl karar o zaman verilecek. Ve o zamana kadar SEKA işçileri direnişi sürdürecektir.

Aileler, direnişin içinde

Fabrikadan ayrılmayan işçilere en büyük des-

tek ailelerinden geldi. Anne, baba, eş, çocuk, kardeşler, direnişin bir parçası olmuş durumdalar. Daha çok fabrikanın yemekhanesinde oturan aileler moral ve güven taşıyorlar işçilere. Bununla kalmayıp direnişi görmeye gelen insanlarla birebir ilgilenerek, konuşarak, bilgilendirerek direnişin diğer bir kolu haline geldiler. Onlarla kalıyor, onlarla slogan atıp, marşlar söylüyor, onlarla birlikte "Kazanacağız" diyorlar. İşçiler ve ailelerin coşkulu, neşeli atmosferi fabrikaya adımını atan herkesin dikkatini çeken ilk şey oluyor. "Fabrikamız kapanıyor" karamsarlığında değil, direnişin kazanacağına duyulan inanç okunuyor yüzlerinde.

İşçiler, bayramı direnişte, fabrikada karşıladılar. Direnişçi işçilerin aileleri, bayramda AKP il binasına gitmek için yola çıktılar; önleri panzerlerle kesildi. Bu terör işçilerin ailelerine direnişin dışında değil, içinde olmak gerektiğini daha açık gösterdi. Ve onlar panzerlerden yılıp evlerine dönmek yerine, fabrikaya, direnişe katıldılar.

Sözlerle desteğin, dayanışmanın zamanı geçti

21 Ocak'ta Kocaeli'nde bulunan Emek Platformu üyesi sendikalar ve kitle örgütleri, Belediye İşhanı önünde toplanarak destek yürüyüşü düzenlediler. Her gece fabrika çatısına çıkarak meşaleler yakan işçilere, Kocaeli halkı ev ve işyerlerindeki lambaları yakıp söndürerek destek verdiler. İlerleyen günlerde TÜRK-İŞ ve DİSK'e bağlı hemen tüm sendikaların yöneticileri direnen işçileri ziyaret etti.

25 Ocak'ta 200 KESK'li "SEKA İşçisi Yalnız Değildir, Her Yer SEKA Hepimiz SEKA'yız" sloganıyla işgalin merkezi sayılan yemekhanedeydiler. Burada bir konuşma yapan KESK Başkanı Sami Evren, işçilere şöyle diyordu: "Değerli dostlar ben ce artık söz bitmiştir. Artık dayanışma destek gibi sözler de anlamını yitirmiştir. Örgüt olarak KESK olarak 27'sinde sizinle omuz omuza kavgada olacağız."

Direnişin kararlılığı ve gücüne bağlı olarak bu düşünce daha sonra başka sendikalar tarafından da dile getirildi. Çeşitli sendika başkanları, "27 Ocak'ta buradayız!", "Siz burayı terk etmediğiniz sürece, siz içerden biz dışardan bu fabrikayı kuşatmaya devam edeceğiz" şeklinde açıklamalar yaptılar. 27'sinde binlerce işçi, memur, esnaf, öğrenci SEKA önündeydi.

27 Ocak'ta Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de oradaydı. Kocaeli Temel Haklar üyelerinin yanı sıra, İstanbul Temel Haklar'dan da bir grup "SEKA Halkın Ekmeğidir, Halkın Ekmeğinden Kanlı Ellerinizi Çekin" yazılı bir pankartla fabrika-

"Şu anda 3 tane evladım var. İkisi liseye gidiyor, bir tanesi daha 4 yaşında. N'olacak bundan sonra. Yani fabrikayı kapattım demekle iş bitiyor mu? Yok bitmiyor. Daha büyük sorunlar olacak. Bir bakkal dükkanı kapatmıyorlar, koca bir fabrikayı kapatıyorlar. Biz inşallah inanıyoruz. 734 kişiyiz, eminiz bu mücadeleyi kazanacağız. Başka yolu yok."

da yerini aldı.

AKP'nin satılığa çıkarılan 'namusu'

Kocaeli Milletvekili Orman Bakanı Osman Pepe, seçim döneminde "SEKA namusumuz" diyordu. Şimdi SEKA'yı satıyorlar. Neye "namusumuz" dedilerse satmadılar mı zaten?

İşçiler, AKP'nin tüm demagojilerine, her işçiye 50 milyar vereceğiz yalanlarına karşın, SEKA'nın neden kapatıldığının farkında. Bir işçi, "AKP hükümeti ve Tayyip IMF'nin talimatlarını sadakatla yerine getiriyor" diye özetliyor nedeni.

AKP, işçileri kısaca 4C diye anılan bir yasa maddesiyle kandırmak istiyor. Bu yasa, sözleşmeli personel yasası. İlgili madde işçilerin başka bir KİT'te sözleşmeli olarak, düşük bir maaşla çalışmasını öngörüyor. İşçiler ise fabrikadan başka bir alternatifi asla kabul etmeyeceklerini tek bir ağızdan haykırıyorlar. Fabrikadan zorla atılmaya kalktıklarında direneceklerini söylüyorlar. Selüloz-İş İzmit Şube Başkanı Adnan Uyar "Zor kullanılırsa tavrınız ne olacak?" sorumuza "Direneceğiz, direneceğiz. Eğer söke söke panzerlerle atarlarsa sendikada toplanacağız. Ondan sonra şehre doğru yayılacağız..." diyor.

SEKA direnişi, işçi sınıfının uzun süredir özelleştirmelere karşı gerçekleştirdiği en güçlü direniş olmuştur. **Direnildiğinde, birleşildiğinde** iktidara geri adım atılabildiği görülecektir. Tüm sendikalar, kitle örgütleri, icazetçi, diyalogcu çizgilerini bir yana bırakıp, **direniş etrafında birleşmelidirler**. İşçilerin kararlılığı kimseye bir mazeret bırakmıyor. Emekten yana herkesin bugünkü görevi SEKA direnişini büyütme.

TEKSTURE DİRENİŞİ SÜRÜYOR

Grup Yorum'dan İşçilere Destek

Çalışmalarından dolayı işçilerin işten atıldığı Courtaulds Teksture Çorap Fabrikası'nda sendikalaşma direnişi sürüyor. Yıllardır kölelik koşullarında çalıştırılan emekçiler, fabrika önünde, işten atılan arkadaşlarının geri alınması için eylemlerine devam ediyorlar. DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atılan ve bu durumu protesto amacıyla işyeri önünde eylem başlatan 22 işçinin direnişi 20 günü geçti.

25 Ocak günü, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Grup Yorum elemanları ve şair Ruhan Mavruk işçileri ziyaret ederek, destek verdiler. Ayrıca işçileri ziyaret edenler arasında Genel-İş Sendikası'nın genel

merkez ve bölge yöneticilerinden; Mahmut Seren, Erol Ekiçi, Mehmet Karagöz, Cafer Erdil, Mevsim Gürlevik, İsmail Yurtseven ile Sosyal-İş Genel yöneticisi Ali Cancı da vardı.

Süleyman Çelebi ziyareti sırasında yaptığı konuşmada, "işçiler Anayasal haklarını kullandıkları için işten çıkarılmıştır. İşten çıkarılmayan diğer sendikalı arkadaşlarımızda baskılara maruz kalmaktadır. İşverenle görüşme isteğimiz sonuçsuz kaldı. İşveren burada sendika olmasın diyorsa buna kesinlikle onay vermeyeceğiz." dedi. Çelebi işçilerin onurlu mücadelesini sonuna kadar destekleyeceklerini dile getirdi.

Çelebi'nin konuşmasının ardından, Grup Yorum işçilere bir müzik dinletisi vererek, türkü ve marşlarıyla direnişe desteğini sundu. İşçiler ise, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Sonuna Sonsuza Sonuncumuza Kadar Direneceğiz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Sendika Hakkımız Engellenemez" sloganlarını attılar. Fabrika içerisinde bulunan sendikalı işçiler

de aynı slogan ve alkışlarla çıkarılan işçilere katıldı.

"İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız"

Çem-Der ile başlattıkları sendikalaşma mücadelesini şimdi fabrika önünde DİSK ön-lükleri giyerek direniyorlar.

İşçiler kazanana kadar sürdüreceklerini üstüne basa basa söylüyorlar. On yıllardan beri sektörde böyle bir direnişin yaşanmadığını söyleyen işçiler; "biz bu direnişi başlattık ve kazanacağız. Kapitalist patronlara kendimizi ezdirtmeyeceğiz, aç da olsak, susuz da kalsak, yol paramız bile olmasa bu direniş sürecektir" sözleriyle kararlılıklarını dile getiriyorlar. Her vardiya çıkışında, içeriden çıkan işçilerle birlikte yükselen "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları kararlılıklarının ve kazanacaklarının en net ifadesi olmaya devam ediyor.

Sayı 143

8

30 Ocak
2005

Özelleştirme İşsiz Bırakıyor; Sendika Sahip Çıkmıyor!

Adıyaman Belediyesi'nde yüzlerce işçi, özelleştirmeler sonucu yeni yıla işsiz girdiler. 203 işçi sırf sendikalı oldukları için işten çıkarıldılar.

Adıyaman Temel Haklar geçen hafta işten çıkarılanların eylemlerini desteklemek amacıyla onların yanlarındaydı.

İşten çıkarılmalarını protesto eden emekçiler eylemlerine devam ediyorlar. 17 Ocak'ta eşleri ve çocuklarıyla birlikte belediye başkanının evinin önünde toplanıp sloganlar, zılgıtlar ve alkışlar eşliğinde belediye önüne kadar yürüyüp başkanı istifa

ya çağırdılar.

Bayramın 1. gününde ise, belediyede vali, emniyet müdürü, milletvekilleri ve belediye başkanının bulunacağı bayramlaşma törenine katılıp sorunlarını anlatmak istediler. Demokrasi Parkı'nda toplanan emekçiler ve ailelerini polis önce tehdit etti, ardından sendika yönetimi ile görüşüp işçileri dağıtmasını istedi. Bunun ardından işçilerine sahip çıkmayan sendika işçilerini dağıttı.

İşçiler ve ailelerinin "biz yasadışı bir şey yapmıyoruz, hakkımızı arıyoruz, derdimizi anlatmaya geldik" demelerine rağmen, sendika başkanı ve yönetiminin tavrı nedeniyle taleplerini dile getiremediler. İşçiler: "eylemlerimizi sürdüreceğiz ve biz bu işin sonunu getireceğiz" diyerek eylemlerini bitirdiler.

Avrupa Birliği Örtüsünün Altındaki Kanlı Dişler ve “Değişen Türkiye”

Avrupa Birlikçiler suskun. İktidar sus-

kun. ‘Anlamlı’ dedikleri türden bir suskunluk bu!

İktidar suçlu olduğu, Susurluk politikalarını sürdürdüğü bir mızrak misali çuvala sığmadığı için susuyor. Avrupa Birlikçiler suskun. Çünkü, kimisi hayal kırıklıkları yaşıyor. Büyük çoğunluğu ise, gerçeği dile getirdiklerinde; “o zaman dün söylediğiniz yalandı” cevabını almaktan korkuyor ve “AB süreci” adına her şeyi gizlemeyi seçiyor.

Kimileri, Uğur Kaymaz ve babasının infazını birkaç polisin, özel timin işi görmek ve göstermek isterken (ki bekleyin bu davada da katiller aklanacaktır!), sadece bir-iki hafta içinde infazlar, işkencede ölümler birbirini izledi. Ne kadar gizlenirse gizlensin; demokratik gösterilere saldırılar, bağımsızlık isteyen gençliğin kitleler halinde esir kampı görüntülerini aratmayacak tarzda yerlere yatırılmaları, halkın üzerine panzerlerle yürümeler, kentlerin üzerinden yükselen gaz bombası dumanları... gerçeği bir kez daha gözlere soktu. Bir de bu tabloya, yaklaşan duruşması nedeniyle yeniden gündeme gelen 1 Nisan 2004’te sahte belgelere dayanan hukuksuzluk operasyonunu ekleyin. Bu dava Türkiye’de hukuk sisteminin bir aynası, bu ülkenin polisinin çalışma tarzını en çıplak haliyle gösteren örnektir.

İşte size Türkiye gerçeğinin bir özeti.

İşkencede ölümler sürerken, infazlar yaşanırken, meydanlarda demokratik haklar polis panzerleriyle karşılanırken, hükümet, medya, AB sözcüleri, yasal değişikliklerin Türkiye’yi nasıl demokratikleştirdiği üzerine masallar anlatıyorlardı. İktidarın ve yalakalarının; “Türkiye’de işkence, yargısız infaz, katliam yoktur” nutukları hala kulaklarımızda çınlıyor. Avrupa Birlikçilerin gazetelerdeki köşelerinde bu yalanları destekleyen “AB süreci ile artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı” ya da kimi solcuların “demokratik devrimin gerçekleştirildiği” öngörülerini işte bu gerçeklere çarparak tuzla buz oluyor. Kimse, “sorun uygulamada, bürokratlarda, kötü polislerde” nutukları atmasın. Bu da, faşizmin baskı ve zulmünü mazur göstermesinin bir aracıdır. Geçmişte yapılan “münferit” açıklamalarının bir tür versiyonudur.

Yaşananları bir yana bırakın, yapılan resmi açıklamalara bakın, Tayyip Erdoğan’ın herhangi

bir hak talebine, muhalif bir sesle karşı

yaklaşımını dinleyin, “değişimin” nasıl bir safsata ve aldatma olduğunu görürsünüz. Tayyip de “sorunlu uygulamacılar”dan biriyse; devletin valileri istisnasız polisin ve ordunun bütün suçlarını savunuyorsa; meydanlarda yüzlerce insan yüzüstü yatırılıp kelepçeleniyorsa; her yaştan gençler, çocuklar infaz edilip “teröristti” açıklamaları ile üzeri örtülüyorsa; karakollar ölüm evleri olmaya devam ediyorsa; onlarca insanın tutuklanma gerekçesi yapılan belgelerin resmen sahte ve polis tarafından hazırlanmış belgeler olduğu kanıtlandığı halde esaretleri sürdürülüyorsa; hapishanelerden cesetler çıkmaya devam ediyorsa; bir insanın, ülkenin en büyük kentnin en büyük meydanında, yaşanan zulmü duyurmak için bedenini tutuşturmak zorunda kalacak denli kopkoyu bir sansürle gerçeklerin üzeri örtülüyorsa; hak ve özgürlükler adına, hukuk adına bu ülkede **değişen ne?** Avrupa Birlikçilerin var mı bu soruya bir cevapları?

Sistemin özünde değişen hiçbir şey yoktur. Sadece üzerine Avrupa Birliği ve buna bağlı yasalar, söylemler, yaratılan suni hava örtülmüştür. Faşizm, en sinsi biçimiyle, ama bir o kadar da pervasızlıkla zulmünü sürdürmektedir. AB ve AB’cilerin desteği zulmün “elinin soğutulmaması”na hizmet etmektedir. İşkencede ölümlerin olduğu bir ülkede “biz inceledik işkence sistematik değil” açıklamaları boş yere yapılmadı. Demokrasilik oyunu şimdi AB maskesi ile sürmektedir. Bu oyunun kuralıdır, zulme “demokratikleşme paketleri” eşlik eder, şimdi AB yasaları eşlik ediyor. Halkın mücadelesinin gelişmesine paralel olarak, zulmün daha da arttığına tanık olunacaktır.

Bir Emniyet Genel Müdürü’nün “*Karakola gelenlere çay kahve mi ikram edecektik?*” dediği, Başbakanların “*karakolda birkaç tokat vurulmasından bir şey çıkmaz*” ve “*polisimizin elini soğutmayın*” dediği, işkencede tecavüz iddialarına “*Cop sokmaya ne gerek var, aslan gibi polislerimiz varken...*” karşılığı verildiği bir devlet geleneği bütün hücreleri ile ayaktadır.

Susurluk’un karar mekanizması ayaktadır.

Deşifre olmamış tetikçiler görevlerinin başındadır. AB maskesinin altından gösterdiği kanlı dişleri, bu ülkede sistemin çıplak gerçeğidir.

Kaldırın örtüyü bakın altına!

Yine İşkenceli Ölüm, Yine Aynı Yalan

**Kamera kaydetmiyormuş!
Kamera başında polis yokmuş!
Yanındaki kişi uyuyormuş!.. Polis
halkla, hukukla dalga geçiyor. Adeta
1.80 boyundaki Gökhan Belgüzar’ın 88
santim yükseklikten ‘Kendini Asması’
İçin her şey hazır, her şey tamam!**

İstanbul Bakırköy’de polis tarafından gözaltına alınan 21 yaşındaki Gökhan Belgüzar, Bakırköy İlçe Emniyet Müdürlüğü Asayiş Büro Amirliği’nde işkenceye katledildi. Cansız bedeni babasına teslim edilirken, Emniyet tarafından yapılan açıklama, “büyük değişim” palavralarını bir kez daha yalanlar nitelikteydi. Yüzlerce gözaltında ölüme olduğu gibi, Gökhan Belgüzar’ın da “intihar ettiği” açıklandı.

Hem de ne intihar!

“Kapkaç” suçlamasıyla gözaltına alınan Gökhan Belgüzar, nezarethanede battaniyenin kenarını sökmüş ve kendini asmıştı! Üstelik nezarethanede kamera ile gözetim sistemi mevcuttu, ama ne tesadüf ki, kamera kayıt yapan türden olmadığı gibi, o anda kameranın başındaki memur da yokmuş!!! Bu kadar da değil. Gökhan Belgüzar’ın yanında ikinci bir kişi daha gözaltındadır. Ama öyle derin bir uykuya dalmıştır ki, bir insanın kendini asarken iradesi dışında çıkaracağı çığlıkları dahi duymamıştır...

Halkla adeta alay edilmekte, korunacaklarını bilmelerinin güveniyle bu komik açıklamaları yapmaktadırlar. Çocuklara masallar değil bunlar! Cınayet ve yalan yanyanadır.

**Bırakın ‘Değişen, Demokratikleşen
Türkiye’ Masalını; İşkenceli Ölümlerin
Yalanları Bile Değişmiyor**

Boyu 1.85 olan Yunus Güzel’in sabit tahta ranzayı sökerek (üstelik hiçbir gürültü yapmadan!) kendini astığını söyleyen polis, Gökhan Belgüzar için de aynı yalan açıklamayı yapıyor; “1.80’lik boyuyla 88 santim bir yükseklikte kendini astığı”nı söylüyor. Onyıllardır zaten başka yalan da üretmemişlerdir. Bu açıklamanın kendisi bile pervasızlığın boyutunu göstermektedir. Devletin on-

yıllardır söylediği yalanların tekrarı. Açın bakın arşivlere kelimesi kelimesine aynı açıklamaları birçok olayda bulursunuz. İşte en son iki örnek:

Cepheli bir devrimci olan Yunus Güzel’in, 16 Ekim 2001 tarihinde İstanbul’da gözaltına alınması ve 23 Ekim’de İstanbul Emniyet Müdürlüğü’nün işkencehanelerinde katledilmesinin ardından yapılan açıklama şöyleydi: “Şahıs nezarethanedeki, yere monte edilmiş durumdaki ranzayı yerden sökmüş, ters çevirmiş ve çarşaf-la kendini asarak intihar etmiştir.”

Ağustos 2001’de Balıkesir’in Edremit ilçesinde gözaltında öldürülen 16 yaşındaki liseli genç Özgür Ünal’ın ölümü üzerine yapılan açıklama ise tıpkı Gökhan’ın ki gibiydi: “Battaniye kenarını söküp polisin dalgınlığından yararlanmış, kendini asarak intihar etmiştir...”

Her iki olayın mahkemesinde de işkencece ölümden yargılanan polisler beraat ettirilmekle kalmadılar ödüllendirildiler. Bakırköy’deki polisler işte bu yüzden bu kadar pervasızlar.

Bu üç örnek yanyana getirildiğinde ortaya çıkan bir başka gerçek şu ki, adli ya da siyasi bir olay ayrımı yok, polis ister siyasi nedenlerle isterse “başarılı” görünmek için işkence yapmakta, katletmekte ve aynı yalan açıklamaları yapmaktadır.

Böyle, her an herkesin gözaltına alınabileceği bir ülkede (sadece 8 yılda 2 milyon insanın gözaltına alındığı devletin resmi açıklamasıdır), o işkencehanelerden kimlerin sağ çıkacağını, kimin ölününün çıkıp, aynı uydurma açıklamaların yapılacağını garantisi yoktur. Hiç kimse, “ama AB’ye giriyoruz, AKP işkenceye sıfır tolerans dedi” diye düşünmesin. Şimdi işkenceler ve işkencecileri aklamalar tam da bu yalanların arkasına gizlenerek sürüyor. Bu konuda Avrupa Birlikçi sahte demokratların da pay sahibi oldukları, “aman AB süreci aksamaz” diyerek hiçbir ihlali eleştirmediklerini belirtmeliyiz. Keza Avrupa Birliği de örnek birkaç olay dışında bu ülkedeki kopkoyu zulümle, işkencelerle, hak ihlalleri ile ilgili değildir.

“Boğmuşlar Oğlumu Allahsız Polisler”

Avrupa Birlikçiler, “değişim, demokratikleşme” yalanlarını, morg çıkışında “boğmuşlar oğlumu Allahsız polisler” diye feryat eden Baba

İrfan Belgüzar'a anlatabilirler mi?

Gözaltında ölümün gizlenecek hiçbir tarafının olmadığı, İrfan Belgüzar'ın anlatımlarında çok açıktır. Gözaltında kaldığı süre içinde, oğlunun avukatına **"kurtarın beni buradan"** diye yalvardığını, Gökhan'ın önüne ifade tutanaklarının konularak imzalatılmak istendiğini anlatıyor babası. Ağabeyleri ise, **"kardeşimizi öldürdüler. Ölüm saatini bize başka, savcıya başka söylediler"** diye haykırıyorlar. Baba İrfan Belgüzar, oğlunu toprağa verdiği 24 Ocak günü de, ifadesi bile alınmadan önüne konulan dosyaları imzalaması istendiğini belirterek, gözaltındayken oğlu ile konuşmalarını şöyle aktarıyor: **"Oğlum bana 'bunları imzalarsam idama götürürler' diyerek suçlamaları kabul etmedi. Bu ısrar üç gün sürdü. 'Boynuna ne oldu?' diye sorduğumda 'şu an söyleyemem' dedi."** (25 Ocak, Milliyet)

Fiziki olarak kendini o koşullarda asamaya-çağı bir yana, ne tesadüf ki, adeta **o anda karakolda yaşam durmuş ve herkes** Gökhan Belgüzar'ın kendini asması için uygun zemini hazırlamış. İdari soruşturmalar, medyanın sahte ilgisi, yetkililerin açıklamaları; tüm bunlar işkenceye ölümü gizlemek için söylenen yalanın cilalarıdır.

Gerçek, babasının isyanındadır. Onlarca kapkaç dosyasını bir gencin üzerine yıkmak, böylece **"başarılı polis"** olmak için işlenir bu tür cinayetler. Kapkaç olayları üzerinden yapılan propagandalar da işkenceci polise bu cüreti vermektedir. Burjuva basın, kendi düzenlerinin yarattığı bir suçun kurbanı olarak bu gençlere her türlü zulmün yapılmasını, katledilmelerini, en ağır cezalara çarptırılmalarını meşru göstermek için kampanyalar yapmıştır. Medya da bu gözaltında ölümün sorumluları arasındadır.

Ama sanmayın ki, açıldığı söylenen soruşturmalardan da bir şey çıkar. Hayır çıkmaz! Hiçbirinden çıkmamıştır. Çünkü işkence devlet politikasıdır. İşkenceye ölümler de bu politikanın sonuçlarından biridir. Şimdi bu politikanın üzeri AB örtüsü ile örtülmüştür. Ne **"işkenceye sıfır tolerans"** yalanları, ne de **"sorumluların yargılanacağı"** yaygaraları; hiçbirisi gerçeği yansıtmıyor. İşkence hep sürüyordu. Hep sürüyor. Hem de öldürerek sürüyor.

Sonucu Belli Dava

Görevli grup amiri, nezarethane sorumlusu ile büro nöbetçisi. 3 polisin Gökhan Belgüzar'ın ölümünde **"ihmalî görüldüğü"** belirtilerek, soruşturma yapılıyor. Muhtemelen mahkemedeki dava da işkenceye adam öldürmekten değil, **"görevi ihmalden"** açılacaktır. 21 yaşındaki bir

gencin canı bu kadar ucuzdur bu ülkede. Bu davanın sonucu bugünden belli; ya göstermelik birkaç aylık **"ceza"** ya da binlerce örnekte görüldüğü gibi beraat! Nasılsa, Adli Tıp Kurumu'nda da gerekli kadrolaşmalar yapılmış, başına tesilli bir işkence savunucusu getirilmiştir.

Şimdi aynı mekanizma işletilecektir; normal koşullarda, **"işkence sonucu ölüme neden olmaktan"** açılması gereken dava, **"görevi ihmalden"** açılır ve geçirilir, işkenceciler böyle cesaretlendirilir.

Temel Haklar'dan Açıklama: "Sorumlusu AKP İktidarındır"

İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, gözaltında ölümle ilgili bir açıklama yaparak, **"Avrupa Birliği patentli Türkiye karakollarından cesetler çıkmaya devam ettiğini"** dile getirdi.

Artık her ölümden, **"KENDİNİ ASTI, PENCE-REDEN ATLADI, KAFASINI DUVARLARA VURDU, MERDİVENDEN DÜŞTÜ..."** gibi açıklamaların yapıldığını herkesin bildiğini söyleyen Temel Haklar, Yunus Güzel'i örnek vererek, **"Yöntem aynı, Senaryo aynı, Sonuç aynı; DEĞİŞEN NE?"** diye sordu.

Yaşanan her ölümün ardında göstermelik yargılamaların katilleri cüretlendirdiğini söyleyen Temel Haklar, **"Demokratikleşme"** maskaralıklarına dikkat çekerek şöyle dedi:

"AKP iktidarı ABD ve AB emperyalistlerinden aldığı güçle riyakarca ve pişkinlikle bir taraftan demokrasi havarisi kesilirken, bir taraftan da hak gasplarının, yargısız infaz ve katliamların da baş aktörü olma misyonunu rahatça taşıyabilmektedir. Gökhan Belgüzar'ın ölümünden AKP iktidarı ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü sorumludur. Bu ülkede şayet hukuktan bah-

Avrupa Birlikçiler; "değişim, demokratikleşme" yalanlarını, "boğmuşlar oğlumu Allahsız polisler" diye feryat eden baba İrfan Belgüzar'a anlatabilir misiniz?

**"Türkiye değişti" diyenlere
ithaf olunur!**

Şırnak'ta 5 Genç İnfaz Edildi

Katledilen gençlerin cenazelerinde panzerlerle halka saldırıldı, Siirt'in üzerinde uçurulan savaş uçakları halka gözdağı verdi... 12 yaşındaki Uğur'un infazını "eleştirenler" niye suskun; 5 gencin katli vacip mi?

Şırnak'ın Kumçatı (Dêrgule) Beldesi'nde, 19 Ocak günü 5 genç askerler tarafından sağ kalanıp katledildiler. Ordu tarafından yapılan açıklamada, bütün infazlarda olduğu gibi, "çatışmaya girildiği, çıkan çatışmada 5 teröristin öldürüldüğü" açıklandı. Oysa ne gerillaydılar, ne de çatışma çıkmıştı. Silahsızdılar ve yakalana-rak infaz edildiler.

Şırnak Valisi, oligarşinin bütün valileri gibi matbu açıklamayı tekrarlayarak, katledilenlerin "PKK/Kongra-Gel mensubu" olduğunu duyurdu. Basın da, bu resmi bilgilerin dışında tek bir satıra yer vermedi. Uğur Kaymaz ve babasının infaz edilmesinde demokratik rolü oynayan Avrupa Birlikçi medya ve aydınlar, biri 14 yaşında olmak üzere, 4'ü bayan 5 gencin katledilmesinin vacip olduğuna çoktan karar vermişlerdi. Sustular!

Cesetlerde İşkence İzleri

"OHAL kalkmıştı", bölgede "barış ortamı" hakim olmuştu, "artık silahlar konuşmayacaktı"... Bu yalanların mürekkebi kurumadan onlarca olayda, değişen hiçbir şeyin olmadığı ortaya çıkmıştır. İnfazlar, demokratik haklara saldırılar, kaybetmeler, provokasyonlar; değişimin manzarası işte bunlardı. Ve elbette sınırsız bir vahşetle halka gözdağı, bu halka karşı savaşın vazgeçilmez unsurları arasındaydı. Katlettiklerinin kafalarını kesmeler, etlerini lime lime doğramalar bu yüzdendi. Gelenek yine bozulmadı. Silahsız gençleri katlettikleri yetmiyormuş gibi, cesetlerine işkenceler yaptılar. Tokat'ta katlettikleri Cephe savaşçılarından bedenlerine en ahlaksız işkenceleri yaptıklarında bir kez daha görülmüştü ki, bu düzenin ve onun kolluk güçlerinin hiçbir ahlakı yoktu.

16 yaşındaki Sibel Sartık ve Nergiz Özer'in aileleri, katliamcılar hakkında suç duyurusunda bulunmak amacıyla Diyarbakır İHD'ye başvurdu. Sartık'ın annesi Gülbahar Sartık, kızının arkadaşlarıyla birlikte işkence gördükten sonra dağ çıkılarak çatışma süsü verildikten sonra

öldürüldüğünü dile getirdi. Aileler kızlarını tanı-makta zorlandıklarını söyledi. Anne Gülbahar Sartık, kızının vücudunda darp izi olduğunu belirterek "kızımı tanımakta zorluk çektim" dedi. Aynı şekilde Hamdullah Çınar'ın naaşında da darp izleri mevcuttu.

Halk Evlatlarını Uğurladı

HPG tarafından yapılan açıklamada, katli-ama misilleme olarak 24 Ocak günü KOÇ gruba bağlı BEKO'ya ait televizyon deposunun yakıldığı, Koç Holding'in bölgede işlenen suçların siyasi destekçisi olduğu vurgulanırken gençler de Kürt halkının sloganları ve zılgıtları ile toprağa verildiler.

Zerga ve Zuhale Esen isimli gençler 22 Ocak'ta Kızıltepe'de binlerce kişi tarafından "Şehid Namirin" sloganları ve kadınların zılgıtlarıyla toprağa verildiler. Kızıltepe halkı ertesi günü de sloganlarla yürüdü. Yaklaşık 5 bin kişi taziye evine yürüyerek infazı protesto eden sloganlar attı. Gösteriler ertesi günlerde de sürdü. Hamdullah Çınar'ın cenazesi de ailesi tarafından alınarak Diyarbakır'a götürüldü. Burada da kalabalık bir kitle tarafından defnedilen Çınar'ın cenazesi sarı kırmızı yeşil renkli flamalara sarıldı.

Cenazede Halka Saldırı

Siirt'te toprağa verilmek istenen Nergis Özer ve Sibel Sartık'ın cenazesine ise, polis saldırdı. Binlerce insanın üzerine kurşunlar, gaz bombaları yağdıran polis, jandarma birlikleri çok sayıda kişiyi yaraladı. Ertesi günü polis ve özel timler birçok eve yönelik baskınlar düzenlerken çok sayıda kişi gözaltına alındı. Polisin halka saldırdığı sırada gözaltına alınanlardan 4 kişi ise çıkarıldıkları mahkemeye tutuklandılar. Ama halka yönelik gözdağı ve terör bununla bitmedi. 26 Ocak günü de kentin üstünde iki savaş uçağı alçaktan uçurularak halka gözdağı verildi.

Saldırı nedeni, ailelerin cenazelerini uygun

**Tokat'da
olduğu
gibi yine
cesetler
işkence
izleriyle
dolu!**

gördükleri yere defnetmek istemesiydi. Ama burası Türkiye'yd! Cenazelerin valilerin emrettiği, polisin uygun gördüğü yere gömülmesini düzenleyen bir yasa yoktu, ama fiili olarak bunlar dayatılır ve çoğu zaman da cenazeler kaçırılarak polis tarafından gömülürdü.

Kente getirilmek istenen cenazeler girişte durduruldu. Gençleri uğurlamak için bekleyenlere gaz bombalı saldırı sürerken, gençlerin yakınları kent girişindeki köprüde oturma eylemi yaptılar. Aileler Siirt merkezdeki Bittümlük Mezarlığı'nda gömmek isterken, valilik buna keyfi şekilde engel oldu. Bu durumu protesto eden aileler, valiliğin gösterdiği yerde gömmeyi reddettiler. Cenazeler Siirt Valisi Murat Yıldırım'ın emriyle Erzurum İlçe Belediye Mezarlığı'nda jandarmalar tarafından defnedildi.

İstanbul Temel Haklar: Susurluk Sürüyor; Birleşelim, Karşı Koyalım!

İnfazlarla ilgili 22 Ocak'ta bir açıklama yapan İstanbul Temel Haklar, "Susurlukçu katiller yeni bir vahşet daha gerçekleştirmiş oldular." dedi. Avrupa Birliği ve demokratikleşme masallarının bu vahşetlerin üzerini örtemediğini belirten Temel Haklar, cenazelere yapılan işkencelelere dikkat çekti ve "bu insanların vahşice katledildiklerinin en büyük göstergeleridir." dedi.

Sahte demokratikleşme manevraları konusunda uyarı veren Temel Haklar şöyle dedi: "Halkımız AKP hükümetini, ağzından çıkan her 'demokratikleşme' söyleminde gerçekleştirdiği yeni bir vahşet ve katliamla anacaktır. AKP'yi böylesine pervasız yapan ise sırtını dayadığı AB'ciler ve emperyalistlerden aldığı güçtür. F tiplerinde, yargısız infazlarda, sömürü ve zulümde AB'nin karşı çıktığı tek bir şey olmamıştır."

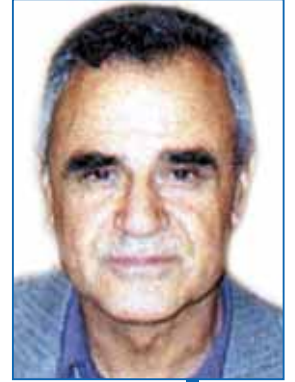
Tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir Türkiye için mücadele yükseldikçe siyasi iktidarların Susurluk'çu ölüm mangalarını halka karşı kullanmaya devam edeceklerinin altını çizen Temel Haklar, Şırnak'ta savunmasız, işkencelerle, yargısız infazla katledilen 5 insanın katillerinin yargılanmasını ve hesap sorulmasını istedi ve "Susurluk Sürüyor; Birleşelim, Karşı Koyalım!" dedi.

Avrupa Emperyalistleri Türkiye Faşizmine Desteklerini Sürdürüyor

Remzi Kartal Serbest Bırakılsın

KONGRA-GEL Başkan Yardımcısı Remzi Kartal, 22 Ocak günü Alman polisi tarafından gözaltına alındı. Almanya tarafından resmi bir açıklama yapılmazken, Türkiye iktidarı Kartal'ın iadesi için girişim başlattı. Gözaltı olayı, Almanya'nın değişik kentlerinde yapılan gösterilerle protesto edildi.

Bu olay da bir kez daha göstermiştir ki, Avrupa emperyalistleri "Kürt sorunu" dedikleri ulusal sorunun çözümünü değil, mücadele edenleri susturmak istemektedir.

Avrupa emperyalistlerinin ve özellikle Alman devletinin Türkiyeli devrimcilere, Kürt yurtseverlerine yönelik baskı, yasak, tutuklama ve iade kararları, Türkiye faşist iktidarına destektir. Alman tekellerinin Türkiye'deki çıkarları için kendi yasalarını da hiçe sayarak ilerici güçlere saldıran Alman devleti, Kartal'ı koşulsuz olarak serbest bırakmalıdır.

Silopi Kayıpları...

Kaybedenler 5 Yıldır Görevlerinin Başında

5 yıl önce karakola çağrıldıktan sonra bir daha kendilerinden haber alınamayan HADEP Silopi ilçe yöneticileri Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz, kaybedilişlerinin yıldönümünde gösterilerle anıldılar. Kayıpları soran Kürt halkı; eylemlerde "Şehit Namirin, 25 Ocak Kayıplarının Faileri Bellidir Yargılsın" pankartları taşıdı, sloganları attı. Siirt, Şırnak, Mardin, Diyarbakır, Batman, Urfa, Adana, Mersin, Hatay, İstanbul ve Ankara gibi kentlerde yapılan gösteriler ve basın açıklamalarında, kaybedenlerin yargılanması istendi. Bilindiği gibi soruşturma takipsizlikle sonuçlanmış, kaybedenler aklanmıştı.

Bu arada, bir açıklama da HPG tarafından yapıldı. HPG, Tanış ve Deniz'in askerlerce kaçırıldıktan sonra Gabar Dağı eteklerindeki Aşınme Köyü'nde kurşuna dizilip gömüldüklerini belirtti. HPG, cenazenin video kamera kayıtlarının ellerinde olduğunu da açıklamasında dile getirdi.

Ankara, 17 Şubat 'Disket' Operasyonu 41 Gözaltı, 14 Tutuklama

Hukuksuzluk Çöktü! Ankara Disket Davasında 6 Tahliye!

Bir disketin "tek kanıt" olarak gösterildiği, polisin isteğiyle onlarca kişinin gözaltına alınıp tutuklandığı bir dava daha çöktü.

17 Şubat'ta Ankara'da bir ev basılmış, o evdeki bir diskette olduğu iddia edilen "yazılar" gerekçe gösterilerek 41 kişi gözaltına alınmıştı.

HÖC'lüler, o günlerde Ankara'da "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" kampanyasını sürdürüyorlardı. Bu soru sordurulmalı, bu ses bastırılmalıydı. "17 Şubat disket operasyonu" bunu amaçlıyordu.

Bu operasyonda gözaltına alınan 41 kişiden 14'ü tutuklanmıştı.

Tutuklananlardan 8 kişi, Ekim 2004'te tahliye edilmiş, 6 kişinin "tutukluluğunun devamına" karar verilmişti.

6 kişi, 26 Ocak'ta Ankara 11. Ağır Ceza

Mahkemesi'nde tekrar duruşmaya çıktılar. HÖC'lülerin avukatları, bir kez daha "delil olarak gösterilen CD ve disketlerin, hakim muhafazasında tutulmadığını... üzerinde her türlü değişiklik, ek yapılabileceğini... bu nedenle delil olarak kabul edilemeyeceğini" ortaya koydular.

Disketin delil olmaktan çıktığı noktada ise, zaten davada başka herhangi bir delil, kanıt, belge, bilgi yoktu.

Mahkeme, hukuksuzluğu daha fazla sürdüremeyerek, 11 aydır keyfi olarak tutuklu bulunan 6 ki-

şi de içlerinde olmak üzere, davada yargılananların tahliyelerine karar verdi. Funda Davran Gök, Emrah Yayla, İsmail Özmen, Hakkı Gökhan Menet, Abdullah Özgün tahliye edilirken, Mustafa Gök başka bir davası ve Wernicke Korsakoff hastalığının tespiti için Adli Tıp'a sevkî nedeniyle serbest bırakılmadı.

Bu davalar, polisin hak ve özgürlük mücadelesi yürütenleri, "mücadeleden mümkün olduğunca" uzak tutmak için açtığı davalardır. Delillerin, belgelerin değil, komploların ürünüdür. Hukuk'un "h"sinin olduğu yerde, bu davaların açılması bile söz konusu olamaz. Bu anlamda Ankara'daki hukuksuzluk, çökmüş, dava tahliye ile sonuçlanmış, ancak onlarca devrimci bu sürede aylarca faşizmin hukuksuzluğuyla tutsak edilmiştir. Hukuksuzluğa karşı mücadele hiç durmaksızın sürmek zorundadır.

Sayı 143

14

30 Ocak
2005

Diyarbakır Hapishanesi Katliamı Davası Katliamcılarının himayesi sürüyor!

Diyarbakır Hapishanesi katliamıyla ilgili davaya 26 Ocak'ta Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. Davada, asker, polis ve gardiyanlardan oluşan 72 kişi yargılanıyor.

24 Eylül 1996'da Diyarbakır Hapishanesi'nde 10 tutsak, kapı altında rehin alınmış ve burada özel timler tarafından cop ve kalaslarla dövülerek katledilmişlerdi. İktidardaki Refahyol hükümetinin Adalet Bakanı RP'li Şevket Kazan katliamın "Kadın tutuklularla birlikte olmak isteyen mah-

kumların isyan çıkarmaları" sonucu gerçekleştiğini açıklamıştı. Oysa Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'nde kadınlar koğuştaki bile yoktu.

Katliamın üzerinden 9 yıl geçti. Mahkeme bu süre içinde katledilenlerin avukatlarının tüm taleplerini reddetti. 26 Ocak'ta yapılan son duruşmada ise, avukatlar, katledilenlerin otopsi fotoğraflarını mahkemeye sundular.

Mahkeme heyeti verdiği ara kararda, otopside çekilen fotoğrafların delil olarak dosyaya alınmasını kabul eder-

ken, "mahkemeye yeni katılan hakime, görüş bildirebilmesi için süre verilmesi" gerekçesiyle duruşma "ileri bir tarihe" ertelendi.

Bu kadar aleni bir katliamda bile dava uzatıldıkça uzatılıyor. Bu davada da katliamcılarının kurtarılması hedefleniyor; zaman aşımıyla veya başka bir biçimde... 9 yılda katliamda çekilen görüntü ve fotoğrafları bile mahkemeye getiremeyen bir yargılamanın katliamcıları gerçekten "yargılama" niyetinde olmadığı açıktır. ABD'nin, AB'nin "insan hakları savunucuları"nın gündemine girmiyor bu dava da. Çünkü halkı sindirmenin, gözdağı vermenin amaçlandığı operasyonlar, onların ilgi alanı dışında.

1 Nisan Operasyonu Türkiye çapında yüzlerce gözaltı, 82 tutuklama... Tek kanıt: SAHTE DİSKET!

Davaya 11 Şubat'ta devam edilecek... Hukuksuzluk Sürecek Mi?

2 Nisan 2004 tarihli gazeteler, "Büyük DHKP-C operasyonu", "DHKP-C'ye uluslararası operasyon" başlıklarıyla çıktılar. Ve "1 Nisan" Türkiye tarihine oligarşinin komploculuğunun, hukuksuzluğunun simgelerinden biri olarak geçti. O günden bu yana, oligarşinin yeni komploları anlatılırken, "1 Nisan'daki gibi..." deniliyor.

Bu komplo, Avrupa emperyalizmi ve Türkiye oligarşisinin çok açıktan işbirliği yaptığı bir komploydu aynı zamanda. Avrupa polisinin işbirliğiyle, yasal, demokratik zeminde haklar ve özgürlükler mücadelesi yürüten devrimcilerin tutuklanabilmesi için operasyona "uluslararası terör operasyonu" havası verildi. Oligarşinin amacına tam olarak ulaşabilmesi için bu gerekliydi.

"5 ülkede birden" operasyon işte böyle gerçekleştirildi. Avrupa emperyalizminin senaryo gereği yaptığı operasyonlarda gözetimine alınanlar, iki kişi hariç, birkaç saat içinde bırakıldı. Operasyon, esas olarak Türkiye'deki demokratik kurumlara yönelikti.

Dergi ve dernekler basılarak, onlarca kişi gözetimine alındı ve komplonun en önemli unsuru olarak "bir disket bulundu" açıklandı.

Sonraki tüm baskın, gözaltı ve tutuklamalarda artık bu disket gerekçe gösterilecekti: "Diskette adın var..." tek başına artık baskın ve gözaltı gerekçesi haline getirildi.

Sonuçta bu operasyonda, onlarca dernek ve dergi bürosu basıldı, TAYAD ve Temel Haklar kapatıldı, yüzü aşkın kişi gözetimine alınıp işkencelerden geçirildi ve 82 kişi tutuklandı.

Hukuksuzluğun deşifresi

Polisin bulunduğunu iddia ettiği belgeler, bilgiler düzmeceydi. Polis senaryoyu hazırlamış, bir "örgüt şeması" kurmuş, bu şemaya herkesi göbek adları dahil adıyla soyadıyla kaydetmiş, son-

ra bunların "diskette bulunan örgüt yazışmaları" olduğunu ileri sürmüştü.

Bu gerçekler, Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından yapılan ayrıntılı açıklamalarla ortaya konuldu. 1 Nisan Davası açıldığında ise, komplo daha da açığa çıktı. En önemli kanıt olarak sunulan "disket"in savcılık emanetinde bile olmadığı açığa çıktı. Disket, hala polisin elindeydi. Polis, ihtiyaç duyulunca, hala yeni yazılar ekliyordu "diskete"; diyelim falan şehirde

haklar ve özgürlükler mücadelesi verenlere yönelik bir operasyon yapılacak; hemen onların adları soyadlarını içeren bir "örgüt yazışması" daha uyduruluyor ve böylelikle onların da adı "diskette geçiyor" oluyordu.

Bu hukuksuzlukla herhangi bir mahkemenin "mahkumiyet" kararı vermesi çok zordu. Bu nedenle, polisin talimatları çerçevesinde "içeride tutabildiğin kadar tut" politikası yürürlüğe sokuldu. Dava aylarca açılmadı.

Ancak 7 ay sonra, 25 Ekim'de mahkemeye çıkarıldı tutsaklar. 5 Kasım'da açıklanan ara kararda 7 aydır tutuklu 42 kişiden 19'u tahliye edilirken 23 devrimcinin tutukluluğunun devamına karar verildi.

Ve üstelik, bir sonraki duruşma, tam 3,5 ay sonrasına 11 Şubat'a atılarak, keyfi tutukluluk uzatıldı... 11 Şubat da geldi.

1 Nisan hukuksuzluğunda sahte belgelerle tutuklanan 23 kişi, 11 aydır tutsak! 11 aydır, suçsuz, delilsiz F tiplerinin hücrelerinde tutuluyorlar.

11 ayda, birçok mahkeme "üzerinde her türlü değişikliğin yapılabileceği bir disketin delil olmayacağına" karar verdi. İstanbul ACM, bu mahkemelerin tabi olduğu yasalara tabi değil mi? İstanbul ACM, "savcılık emanetine" dahi almadığı "disket"e dayanarak bu hukuksuz tutuklamaları hala sürdürecektir mi? Hukuka mı, yoksa polis felekelerine ve komplolarına mı uyacak?

Bunun cevabını 11 Şubat'ta göreceğiz.

11 Şubat'ta duruşma salonunda hukuksuzluk ve komploculuk bir kez daha mahkum edilecek, duruşma salonu dışında adalet isteyen sesimizi yükselteceğiz bir kez daha. Bu ülkede işkenceler, infazlar, komplolar hiç bitmese de, haklar ve özgürlükler mücadelesi de bitmeyecek. Bu kararlılık ve cürete sahibiz.

İstanbul Polisi Yeni Komplolar Peşinde

İstanbul'da 15 Ocak günü gözaltına alınıp işkence sonucu, tanımadığı 25 kişi hakkında polis tarafından zorla ifade imzalatılan Ali Ulvi Devrimol, 27 Ocak'ta yaptığı basın açıklamasıyla yaşadıklarını anlattı. İstanbul Temel Haklar da bir gün önce yaptığı açıklamada, Devrimol olayına, İstanbul polisinin 'delilden sanığa ulaşma' yönteminin teşhiri olarak dikkat çekmişti.

25 Kişilik Liste Yapıp İmzalattılar

İstanbul Temel Haklar'da yapılan basın açıklamasında konuşan Ali Ulvi Devrimol, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne (TMS) bağlı polislerin fiziki ve psikolojik işkencesine maruz kaldığını belirterek, kendisine işkence altında imzalattılan 25 kişilik listede adı geçen kimseyi gerçekte tanımadığını söyledi.

15 Ocak'ta İstanbul Bağcılar'da gözaltına alınan Devrimol, yaşadıklarını şöyle anlattı:

"Gözaltına alındığım gece 02.30'da Vatan Emniyet Müdürlüğü'nden gelen polisler beni Aksaray'daki TMS'ye götürdüler. Burada 3 gün boyunca sürekli olarak psikolojik ve fiziksel işkenceye tabi tutuldum. Sürekli olarak **belirli şahıslar üzerinden ifade vermeye zorladılar**. 3 günün sonunda savcılığa çıkarmadan önce polisler 25 kişinin

adının bulunduğu bir tutanağı getirerek zorla imzalatılar."

Devrimol, "Zor durumda bıraktığım şahıslara ilişkin bilgim yok" diye vurguladı. Devrimol açıklamasında, Tekirdağ F Tipi'nde ağabeyi Ulus Devrimol'un olduğunu, Bağcılar Karanfiller Kültür Merkezi'ni ziyaret ettiğini belirterek, gözaltına alınmasındaki keyfiliğe dikkat çekti.

"Bu tutanak ile belki de zor durumda bıraktığım bu şahısların durumlarına ilişkin bir bilgim yoktur. Listede bulunan bazı şahısları mahallemizde bulunan ve arada sırada uğradığım Karanfil Kültür Merkezi'nden tanımaktayım." diyen Devrimol, baskı ve işkencelerle bu ifadeyi imzaladığını belirtti ve kamuoyunu duyarlı olmaya, "devletin ilgili kurumlarını İstanbul Emniyeti hakkında gerekeni yapmaya" çağırdı.

Avukatı Naciye Demir de müvekkilinin gözaltına alınması için herhangi bir neden bulunmadığını belirtti ve darp izlerinin doktorlarca tutanağa geçirilmediğini söyleyerek "polisler hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunacağız" dedi.

Polis Hukuku; İşkence ve Komploculuk

Şubat 2004'te Erdoğan Kaldi isimli bir gence 148 kişi hakkında ifade imzalatan polisin hukuktan, "delilden sanığa gitmekten" anladığı tam da bu örneklerdeki gibidir. Kaldi'nin, sahte belgelerin ardından yaşanan bu olay, Türkiye'de hukukun nasıl işlediğini bir kez daha gösterdi. Polis, demokratik kurumların, Temel Haklar'ın çalışmalarını engellemek için her türlü komploya, hukuksuzluğa başvurmaktadır. Yeni komplolar hazırlamaktadır.

Devrimci, demokrat, ilerici, hukukçu, hak ve özgürlüklerden yanayız diyen herkes hukuksuzluklara karşı çıkmalıdır. Duyarsızlık yeni komplolar demektir. Ve bu komplolar hak ve özgürlükler mücadelesi içindeki her kurumun kapısını çalacaktır.

Ali Ulvi Devrimol, İstanbul polisinin komplosunu İstanbul Temel Haklar'da düzenlediği basın toplantısıyla anlattı

Sayı 143

16

30 Ocak
2005

Malatya Hapishanesi'nde

"Bayramlaşmayan"

Tutsağa Hücre Cezası!

Elazığ Temel Haklar'ın 3 ay önce tutuklanan üyeleri hapishanedeki baskılar nedeniyle açlık grevinde. Dernekten alınan bilgilere göre; Kurban Bayramı'nın 1. günü hapishane idaresi her koğuştan bir kişiyi idareye çağırarak zoraki bayramlaşma töreni düzenledi. Temel Haklar üyelerinin bulunduğu C-3 koğuşundan Özcan Doğan çağırılış sebebini bilmeden gittiği yerde müdürün el uzatarak beklediğini görünce, bu utanmazlığa tepki gösterdi. Bunun üzerine, müdür gardiyanlara koğuşu basma talimatı verdi.

Basılan koğuştaki Kaan İnanc, Özcan Doğan, Hüseyin Özçelik ve Ziya Kulbak saldırıya uğradılar. Saldırıyı ailelerine anlatan tutsaklardan Özcan Doğan ise zorla hücreye atıldı ve halen tek kişilik hücrede. Doğan'ın pervasızca saldırıya uğrayarak hücreye atılmasını protesto eden koğuş arkadaşları ise açlık grevine başladıklarını ve hücreden çıkarılana kadar sürdüreceklerini iletiler. Görüşe giden aileler de onursuz aramalara tabi tutularak, kolları mühürlendi.

Hakkari'de Deprem; Çürümüş Devlet Yine Gözler Önünde

Hakkari'de 25 Ocak günü meydana gelen 5.5 büyüklüğündeki deprem sonucunda, Ali Erdem (65) ve Mizgin Erdem (7) yaşamlarını yitirirken 26 kişi yaralandı. Geceyi sokakta geçiren halk ertesi günü de evlerine girmedi. Yardımların ulaştırılması konusunda da yine aynı çürümüş, halka yabancı, yoksulu insan yerine koymayan devlet karşımıza çıktı.

Rüşvet batağındaki Kızılay'ın gönderdiği çadırlar hiçbir ısıtma sistemi olmayan yazlık çadırlardı. Gece eksi 15 derecede halkla alay ediliyordu. Halk geceyi kamyon kasalarında geçirdi. "Çadır kurduk, halk içinde oturuyor" diyen Kızılay, resmen yalan söylüyordu.

28 Ocak günü ise, sadece çadırlar değil, hiçbir yardımın kendilerine ulaşmamasına karşı öfke sokağa taşı. Yaklaşık bin kişi valilik binasına yürüdü. Vali'nin istifasını isteyen depremzedeler, daha sonra AKP il binasını taşıdı. Tıpkı Bingöl depreminde olduğu gibi polis, depremzedelere gaz bombaları ile müdahale edildi.

Patronlarla toplantılarda Endonezya'ya yardım toplama şovları yapan Tayyip Erdoğan, bilmiyor muydu Hakkari'de yaşananları? Bilmiyor muydu halkın sokaklarda, dondurucu soğukta yaşam savaşı verdiğini? Biliyordu elbette, ama şov olmayınca Kızılay Genel Başkanı, halk panik içinde her istediklerini karşılamak mümkün değil diye açıklama yapıyordu TV kanallarına.

Ne istiyordu ki bu halk, karşılamamamış mı değildi? Villeta mı istiyorlardı? Üçüncü gününde hala birkaç yüz çadır bile gönderememiş, halkı suçlayan kafa, çürümüş devletin zihniyetini yansıtmaktadır. Protesto eyleminde gaz bombalı müdahaleden etkilenenler arasında yer alan DEHAP'lı Belediye Başkanı "hiçbir devlet, hükümet yetkilisinin geçmiş olsun dahi demediğini" anlatıyor.

Bu tablo; halka düşman, halkın ihtiyaçlarına göre değil halka karşı savaşa göre örgütlenmiş, bütün kurumları çürümüş devletin resmidir.

Çadır bile dağıtmadılar, halk -15 derecede sokakta yattı.

Hiçbir ihtiyacı karşılanmayan halkın protestosuna gaz bombalarıyla saldırdılar.

Hiçbir devlet ve hükümet yetkilisi 'geçmiş olsun' dahi demedi.

Sayı 143

17

30 Ocak
2005

Mersin'de Belediye İşçileri Eylemde

Mersin Akdeniz Belediyesi'nde çalışan 146 temizlik işçisinin, 31 Aralık 2004'te taşeron bir firmanın ihaleyi almasının ardından işten çıkarılmasına karşı eylemler sürüyor. 26 Ocak günü belediye önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yapan işçiler Belediye Başkanı Kenan Yücesoy'u protesto ettiler ve işlerini istediklerini haykırdılar.

"İşten Çıkarılan İşçiler İnisiyatifi" adına konuşan Hüseyin Sakar, Genel-İş Mersin Şubesi yöneticilerini eleştirirken, "Yıllardır sokak temizleyen ve asgari ücretle aile geçindiren işçiler hiçbir ahlaki ve hukuki dayanağı olmayan gerekçelerle işten çıkarılmıştır. Kenan Yücesoy partizanca tavrı sergileyerek yandaşlarına yer açma kaygısıyla işçi kıyımı başlatmıştır" dedi.

Eylemde, "Taşeron İşçi Olmayacağız, Sermayenin İşçisi Olmayacağız, İşimizi Geri İstiyoruz, İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" dövizleri taşındı.

GAZİ-BEL'de Eylem Sürüyor

AKP'li Gaziantep Belediyesi'ne bağlı Gazi-Bel Şirketi'nde çalışırken işten atılan 131 işçinin direnişi sürüyor. 15 işçi sendika binasında açlık grevi yaparken, 21 Ocak günü de diğer işçiler belediyeye kadar yalınayak yürüyüş yaparak AKP'li belediyeyi protesto ettiler. Sendikacı oldukları için işten atılan Gazi-Bel işçileri, "Bayramı bize zehir edenlerin bayramını zehir edeceğiz" sözleriyle öfkelerini dile getirdiler.

TEKSİF'den 'Beklenen' Satış!

Türk-İş'e bağlı TEKSİF Sendikası, greve çıkılmasına saatler kala geri adım atarak, tektit patronlarının dayatmalarına boyun eğdi. Daha önce kabul edilemez dediği; yeni işçiler için 2.5 ikramiyeyi, eski ve yeni işçiler için ikramiyelerin 12 aya bölünerek ödenmesini ve daha önce 2 yıl geçerli olan sözleşmelerin 2.5 yıl geçerli olmasını kabul etti. Aynı sektörde örgütlü olan DİSK/Tekstil ise, bu anlaşmaya tepki gösterdi.

Tekellerin kasaları dolarken, şoförlerin kanı dökülüyor!

AKP, "Irak büyük pazar vazgeçemeyiz" dedikçe, şoförler Irak'ta işgalcilere mal taşımaya ve öldürülmeye devam ediyor. Tekellerin kasaları doluyor, AKP, ABD'den aferin alıyor ve tabutlar dönüyor Irak'tan. Gerçek budur; Irak'a, işgalciye mal taşıyan şoförler, kendilerine değil, işgalciye ve işbirlikçi burjuvalara kazandırıyorlar. Ve karşılığında canlarını kaybediyorlar. İşte bu nedenle, devrimciler, emekçilere Irak'a gitmeme, işgale ortak olmama çağrısını bıkmadan tekrarlıyor.

Bu doğrultuda bir çağrı da Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tarafından yapıldı.

27 Ocak'ta AKP il binası önünde biraraya gelen Temel Haklar üyeleri, "Bir Lokma Ekmek İçin Irak'a Gitme, İşgale Ortak Olma" pankartını açtılar.

Eylem boyunca "Kahrolsun ABD, işbirlikçi AKP" sloganıyla AKP'nin işgali destekleyen politikası protesto edildi. Temel Haklar Başkanı Murat Türkmen tarafından yapılan açıklamada, "AKP, ABD işgal güçlerine destek karşılığında krediler alıyor. Şoförleri kullanan tekeli burjuvalar, tüccarlar ise zenginliğini büyütüyor. Bir lokma ekmek için Irak'a gidip işgale ortak olmayın" dedi.

Tayyip'in halka reva gördüğü: 'Bir simit bir hırka'

AKP'nin düzenlediği "bayramlaşma" toplantısında Başbakan Tayyip Erdoğan, 3 Kasım seçimlerinden bu yana "ekonomiyi nasıl iyileştirdiklerini" anlatıyor. Bakın nasıl?

"3 Kasım seçimleri öncesinde simit hesabı yaptık. Buna göre 5 kişilik bir ailenin günde 3 öğün simit yiyerek bir ayda 270 milyon liraya ihtiyacı olduğunu hesapladık. O dönemde asgari ücret 218 milyon liraydı ve bu simit parasına bile yetmiyordu. Şimdi asgari ücretin 350 milyon lira olmasıyla bu ücret çay ile simidi ödemeye yetiyor."

Bir başbakanın halkın karşısına böyle bir hesapla çıkması için ar damarının çatlamış olması gerek. Halkın karşısına geçip, bizim size verdiğimiz ücret, ancak her öğün çay ve simit yemene yetiyor deyip, bir de üstelik bununla övünmek, akıl, mantık işi değil. Bu, bir yönetici için sadece utanılacak bir şeydir. Ama Tayyip utanmıyor.

Çünkü o, kapitalist sömürüyü "bir lokma bir hırka" felsefesiyle meşrulaştırmaya, gelir dağılımındaki korkunç adaletsizliği "beş parmağın beşi bir olur mu?" nakaratıyla haklı göstermeye alışmış çıkarıcı bir islamcı!

Halka "bir lokma bir hırka"yla yetinmelerini öğütler, kendileri Osmanlı saltanatına özenirler. Bir başbakanın ticaretle uğraşmasının "ahlaki" olmadığı eleştirilerine Tayyip Erdoğan'ın verdiği cevabı hatırlayın: "Bu maaşla geçinemiyorum, onun için ticaret yapıyorum" diyordu. Onun geçinemiyorum dediği maaş, milyarlarca liraydı. Üstelik çocuklarının masrafları Ramsey, konut, sağ-

lık vb. ihtiyacı devlet tarafından karşılandığı halde! Kendisi milyarlarca lirayla geçinemiyor, aldıkları hediyelerin hesaplarını on bin dolarlarla yapıyor; halka gelince simit hesabı!

Asgari ücret en fazla simit hesabı yapmaya izin veriyor çünkü. Halka emeğiyle kazandığı parayı bir "lütuf" gibi gösteriyor bu kültür. Ayetleri, sureleri kullanıp olanla yetinmesini buyuruyor.

İslamcılık, sömürücü kapitalizmle tam bu noktada uyuyor işte. Sömürüyorlar, aç, işsiz bırakıyorlar; sonra kapitalizm aş evleri kuruyor, islamcılık "sadaka", zekat dağıtıyor. "Kul" a da sadakaya şükretmek kalıyor.

Sorsanız Tayyip'e, islamın "bir lokma bir hırka" anlayışının ne mükemmel bir anlayış olduğunu anlatır. Ama kendisi, eşi, çocukları, lüks otolardan inmez, lüks mağazalardan giyinir... Onu anlatamaz. Sorsanız tarikat şeyhlerine onlarda "bir lokma bir hırka" derler. Fakat niye holdingler kurduklarını anlatamazlar.

Birbiri peşisıra yayınlanan Fethullah röportajlarındaki "Fethullah imajı"na bakın; bu kültüre uygundur. Bir tek altı delik ayakkabıyla resmetmedikleri kaldı. Sanki milyarlarca dolarla oynayan, ABD'de villada yaşayan o değil!..

İslamcı riyakarlık, budur işte. Tarikat holdingleri, "din baronları" bu zeminde çıkıyor. Ve islamcılar bu anlayışla kapitalizmin en keskin savunucusu, sömürü düzenlerinin hamisi oluyorlar.

yoksul

Narenciye Üreticisi AKP'yi Ve IMF'yi Protesto Etti

Adana'da, narenciye üreticileri 25 Ocak günü düzenledikleri bir eylemle, AKP iktidarının tarım politikasını protesto ettiler. Adana'nın Seyhan İlçesi'ne bağlı Hadırlı Köyü'nde biraraya gelen narenciye üreticileri portakal ve mandalinalarını yere dökerek öfkelerini dile getirdiler.

Ziraat Mühendisleri Odası, Yüreğir, Seyhan Ziraat Odaları, Çiftçiler Birliği ve Ziraatçılar Derneği yöneticilerinin de bulunduğu eylem boyunca çiftçiler, "IMF Defol Bu Memleket Bizim", "Ürünlerimizi Satmak İstiyoruz", "Türkiye AB'ye Narenciye Nereye?", "Hükümet Şaşırma Sabrımızı Taşırma" sloganları attılar. Köy meydanından portakal bahçelerine kadar yürüyen köylüler, dalda çürüyen portakal ve mandalinaları gösterdiler.

Üreticiler adına açıklama yapan Ziraat Mühendisleri Odası Adana Şube Başkanı Ayhan Barut, dünyada 100 milyon ton olan narenciye üretiminde Türkiye'nin 2 milyon 100 bin ton ile ilk 10'da yer aldığını hatırlattı ve Adana'nın bu üretimin yüzde 35'ini karşıladığını söyledi. Barut, 2004 yılında narenciye ürünlerinin 100-150 bin liradan satışa sunulduğunu aktardı ve şunla-

rı söyledi: "İhracat ve uygulanan teşvik primleri yetersizdir. Üretilen ürünlerin en az yarısı ihraç edilmelidir. Limonda 42, mandalina ve portakalda 35, greyfurtta 30 olan daha önceki teşvik primleri önceki yıllarda olduğu gibi 100 dolara çıkarılmalıdır. İhracata yönelik çeşitler geliştirilmelidir. Narenciye sanayi geliştirilmelidir. Reklam kampanyaları düzenlenmelidir."

Medya Köylüyü Niye Hatırladı?

Bu sıralarda burjuva medyada köylülere ilişkin programlar, yazı dizileri yoğunlaştı. Yıllardır köylünün hiçbir sorununu, talebini, eylemini yansıtmayan medyada birden köylü aşkı başlamamıştı elbette. Aksine, onlar, köylüyü "asalak" gören Özal'ın soyundandılar.

Dertleri başka! Avrupa Birliği ile müzakerelerde tarım önemli bir yer tutuyor ve AB tarıma son darbeyi vurmaya hazırlanıyor. Milyonlarca köylü topraksız kalacak, topraklarımız büyük tarım tekellerinin eline geçecek, köylü üretim yapamaz duruma düşecek.

Medya, köylüleri işte bu "acı" günlere hazırlıyor ve AB'nin tarım politikalarının ne kadar gerekli olduğuna ikna etmeye çalışıyor.

Sayı 143

19

30 Ocak
2005

İkinci kelepçe takmaya başladılar

Merhaba,

2005'e de Sergül'ümüzün bedeniyle harladığı feda ateşiyle merhaba dedik. İsyan ateşimizin hiç sönmeyeceğinin ilanı oldu kahramanımız. "Yok" diyenlerin yalancılığını, "yok" sayanların ikiyüzlülüğünü haykırarak ölen ama yenilmeyenlerimizin kurduğu halayda yerini aldı. Anısı önünde bağlılıkla, saygıyla bir kez daha eğiliyorum. Kahramanımızın sıcaklığı ve direnişimizin coşkusuyla sımsıkı kucaklıyor sevgi ve selamlarımı iletiyorum.

... Sağlık sorunlarımız daha artacak, ciddileşecek bu gidişle. Zaten hastane sevki ve hastanede kelepçeli muayene dayatmasından kaynaklı tedavi ve muayene olamıyorduk. Olan da aylar alıyordu. İki haftadır yine "güvenlik" gerekçesiyle ikinci bir kelepçe dayatmasına başladılar. Hastanede ring aracından doktorun bulunduğu bölüme ginceye kadar mevcut kelepçe dışında bir tarafı bir askere, bir tarafı bize takılan kelepçe vuruyorlar. Bu onursuz keyfi dayatmayı kabul etmediğimiz için muayene olamadan geri getiriyoruz. Mahkemede ise aynı uygulamaya bekleme yerinden duruşmaya çıkarılana kadar

yapılıyor. Şu ana kadar hastaneye giden herkes aynı dayatma ile karşılaştı ama mahkemeye giden herkese yapmadılar.

Renkli kalem ve tredman

Diğer hapisanelerde alınan renkli kalem, kağıt, resim malzemeleri burada bize hala yasak kapsamında. Kantinde var ama bize satmıyorlar. "İş yurtlarına çıkanlara" satılıyormuş. Yani A'dan Z'ye her şey şarta, tecrite bağlı. Sadece adlilere satılıyor burada.

Sergül'ümüzün feda haberini Kanal 7'de izleyebildik. Gazeteler dediğin gibi sansüre bir de kendileri ekliyorlar. "Taksim'de kendini yaktı" diyorlar. Nedeni yokmuş gibi tek satır yazmadan geçiriyorlar. Diri diri yakanları, tabutluklara koyanları, tecritin, sansürün en koyusunu uygulayanları AB'sinden ABD'sine, "insan yaşamı kutsaldır" diyeninden reformistine... ve "bayrağı dışarı" devrettikleri iddiasıyla tecrite ve zulme destek verenleri yaktığını, emperyalizm ve oligarşinin bu kokuşmuş düzenini yaktığını hangi sansür gizleyebilir ki! Bu ateşin gücüyle 2005 de bizim olacak.

Rabbena Hanedar

12 Ocak / Sincan F Tipi

Mektupların imha Edilmesine...

Merhaba,

Destanımızın coşkusuyla selamlıyorum.

Senden gelen mektup disiplin kurulunun imha kararı gereği verilmedi. Kararda şöyle deniyordu:

"2005/7 No ve 11.01.2005 tarihli kararlar;

- 19 Aralık operasyonu ile ilgili yanlış bilgiler içermesi,

- Ölüm orucunu övücü, teşvik edici bilgiler içermesi,

- Ölüm orucunda ölen birinin kendini nasıl yaktığının anlatılması,

- F tipleriyle ilgili yanlışları içeren propaganda yapılması nedenleriyle; tüzüğün 147. maddesinin son fıkrası ve Adalet Bakanlığı'nın 24.10.2002 tarihli genelgesi gereğince İMHA-SINA..."

İmha kararına yarın itiraz edeceğim.

14 Ocak günü Tekirdağ Tabip Odası'ndan Doktor Abdullah Önen geldi ve kimi arkadaşlarımızla görüştü. Salih Sevinel'in ölümü ve Dr. Adnan Özer soruşturması için gelmişti. Tekirdağ'da İnsan Hakları İzleme Kurulu kurulmuş. Kurulda Tekirdağ Tabip Odası da varmış. Dr. Adnan Özer konusunu bu kurula taşımışlar. Valilik önce izin vermek istememiş, soruşturma istememiş. Tekirdağ Tabip Odası'nın bastırması ile izin almışlar ve soruşturma açılmış. Dr. Abdullah Önen de bu soruşturma için 15-20 arkadaşla görüştü. Tekin Tangün, Ali Kaplan, Orhan Eski, Barış Ateş görüşüp yaşananları ve sorunları anlattılar.

Bu arada Barış Ateş'in 13 Ocak'ta Özlem Kütük'e postalamak üzere verdiği mektup hakkında kısmi imha kararı alındı: "... Özlem Kütük'e gönderilen mektupta; ölüm orucunda iken kendini yakıp feda eylemi gerçekleştiren şahsı övüp kahramanmış gibi yücelterek, şahsın propagandasını yapması nedeniyle..." Bu gerekçe ile KİSMİ İMHA kararı verilmiş.

Her hücrede net olmasa da Anadolu'nun Sesi Radyosu burada çekmeye başladı.

Kenan Günyel

17 Ocak / Tekirdağ F Tipi

Tutsak mektuplarındaki gerçekler ve gerçeğe karşı faşizmin tahammülsüzlüğü

Mektupların imha edilmesi ya da kimi yerlerinin karalanarak sansürlenmesi, F tiplerinin en öne çıkan uygulamaları arasında yer alıyor. Bunun iki örneğini, yayınladığımız tutsak mektuplarında okudunuz. (Rabbena Hanedar isimli tutsağın mektubunda.)

F Tipleri Gerçeğine Sansür Bakanlık Emri

Bu örneklerdeki “gerekçelere” dikkat edin.

“19 Aralık operasyonu ile ilgili yanlış bilgiler içermesi” diyor örneğin. Ya da *“F tipleriyle ilgili yanlışları içeren propaganda yapılması”* deniliyor.

Baskıcı rejimler yalan ve sansürle gerçekleri halktan gizleyerek yaşayabilirler. Gerçeklerin tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığı yerde ya yüzlerine taktıkları demokrat maskelerini, hukuk devleti sıfatlarını bir yana bırakıp açık zora başvurmak durumunda kalırlar, ya da yaşayamazlar.

Bu gerekçelerde; ne hapishanenin “güvenliğini” (ne anlama geldiği bilinmeyen ve istenen her yerde ‘joker’ gibi devreye sokulan) tehdit eden bir durum vardır, ne de bir “suç”! Mektuplarda, F tiplerinde yaşanmayan bir şey mi anlatılıyor? Hayır! Hapishane idareleri de bunu çok iyi bilirler. Yaşanan ne varsa, onu anlatır mektuplar.

Sorun da burada; yaşananların, tecrit uygulamasının somut haliyle herkesçe bilinmesini istemiyorlar.

Bu yasaklarla denilmektedir ki;

Herkes 19 Aralık katliamına da, F tipi hücrelere de devlet gibi bakacak. Devlet nasıl değerlendırıyorsa öyle görecektir, başka bir şey düşünmeyecek, düşünüyorsa da söylemeyecek.

İnsanların diri diri yakıldığı artık belgeli, kanıtı olsa da dile getirilmeyecek. Tecrit politikasının nasıl uygulandığını dışarıdaki insanlar bilmeyecekler. Ses çıkmıyorsa, Cemil Çiçek’in deyişiyle “huzur sağlanmıştır”! “Huzur” böyle sağlanıyor! F tipini anlatan her şeyi sansürle ve ortada soyut bir F tipi hapishaneler kalsın, böylece hiçbir sorun yokmuş gibi devam edebilirsin.

Yaşanan her şeyi bir yana bırakın, bu imha kararları, sansürler bile, o mektuplarda anlatılan F tipi gerçeğini kanıtlayan örnektir.

Tecritin mekansal bir sorun olmadığını, bir politikanın adı olduğunu defalarca dile getirdik. Bu politika, birçok uygulama ile beslenmekte,

vücut bulmaktadır. Gerçeğin tecrit edilmesi de buna dahildir. Gerçekler de, yaşadıkları dört duvar arasında boğulmak istenmektedir.

Faşizmin mantığı da burada ortaya çıkıyor.

Bu zihniyet, F tipi idarecilerinin işgüzarlığı değildir. Adalet Bakanlığı tarafından hazırlanan tüzükte, yayınlanan genelgelerde yazıyor bu yasaklamalar. İstisna örnekler dışında F tiplerindeki bütün uygulamalar böyledir, merkezidir.

F Tiplerinin “İtibarı” Mı Sarsılıyor?!

F tipleriyle ilgili gerçeği sansürleyen zihniyetin anlaşılması açısından bir örneği hatırlatalım.

19 Aralık öncesi, kol koparılan Burdur vahşetinin ardından Bergama Hapishanesi’ne gönderilen tutsaklar yaşanan işkencelerin resimlerini basına gönderdikleri için haklarında soruşturma açılmıştı. Müdür Nedim Elbistan imzalı soruşturma belgesinde şöyle deniyordu:

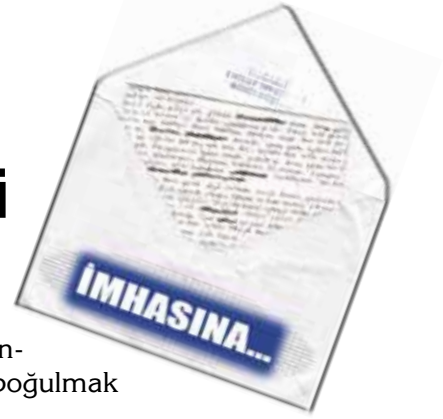
*“Burdur Kapalı Cezaevi’nde iken yaşanan olaylar sonucu meydana gelen **rahatsızlıkların** fotoğraflarını çektiler ve idarenin izni ve bilgisi olmadan dışarıya çıkarıp 18.07.2000 tarihli ulusal gazetelerde yayınlanmasına sebep olmanız ve bu hareketinizden dolayı **cezaevimiz idaresini zor duruma düşürerecek** bir olaya mahal verdiğiniz ve cezaevimizin **güven ve itibarını sarstığınızdan** hakkınızda cezaevimiz tarafından idari soruşturma açılması uygun görülmüştür.”*

O resimleri hatırlayın! İşkenceden her yanı çürümüş insanları hatırlayın! Buna işkence dahi diyemeyen kafa, siz nasıl bunları herkese duyursunuz diyor ve bu durumun itibar ve güven sorunu olduğunu söylüyordu.

Zihniyet aynıdır. Bergama’da da resim değil de, yaşananların mektupla anlatılması söz konusu olsaydı aynı sansür uygulanır ve “hapishanelerle ilgili yanlış bilgiler verilmesi” denirdi.

Sözkonusu olan, 118 insanın yaşamına malolan F tipleri olunca sansür daha katı hale geliyor. İktidar bir yandan ölümleri sansürle duyurmazken, öte yandan F tiplerinde “hiçbir sorun yok” havasının bozulmasına hizmet edecek her şeyi sansürlemeye büyük önem veriyor.

Bir de herkesi, “madem sorun yok, bu kadar insan neden öldü, neden ölmeye devam ediyorlar” diye düşündürten şu direniş olmasa!!!

'Panopticon'dan F Tipine...

**direnışimizin
5.
yılındayız**

**HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!**

118. şehit!

**ZULME BOYUN
EĞMİYORUZ!**

**Direnışin bayrağı
DHKP/C Davası Tutsakları
Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi'nde**

**Sevgi Erdoğan Ekibi ilk
şehidini verdi: Sergül
Albayrak Sevgi'nin bayrağını
Taksim'in ortasında
dalgalandırarak
ölümsüzleşt...**

Modern toplumsal denetim biçimi olarak Panopticon, burjuva filozof Jenemy Bentham (1748-1852) tarafından geliştirildiğinde, salt bir hapishane sistemi olarak tasavvur edilmemişti. Aynı zamanda mutlak toplumsal denetimi sağlayarak yeni filizlenen burjuva toplumun ihtiyaç duyduğu emek gücünü sağlamayı amaçlayan bir kent mimarisi ve bu yolla iktidar erkinin pekiştirilmesi projesiydi. Toplumda uygulanması o günkü koşullarda "hayali" bir projeydi. Amerikan emperyalizminin "Büyük Birader" safsatasının ilk tasarımı sayılabilecek sistemde, Bentham, denetleyici egemen güçlerin çeşitli biçimlerde yerine getirmesi gereken görevi, "ceza tehdidini sürekli, somut ve hissedilir kılarak disiplini sağlamak" olarak görmüştür. Bentham'ın hareket noktası şudur: Egemen güç, insanları, her yerde varolan gözetimden bir an için bile olsa gizlenemeyeceklerine ve böylelikle, ne kadar gizli olursa olsun, hiçbir "suç"un cezasız kalmayacağına inandırmalıdır. Gözetim dışı alan yoktur!

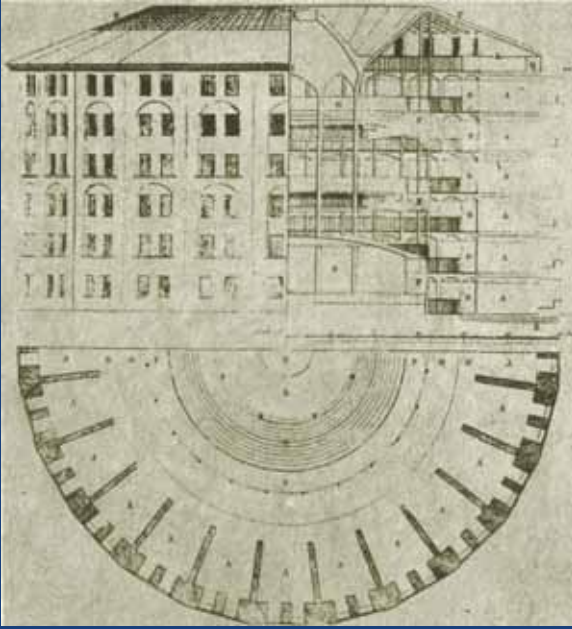
Bu "dahiyane" toplum hayallerini ne teknik olarak ne de halkların direnci yanıyla hayata geçirememiş ve geçiremeyecek olsalar da, egemen sınıflar hiçbir zaman vazgeçmemişlerdir. Biz sistemin topluma yönelik yanını şimdilik bir kenara bırakarak, sistemin egemen sınıflar tarafından bir hapishane modeli olarak kullanılmasına bakacağız. Jeremy Bentham'ın salt bir burjuva filozofu olarak değil, aynı zamanda hapishane reformunun öncülerinden biri olarak anılması da bu uygulamadan gelir.

İngiliz Filozof Bentham'ın Panopticon sistemine göre; hapishanelerin kalabalık, sıkışık ortamları düzelecek, toplu kaçış girişimi, yeni suç işleme tasarıları, karşılıklı kötü etkileşim tehditleri olmayacaktır. Ve böylece, bu sistemin uygulandığı hapishaneler, çalışan, üretken, ah-lâklı insanların yetiştirildiği hapishaneler olacaktır. Hapishanelerin "terörüst yetiştirme okulu" olduğunu söyleyen oligarşinin F tipi gerekçelerine ne kadar benziyor değil mi?

M. Faucalt, Panopticon sistemin, hücrelerin bir kulede yer alan denetleyici tarafından gözleendiği, ama tutukluların nereden nasıl gözlelendiklerini göremedikleri mimari yapısını anlattıktan sonra, bu sistemi şöyle değerlendirir:

"Herkes kendi yerinde bir gözetmen tarafından cepheden görüldüğü bir hücreye iyice kapatılmıştır: Fakat yan duvarlar bu kapatılmış kişilerin kader arkadaşlarıyla temas kurmalarını engellemektedirler. Görülmekte ama görememektedir; bir bilginin nesnesidir, ama asla bir iletişim öznesi olmamaktadır. Odasının merkezi kulenin karşısına yerleştirilmiş olması ona eksensel bir görünürlüğü dayatmaktadır; halka binanın bölümlenmesi, bu birbirlerinden iyice ayrılmış hücrelere yanlamasına bir görünmezlik getirmektedir. İşte bu durum düzenin güvencesi olmaktadır. Kalabalık, bitişik kitle, çoklu alışverişler, ortak etki, bir ayrılmış bireysellikler toplamı lehine olmak üzere iptal edilmiştir. Gardiyanın bakış açısına göre, kalabalığın yerine, sayılabilir ve denetlenebilir bir çoğunluk geçmiştir. Kapalı tutulanların bakış açısından ise, kapalı kapılar ve bakışlar altındaki bir yalnızlık geçmiştir." (Hapishanenin Doğuşu, İmge Kitabevi, S:296)

21. yy'ın F tiplerini tarif etmiyor Faucalt, 18 yy'ın burjuvazisinin hayallerinden, disipline etme ve denetleme yöntemlerinden söz ediyor.

Panopticon 1830-1840'lı yıllarda başta ABD olmak üzere birçok hapisanenin mimarisinde ana mantığını teşkil etmiştir. Bu sistemin uygulan-

J. Bentham'ın Panopticon çizimi

dığı hapisanelerde, sadece mimarının uygulanması yetmemekte, aynı zamanda onu bütünleyen, yani Bentham'ın "çalışkan, üretken, ahlâklı insanlar" yaratmak için şart gördüğü "ahlaki hesap" da zorunluydu. Buna göre, tüm tutukluların tek tek dosyaları bulunacak, müdür, gardiyan, papaz, öğretmen bu dosyalara o tutuklu hakkındaki gözlemleri işleyeceklerdir. "Bu bir bakıma hapisane yönetiminin yanından ayırmadığı bir defter gibidir, bu yönetim bu defter her örneği, her koşulu değerlendirmeye ve böylece daha sonra bunların sayesinde her mahpusa bireysel olarak uygulanması gereken muameleyi belirlemeye yarayan bir araç haline getirmiştir."

Bu sistemden sonraki yıllarda hem pahalı olması, hem pratik işleyişindeki sorunlar ve egemenler için daha "ıslah edici" sistemler geliştirildiği için vazgeçilmiştir. Ancak, Panopticon'un mantığı birçok cezaevi sisteminin de temelini oluşturmaya devam etmiştir.

Panopticon'un ana mantığı, sürekli gözetim ve denetimin olanaklı olacağı tecrit ve bu yolla "iyileştirmeyi" içerir. Bu nedenle tecriti öneren bir zihniyet dönüşümünün başlangıcı sayılabilir. Zira kısa bir süre sonra hücre hapisaneler gündeme gelecektir.

Sürekli denetlendiğini düşünme ve nereden denetlendiğini kestirememeye hissi, kişide endişeyi ve sürekli hareketlerini kısıtlamayı ve korkuyu derinleştirmektedir. Bu, aslında belirttiğimiz gibi, bir hapisane mimarisi ile sınırlı olmayan, burjuva egemen sınıfın "nasıl bir toplum" tasavvur ettiği ile ilgilidir. Ki, burjuvazi yüzyıllardır hayatın her alanında toplumu denetim altına alma noktasında, Bentham'ın özlemleriyle yanıp tutuşmuştur.

"Panopticon vari iktidar yordamı, ev içi, yaşam alanlarından kamuya açık alanlara, okul-

Bentham'ın hayalini 20. yy'da gerçekleştiren ABD'nin Stateville Hapishanesi

lardan fabrikalara, kırsallardan devlet kuruluşlarına dek, iktidarın her yerde kendiliğinden işlediğini anlattığı gibi, verimlilik artışının sağlanmasından, sapkın davranışların önüne geçmeye dek istenen pek çok sonucun elde edilmesine de olanak tanımaktadır." (Faucault'un değerlendirmesi)

Burjuva devletin baskı araçlarının başında yer alan hapisanelerde nasıl bir sistemin uygulanacağı egemen sınıflar için her zaman gündemde olan bir konu olmuştur. Nasıl bir toplum tasavvur ediyor, halk kitlelerine nasıl bir yaşam reva görüyorlarsa, bir anlamda bunun pratiğini hapisanelerde yapmışlardır. Hep hayal ettikleri ve üzerinde çalıştıkları ise; sürekli bir denetim, kontrol ve "rehabilitasyon" adını verdikleri, egemen sisteme uyumlu düşünme ve yaşama dayatması olmuştur. En genelde ise, tutuklu ve hükümlülerin emek güçlerinin sınırsız bir sömürüsü esas alınmış, 'Cezaevi Sistemleri' buna göre şekillendirilmiştir. Bugün kabul edilen geçerli dört cezaevi sisteminde de bu bakış açısını görebilirsiniz.

Burjuvazinin istediği sonucu alması açısından bu arayış sonraki yıllarda çok daha bilimsel temellere oturtularak sürmüştü ve bugünkü F tiplerinin de içinde yer aldığı izolasyona dayalı sisteme ulaşmıştır.

Ahlaki olanı faydalı olanla (elbette burjuvazi için) aynılaştıran Bentham'ın, teknolojinin bunca geliştiği bugün yaşasaydı, mimari olmasa da zihniyet olarak aynı işlevi gören F tipi hapisanelerin baş destekçileri arasında yer alacağı kesindi. 'Kule'nin yerini kameralar alırken, 'ıslah'ın araçları daha da modernleşmiş ama ceza ve yaptırımın amaca ulaşmadaki tamamlayıcı yanı hiç değişmemiştir. Bugün Bentham'ın, onun Panopticon'unun ruhu F tiplerinde yaşamaktadır.

CHP'yi 'Ayağa Kaldırmak' Kimin Sorunu?

"Solcular, demokratlar, vatanseverler", CHP'ye mahkum mu? Haftalardır süren ve kurtulay sonrasında da süreceğe benzeyen CHP tartışmaların-

da özellikle sol aydınlar tarafından sık sık ileri sürülen düşüncelerden biri de bu.

Burjuva basının hemen tüm kalemleri, tescilli faşistler dahil, CHP'yi "düzlüğe çıkarmak" için seferber olmuş durumda. CHP tartışması, daha çok "solun güçlenmesi", "solun iktidar alternatifi olması" adı altında yürütülüyor. Ve esas büyük aldatmaca, çarpıtma da bu noktada ortaya çıkıyor. Kendilerine sol, sosyalist diyenlerin de CHP tartışmasını bu çerçevede yapması, objektif olarak bu aldatmacaya ve çarpıtmaya ortak olmak anlamına geliyor.

Sol aydınların CHP'ye bakış açısını gösteren bu görüşlerden birini ele alarak konuyu daha somut hale getirelim. Cumhuriyet Gazetesi'nden Ataol Behramoğlu, şöyle diyor:

"Radikal sol görüşlerin kendi siyasal partilerinde bir araya gelip çalışmalarına kimsenin itirazı olamaz.

Fakat günümüz dünyasında ve ülkemizin bilinen koşullarında radikal solun iktidar seçeneği oluşturamayacağı yeterince açık olsa gerek.

Sağa karşı sol seçenek ancak bir kitle partisi olabilir ve ülkemizde bunun adresi çok belli ki Cumhuriyet Halk Partisi'dir. Bu konuda, 'solcu', 'sosyalist', 'toplumcu', 'sosyal demokrat', 'yurtsever' vb. kişi ve çevrelerin görüş birliği içinde olmaları çok önemli.." (22 Ocak 2005)

Ataol Behramoğlu, sosyalist dünya görüşünü benimsediğini söyler. Ancak yukarıdaki satırlar, sosyalist bir bakış açısını yansıtmaktan uzaktır. Tersine, yukarıdaki satırlar, devrimci bir alternatif yaratılabileceğine, devrimcilerin iktidara yürüyebileceğine inancını kaybetmiş bir sosyalist aydının ruh halini ortaya koyduğu gibi, CHP'yi de doğru değerlendirememenin sonucudur.

CHP, bırakın sol seçenek olmayı, solun bir seçenek olmasını engelleme misyonunu üstlenen bir partidir. Ülkemiz tarihini, CHP'nin gelişimini az çok bilen herkes, bunu bilir. Aydınlarımız da bilir kuşkusuz. Ne var ki, alternatifsizlik, çaresizlik, güçsüzlük duygusu, sıradan kitleleri olduğu kadar

aydınları da içine çekmiştir.

Sosyalist aydınların CHP'ye dönüşü, sarılışı, halka güvensizleşmeye, devrime, sosyalizme inançsızlaşmaya paralel gelişmiştir. 12 Eylül öncesi dev-

rime, sosyalizme yaklaşan aydınlar, sonrasında düzen içi seçeneklere yönelmişlerdir. Dönem dönem sosyalist sıfatını taşıyan legal parti çevrelerine yakınlarsalar da, bunlarda hiçbir gelişme dinamiği görmemeleri nedeniyle yine yönlerini CHP'ye çevirmektedirler.

Solcular, demokratlar, sosyalistler, vatanseverler CHP'ye mahkum değildir!

Ataol Behramoğlu, yazısının devamında şunu söylüyor: *"Cumhuriyet Halk Partisi'nin şu ya da bu nedenle gözden çıkarılmasının, bugünün koşullarında sağın değirmenine su taşımaktan başka anlamı olamaz."* (Ataol BEHRAMOĞLU, Cumhuriyet, 22 Ocak 2005)

Bu politik açıdan son derece geri bir düşüncedir. Bu düşünce, esas olarak yıllardır halkı CHP'ye çekmenin gerekçesi olarak kullanılmıştır. CHP'ye oy vermezseniz AP gelir, MHP gelir, Refah Partisi gelir diye diye, sol, demokrat, vatansever kitle CHP'ye yöneltmiştir.

Sosyalist biri için "sağa karşı tek sol seçenek" neden CHP olsun? Sosyalizmin kendisi bir alternatiftir. Sosyalistin görevi de, bu alternatifi güçlendirmektir.

Sosyalistler, hangi gerekçeyle olursa olsun, CHP gibi bir düzen partisinin halkın düzen değişikliği, demokrasi, özgürlük taleplerini istismar etmesine izin vermez, bu talepleri devrime kanalize etmeye çalışırlar.

Ataol Behramoğlu ve benzer düşüncedeki aydınların görmediği, daha doğrusu umutsuzluk ve inançsızlık içinde görmezden geldiği CHP'nin niteliğidir. CHP, halkın devrimci mücadelesinin ve örgütlenmesinin gelişimini engellemek için "solculuşmuş"tır. CHP'nin "ortanın solu" diyerek "sol" kavramını kullanmaya başladığı dönem, sosyalizmin geliştiği, TİP'in sosyalizmi savunarak parlamentoya girdiği yıllardır. Ecevit'in "düzen değişikliği" gibi en radikal sloganlarını kullandığı dönem, 1970'lerin ikinci yarısında devrimci mücadelenin yaygınlaşarak geliştiği dönemdir. CHP, halkın devrimcileşmesini en iyi kendilerinin önleyeceğini söyleyerek iktidara talip olmuş bir partidir.

"Sağa karşı tek seçenek" olarak CHP'nin desteklenmesine çağrı yapanlar, bu basit ve yalın gerçeğe gözlerini kapatıp düzenin demokrasicilik

oyununun devamına çağrı yapmış olurlar. CHP sağıın karşısındaki SOL seçenек değıldır; CHP, sağıın karşısında, “sol görünümlü” ama yine sağı bir seçenektir.

Halkın düzene karşı tepkilerini düzen içinde eritmenin partisidir CHP. Devrimci mücadele geliştikçe, CHP’nin solculuğunun “keskinleşmesi”nin esprisi de buradadır.

Bugün de oligarşı, AKP’nin karşısında “demokrasıcılık oyununu” sürdürebileceğı, halkın memnuniyetsizliğini kanallize edebileceğı göstermelik bir “alternatife” ihtiyaç duymaktadır. CHP’ye de bu anlamda önem vermektedir.

Gerçekte “çok partili rejim” olarak pazarlanan bu sistem, yalnız oligarşinin partilerine, emperyalizmin işbirlikçilerine iktidar olma imkanı veren bir sistemdir. Bu anlamda “tek partili” de diyebilirsiniz. Burjuva demokrasilerin birçoğunda sistem böyledir. ABD’de seçimlere 50’ye yakın parti katılır. Ancak “Amerikan demokrasisi” iki parti üzerine kurulmuştur. Diğerleri vitrindir.

Faşizmin demokrasıcılık oyununda, demokrasi, halkın şu veya bu düzen partisini seçme “özgürlüğü”nden ibarettir. **Sağıın alternatifi yine sağıdır.** Bu ülkenin aydınları, bu çıplak gerçeğı görüp dile getirecek, düzen partilerine yedeklenmeyi reddedecek cürete sahip olmalıdırlar.

Her solcu, sosyalist aydın bilmek ve görmek durumundadır ki, CHP’nin “başarılı” olması demek, halkımızın emperyalizme ve faşizme karşı tepkilerinin düzen içine çekilerek boğulması de-

mektir. CHP’nin başarılı olmasını isteyenler, devrimin gelişmesini değil, düzenin pekişmesini istemiş olurlar.

Sol seçenек, parlamentoda değil, mücadele alanlarında yaratılır!

Her şeye rağmen CHP’nin uzun yıllardır peşpeşe yapılan kurultayları içinde en politik olanı, en fazla ideolojik içeriğe sahip olanı bu kurultaydır. Sarıgül’ün açık Amerikan desteğıyle aday olması, ister istemez böyle bir politikleşmeye yol açmıştır. Sosyalistler, demokratlar, vatanseverler, bu politikleşmeyi, CHP üzerinden oynanan “solculuk” oyununu açığa çıkarmak, bozmak için değerlendirmelidirler.

Behramoğlu, doğru olarak “‘Solculuk’ ve ‘yurtseverlik’ günümüzün dünyasında ve özellikle de ülkemizin koşullarında bir bütünü oluşturuyor.” diyor. Peki bu CHP’den, bu adayların herhangi birinden “yurtseverlik” nasıl bekleyebiliyor? IMF’ye, AB’ye, NATO’ya, ABD’ye itirazı olmayan, yeni-sömürge olmayı kabul eden bir parti yurtsever olabilir mi?

Bugün solculuk yurtseverlik, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir halk cephesini örgütlemeye ve böylece halk kitleleri için gerçek anlamda bir sol seçenек yaratmaya çalışmaktır. **Aydın misyonu, vatanseverliğin ölçüsü, sosyalist olmanın gereğı,** budur. CHP’den veya AB’den medet umarak ne yurtsever, ne solcu, ne de aydın olunamaz.

Sayı 143

25

30 Ocak
2005

Livaneli Tayyip’in yolunda! Derviş’le övünen Livaneli mi muhalefet yapacak?

CHP’nin ne kadar sol olduğu veya olabileceğini, mevcut adaylar da gösteriyor zaten. Mevcut adayların içinde en “sol görünümlü” olanı Zülfü Livaneli, IMF memuru Kemal Derviş’le birlikte.

Bir televizyon programında IMF karşısındaki tavırlarını anlatıyor Livaneli. Halen Kemal Derviş’in yaptığı programın uygulanmaya devam ettiğini **ÖVÜNEREK** anlatıyor. IMF programını uygulamaya devam edeceklerini söylüyor ve ekliyor: “Biz IMF’den kurtulmak için IMF’nin dediklerini yapıyoruz...”

Ne kadar aydın birikimi, entellektüel kapasitesi olursa olsun, Tayyip’in kurduğu cümleden başkasını kuramıyor. Tayyip’de seçim döneminde aynen böyle diyordu: “Pazarlık yapacağız, bir dönem daha programı uygulayıp ondan sonra güle güle diyeceğiz.”

Körle yatan şaşı kalkar. Derviş’le birlikte olan Livaneli, IMF’ci olmayıp da ne olacak? AKP’nin, Kemal Derviş tarafından yapılan programı uyguladığını övünerek söyleyen bir CHP’li, AKP’nin uyguladığı ekonomik politikaya nasıl muhale-

fet edecek?

Gerçek şu ki; koltuk ve kariyer kavgasını bıraksalar, **Baykal’ın, Sarıgül’ün ve Livaneli’nin** üzerinde tartışmasız anlaşabileceğı bir isim var: **Kemal Derviş**. Üçünün de itirazı yok Derviş’e. Baykal seçimlerde halka “**A Takımım**” diye sundu Derviş’i. Livaneli’nin ise arkasındaki güç. ABD’den icazet almakla övünen Sarıgül’ün ise Derviş’e itiraz etmesi zatan düşünülemez bile. Ama bu aynı zamanda bir koltuk ve kariyer kavgası olduğu için, dahası, Derviş’in başında olduğu bir CHP, oligarşinin “kitlelerin tepkilerini CHP içine çekip eritme” politikası açısından uygun olmayacağı için bunu yapamıyorlar...

Milliyetçilik Bir Siyasi Tespittir Ve hayatın doğruladığı bir tespittir

İdeolojik mücadele, kendi ideolojisine güvendir. Ancak bu güvene sahip olmayanlar, ideolojik tespitlere, provokasyonlarla cevap verirler!

Gazi, Nurtepe ve Alibeyköy'deki saldırılarla ilgili görüşmelerde, DEHAP'lılar sık sık "kitlelerinin tahrik olduğu"ndan söz ettiler. Rivayete göre DEHAP kitlesini en çok tahrik eden şey ise, "Kürt milliyetçiliği" denilmesiydi.

Hiç kuşku yok, saldırılar bununla izah edilemez. Biz bu kavramı 1978'den beri kullanıyoruz. PKK'nın küçük-burjuva milliyetçi bir hareket olduğu daha o günden yapılmış ve bugüne kadar da binlerce kez tekrarlanmış bir tespittir.

Ama diyelim ki, bu tespitten rahatsız oldular. Milliyetçilik sıfatından rahatsız olan bir hareketin kendi ideolojik, politik konumunu ortaya koyan yazılarla bu tespiti itiraz etmesi gerekmez mi?

Doğal ve doğru olanı budur.

Ama PKK böyle yapmaz. Açın bakın yayınlarına, bu konuda tek bir yazı bulamazsınız. İdeolojik olarak cevap vermez, bunun tartışmasına girmez, ama der ki "bize milliyetçi demeyin, bu kitlemizi tahrik ediyor!"

Sopalarla, tabancalarla silahlanıp sağı solu basar, "... Mezar olacak!", "sabrumuzu taşıрма!" sloganlarıyla yürür ve der ki "Milliyetçi demeyin." Dergimizde ne yazıp yazmayacağımızı, ki-me ne deyip demeyeceğimizi belirlemeye kal-kar... Ki, bu tür tavırlar da aslında küçük-burjuva milliyetçiliğin tezahürlerinden başka bir şey değildir.

PKK, "ideolojik mücadeleyi bilmez de, sevmez de" derken kastedilen tam da budur işte.

Hiçbir şeyi geçiştirmeyiz. Hiçbir şeyi tartışmaktan da çekinmeyiz. Milliyetçiliği de, başka konu ve kavramları da enine boyuna tartışırız. Çünkü, ideolojik veya politik bir sorun tartışmadan açıklığa kavuşturulamaz. Fakat bu tartışma da "aman kimse kırılmasın, küsmesin" denilerek yürütülemez. Olguların doğru tanımlanmadığı bir ideolojik mücadeleden kimse bir sonuç el-

de edemez. Bazen, bazı kavramları, sıfatları kullanmak cesaret isteyebilir, kısa vadeli bazı çıkarlardan vazgeçe-

bilmeyi gerektirebilir, siyasi irade ve ideolojisine güven de işte bu noktada gösterir kendini.

Bilinir ki, Türkiye solunda PKK konusunda yıllarca kafa ve kavram karışıklığı hakim olmuştur. En uç noktalarda dolaşp kimi zaman karşıdevrimci, ajan-provokatör ilan etmiş, bir zaman sonra da "devrimci" ilan etmiştir. Bunlar ideolojik, politik dayanaklardan yoksun, çoğu kez dö-nemsel hesaplara, kendi durumlarına veya PKK'nın güçlenmesine, zayıflamasına göre yapılmış değerlendirmelerdir. Devrimci hareketin bu konudaki tespiti başından bugüne istikrar ve tutarlılık içermiştir. Gelişmeler, PKK'ya ilişkin tespit ve tahlillerimizi doğrular nitelikte olduğu için de, bunları gözden geçirme, değiştirme gereği hiç olmamıştır. Soldaki bu istikrarsız değerlendirmeleri bir yana bırakırsak, bugün bizim dışımızda birçok hareket de PKK'ya ilişkin sadece "yurtsever" sıfatını kullanıyor. Başka konularda, çok ideolojik olmalarına, Marksist-Leninist literatüre çok sadık olmalarına karşın, bu konuda nedense -ki nedeni belli aslında; faydacılık, oportünizm- literatürü unutuyorlar. Peki onlar PKK'ya ilişkin bu tespiti kullanmıyorlar diye, PKK'nın gerçeği değişiyor mu?

PKK çevresinde ittifak adına veya başka küçük hesaplarla sadece övgü yapanlar istiyor olabilir. Gerçeğin dile getirilmesinden, kendilerinin eleştirilmesinden hoşlanmıyor olabilir. Bu, devrimcileri bağlamaz, kendi tercihleridir. Devrimciler doğru bildiklerini söyler, eleştiri ve uyarılarıyla ideolojik mücadeleyi sürdürürler. Marksist-Leninist olmak da bunu gerektirir. DEHAP'lılar önce bu gerçeği anlamalıdır. **İdeolojik bir tespitte, ideolojik mücadele dışındaki yöntemlerle "cevap" vermek, zayıflıktır.**

Küfür mü ediliyor, hakaret mi ediliyor? Hayır, küçük-burjuva milliyetçiliği, bir siyasi tespittir. Bir hareketin sınıfsal ve ideolojik konumunu belirtir.

Bir soru: Emperyalist müdahaleyi "fırsat" saymak, emperyalist işgali meşrulaştırmak, devrimcilik mi, yurtseverlik mi, yoksa başka bir şey mi?

Lenin'in ünlü bir belirlemesi vardır; özetle, "partiler kendileri için ne dedikleriyle değil, eylemleriyle tanımlanırlar."

Peki buna göre PKK'yı nasıl tanımlayacağız?

PKK'nın açılımını hatırlayalım: **Kürdistan İşçi Partisi**. Eğer PKK'nın kendisi için seçtiği sığa bakacak olursak, **işçi sınıfı ideolojisini** esas alan bir hareket olduğunu, Marksist-Leninist olduğunu söylemek gerekir.

Ama bugün artık PKK'nın da böyle bir iddiası yok. Tersine işçi sınıfı ideolojisinin zamanının geçtiğini söylüyor. Küçük-burjuva milliyetçiliği eleştirmiş karşısında 1980 öncesi gösterilen tepki, **“hayır, biz Marksist-Leninistiz”** şeklinde idi. Bugün öyle mi? Hayır! Bugün *“siz Marksist-Leninist bir harekete nasıl küçük burjuva milliyetçisi dersiniz?”* denilmiyor.

Peki ne deniyor?

Aslında bir şey denilmiyor.

Çünkü bizzat PKK'nın kendisi bugün nasıl bir politika savunduğunu ifade etmekte de, hangi ideolojiyle tanımlanması gerektiğine ortaya koymakta da zorlanıyor. **“Ne yüzde yüz burjuvazinin çıkarları, ne de yüzde yüz emeğin çıkarları doğru değil”** (Abdullah Öcalan) deyişleri bunun ürünüdür.

İşte bu belirsizlik içinde “küçük-burjuva milliyetçiliği” tanımından rahatsız olanlar, bunun yerine “yurtsever” denilmesini tercih ediyorlar.

Oysa bunlar birbirinin karşılığı değil; farklı kategorilerdir. Bir küçük-burjuva milliyetçisi de, bir sosyalist de, hatta bir burjuva da yurtsever olabilir. Yurtseverlik, bir sıfattır, onun sınıfsal niteliğini göstermez.

Kaldı ki, PKK'ya ilişkin çeşitli yazılarımızda yerine göre **“yurtsever hareket”** tanımını da kullandık. Ne var ki belli bir noktadan itibaren PKK'da asıl vurgulanması gereken küçük-burjuva milliyetçiliği olmuştur. O nokta, PKK'nın **bağımsızlık düşüncesinden vazgeçmesi, anti-emperyalist bir hareket olmaktan resmen ve fiilen çıkmasıdır**. ABD'nin 1991'deki Körfez saldırısı, bu açıdan dönüm noktasıdır.

AB'li, ABD'li çözümler öne çıktıkça, hatta NATO'ya bile çözüm için çağrı yapıldıkça, artık burada nitelik belirleyici tanım, vurgulanması gereken yan, **yurtseverlik** değil, **milliyetçiliktir**.

1991'deki emperyalist müdahalede, başka halkların katledilmesinin “Kürtler için bir fırsat” olduğunun söylendiği noktada, artık “emperyalizmin icazeti altında” çözümlere doğru dümen kırılmıştır. Nitekim 2001'deki Irak saldırısında da aynı anlayış kendini gösterdi ve Amerika'nın Irak işgali desteklendi. Ve aynı anlayış, bugün Irak'ta işgal altındaki seçimleri meşrulaştırıyor. Kongra-Gel çizgisinde **PÇDK**'nin Irak'ta Ameri-

kan işgali altında seçimlere katılması, asgari anlamda demokrat bir tavırdan bile uzaktır. Tamamen milliyetçilik penceresinden belirlenmiş bir politikadır. En azından işgali protesto için seçimleri boykot etmeyi bile gündemine almayan bir anlayışın demokratlığı da, yurtseverliği de tartışılırdır.

PKK, Barzani ve Talabani hareketini **“ilkel milliyetçi”** olarak adlandırıyor. Peki, bugün PKK'nın da ilkel milliyetçi dediği Barzani ve Talabani anlayışından, pragmatizminden, politika tarzından farkı nedir?

Barzani hareketi feodal burjuva bir harekettir; politik çizgisi de burjuva milliyetçiliği olarak şekillenmiştir. Burjuva milliyetçiliğiyle, küçük-burjuva milliyetçiliği ideolojik ve politik açıdan çeşitli farklılıklar gösterir. Ama bu fark bir yere kadardır. Bir ara kategori olan küçük-burjuva milliyetçiliği ya işçi sınıfı ideolojisine-sosyalizme yönelecek, ya burjuva milliyetçiliğine dönecektir. PKK henüz bu süreci tamamlamış değildir. Fakat ABD ve AB şemsiyesi altında emperyalist düzenin kabul edilmesi, PKK'yı sosyalizme değil, elbette Barzani-Talabani çizgisine yakınlaştırmaktadır.

Bir soru: Neden “Türkiyelileşemiyor”?

DEHAP, “küçük burjuva milliyetçiliği” tespiti ne itiraz etmek yerine, bunun maddi temellerini, nasıl bir kültür yarattığını tartışmalıdır. Mesela şu soruya cevap aramalıdır: Yıllardır “Türkiyelileşememeniz” de milliyetçiliğin bir sonucu değil mi?

Demokratik Toplum Hareketi de, bu iddiayla yola çıktı, kendisinden öncekilerin de bu iddiayla ortaya çıkışı gibi. Peki bu yönde bir ilerleme var mı?

Demokratik Toplum Hareketi'nin İstanbul toplantısına katılan aydınlardan biri olan Ferhat Tunç'un gözlemleri bu soruya pek olumlu bir cevap verilemediğini gösteriyor.

Tunç, toplantıya ilişkin yazısında DTH'nin *“Türkiye kapsayıcılığı hedefinden hayli uzak olduğunu... tıka basa Kürtlerle dolu salonda... ‘Eğer olcaksa bir Kürt partisi olmalı’ fikrinin çoğunluk oluşturduğunu...”* belirttiikten sonra şu sonuca varıyor: *“bu parti mevcut konjonktürde bir Kürt-Türk buluşmasını gerçekleştirebilir yapıya ve niteliğe sahip değil.”* (22 Ocak 2004, Özgür Politika)

DEHAP'ın öncelleri olan partilerin kuruluşunda da **“Türkiyelileşme”** iddiası ortaya atıldı; biz, her seferinde *“bunu sağlayamazsınız”* dedik. Çünkü bu sadece istemekle oluşacak bir şey değildi. En başta hakim olan ideoloji buna engel-

dir. Bugüne kadar Türkiyelileşme doğrultusunda tek bir adım atılamaması, milliyetçiliğin bu hareketi tanımlayan en karakteristik özellik olduğu nu tekrar tekrar göstermiştir.

Türkiyelileşmek, **sınıfsal** bir pencereden bakabilmeyi, sınıf üslubuyla konuşabilmeyi, *“başta Kürt sorunu olmak üzere”* diye başlayan cümlelerden vazgeçebilmeyi gerektirir. DEHAP ise, milliyetçi bakış açısını açıkça mahkum edemediği için ondan kopamamakta, bırakın örgütsel, siyasal olarak Türkiyelileşmeyi, *“Türkiyeli bir cümle dahi”* kuramamaktadır.

Çok istenmesine, bu konuda kararlar alınmasına rağmen, bir türlü Türkiyelileşilemiyorsa, bunun nesnel bir nedeni olmalıdır.

Bunu görmezden gelmek, bunun ideolojik temellerine inmek yerine, bu kavram üzerinde oynayarak kendi tabanını kemikleştirmek, milliyetçiliği daha da pekiştirmekten başka bir sonuç vermez. Nesnellik budur. Bu nesnellik ne başını

kuma gömerek yok sayılabilir, ne “milliyetçi demeyin” diye saldırarak değiştirilebilir, ne de soyut “Türkiyelileşme” sloganlarıyla giderilebilir.

Bugün PKK’nın hemen tüm politikaları, düzen içine kabul edilmeye yöneliktir. AB konusundan af konusuna, “terör” konusundan F tiplerine kadar uluslararası ve ulusal her gündemlerinde bu amaç vardır. Ve bu da sosyalizme yönelmeyen küçük burjuva milliyetçiliğinin kaçınılmaz sonucudur. 30 Temmuz 1999 tarihli Kurtuluş’ta bir yazının başlığı şöyleydi: **“Milliyetçilikle gelişti; milliyetçilik nedeniyle tıkanı; ideolojik yenilgisi de milliyetçiliğinin sonucu oldu.”** Eğer PKK, sömürgecilik teorisiyle, milliyetçi bakış açısıyla hesaplaşabilseydi, başta etkilenme düzeyinde varolan sosyalizmden uzaklaşmak yerine sosyalizme yaklaşırdı, bugün bu politikaları savunuyor olmayacaktı. Ve biz PKK’nın belirleyici niteliği olarak milliyetçilikten değil, anti-emperyalist, anti-oligarşik savaşından söz ediyor olacaktık...

Biz Neleri Eleştirdik?

Hiç kuşku yok ki, rahatsızlık **“milliyetçilik”** sıfatıyla ifade edilse de, daha kapsamlıdır. Asıl rahatsızlık nedeni, bir bütün olarak PKK’nın emperyalizmle uzlaşma ve düzen içine yönelme politikalarının eleştirisidir. Bu politikanın açmazlarının, çelişki ve tutarsızlıklarının açıkça ortaya konulmasıdır.

Halkın çıkarlarının ve devrimin gelişiminin aleyhine olan her şeyi eleştirmek, Marksist-Leninist olmanın gereğidir. Faydacı hesaplarla bunu yerine getirmemek, Marksist-Leninistler’den beklenmemelidir.

Eylül 1979’da Devrimci Sol tarafından yayınlanan **“Kürdistan ve Türkiye’de Kürt Sorunu”** başlıklı broşürde bu konuda şöyle deniliyordu:

“Bilindiği gibi Türkiye’de ‘teorik sorunlar’ subjektif yatırımlarla, faydacılıkla vs. ele alınmaktadır. Hayatın canlı pratiğinde derinleşen, zenginleşen diyalektik yöntemin yerine subjektivizm, faydacılık geçti mi, sorun doğru yaklaşımlar, tahliller değildir; ‘Kürt ulusunu en çok ben savunuyorum’ demek için ‘teoriyi’ buna kurban etmektir. Bu şekilde Kürt meselesine çözüm getirmek elbette mümkün değildir.”

Önemli olan Kürt meselesini objektif olarak tahlil etmek, değerlendirmek..tir”

Ne yazık ki, teorik sorunları faydacılığa kurban eden yaklaşım günümüze kadar da pek faz-

la değişmemiştir. Bu faydacı düşüncelerle kimileri “sömürge” tespiti yapmış, kimi PKK’dan “destek”

umarak, kimi “PKK kitlesi” üzerine hesaplar yaparak, ideolojik, politik savrulmalar karşısında sessiz, tavırsız kalmayı seçmiştir. PKK’nın oligarşikle ittifak arayışları, halka karşı eylemleri, emperyalist saldırı ve işgalleri savunması, sola karşı hakaret ve kullanma mantığı, adeta görmezden gelinmiştir.

Biz eleştirdik bunları. Masa başından değil, mücadelenin içinden eleştirdik.

Sömürgecilik teorisini eleştirdik; bu teorisinin PKK’yı emperyalizme karşı mücadeleden uzaklaştıracağını, mücadelesinin belli bir alanda sıkışıp kalmasına yol açacağını öyledik. Sömürgecilik teorisinin emperyalizmle uzlaşmaya zemin hazırlayacağını, daha uzlaşmanın “u”su ortada yokken ortaya koyduk.

Ayrı örgütlenme, ayrı mücadele anlayışını eleştirdik. Bunun kısa vadede farklı sonuçlar yaratsa da, uzun vadede halklarımızın mücadelesini zayıflatacağını söyledik.

Oligarşik iktidar yıkılmadan bağımsız bir Kürdistan’ın mümkün olamayacağını, bu nedenle ortak örgütlenme, ortak mücadele anlayışına gelmediği takdirde PKK’nın mücadelesinin bir noktada **tıkanmasının kaçınılmaz olduğunu** söyledik.

PKK’nın **halka zarar veren** eylem çizgisini mahkum ettik. Mavi Çarşı, Galeria, Kapalıçarşı

gibi halkın bulunduğu yerlerin bombalanması gibi eylemlerini eleştirdik?

TÜSiAD'ı, Genelkurmay'ı ilerici ilan etmenin, onlardan “çözüm” beklemenin yanlışlığını ortaya koyduk.

NATO'ya, BM'ye, AB'ye, ABD'ye “çözün!” demeyi eleştirdik.

ABD'nin Irak'a saldırısının Kürt halkı için bir “fırsat” olarak görülmesini, işgalin “**Ortadoğu'nun demokratikleştirilmesi**” diye savunulmasını eleştirdik.

Emperyalist işgalcilerle işbirliğinin “**Kürtlerin çıkarları**” denilerek meşrulaştırılmasını eleştirdik.

PKK'nın bütün ilişkilerini ve politikalarını belirleyen **pragmatizmini, kullanma mantığını, benmerkezciliğini** eleştirdik. Kullananın kullanılmaktan kaçınmayacağına dikkat çektik.

Kürt halkının talep ve hedeflerinden tavizler verilerek uygulamaya konulan **barış, diyalog ateşkes** politikalarını eleştirdik.

AB'ye üyeliği destekleyen, “*AB çerçevesi Kürt sorununun çözümü için yeterlidir*” diyen politikaları eleştirdik.

Emperyalizmin “**terör**” söylemine katılarak, devrimci mücadelenin “terör” diye adlandırılmasını, programına “terörle mücadele” maddesi koymayı eleştirdik.

Seçimlerde Saadet Partisi'nden SHP'ye kadar **burjuva düzen partileriyle ittifak politikasını** eleştirdik. Düzenin parlamentosuna yükledikleri rolü eleştirdik.

PKK'nın **dostunu ve düşmanını sık sık karıştırmasını** eleştirdik. İhbarcı Aydınlikçılar'ın “sol” olarak meşrulaştırılmasındaki, bazılarının bir gün hain, öteki gün dost güç sayılmasındaki pragmatizmi eleştirdik.

PKK'nın onlarca devrimcinin, ilericinin kanının dökülmesine yolaçan “**sol içi şiddet**” anlayışını, siyaset yasakçılığını, benmerkezciliğini eleştirdik.

Öcalan'ın “**zafer burjuva demokrasisininindir**” sözlerini, eleştirdik. “**Ekolojik-demokratik toplum**” dediği şeyin altının boş olduğunu gösterdik. Mücadelenin iktidarı hedeflememesi, üçüncü alan ve sivil toplum kuruluşları aracılığıyla yürütülmesi önerilerinin burjuvaziden alınmış görüşler olduğunu gösterdik. Bir bütün olarak İmralı savunmalarının ve görüşlerinin, **emperyalizme ve oligarşiye güven verme** politikası olduğunu ortaya koyup mahkum ettik.

...

Bunları daha da uzatabiliriz. Ama bu yazı aç-

sından gereksiz. Bu konuda zaten yüzlerce yazımız, ciltlerce yayınímız var.

Burada şunu soracağız:

Peki eleştirdiğimiz hangi noktada yanıldık?

Hangi noktada haksız çıktık?

“**Ne dedik, ne demişlerdi... Nereden nereye gelindi**” gibi başlıklar altında onlarca yazı yazılmıştır.

Bu kadar yoğunlaşmamız, bu kadar enerji sarfetmemiz, elbette devrim içindi. Halkın cephesinde gördüğümüz, halkın cephesinde olmasını istediğimiz bir gücün düzen içine gitmesine karşı bıkmadan ideolojik mücadele yürüttük.

PKK ise ısrarla bu ideolojik mücadeleden kaçtı. Tartışmak yerine, sorgulama yerine, eleştiriye karşı düşmanlığı geliştirdi. Bulunduğu her alanda devrimci harekete karşı açık veya gizli engelleyici tavırlar aldı.

PKK'ya yönelik tüm eleştirilerimizin ayrılmaz bir parçası da, çağrılarımızdı. Değerlendirmelerimiz PKK'nın açmazlarını gösterip, iki yola işaret ediyordu. Ya devrime, ya düzene. Arasında yer yoktu. Bizim çağrımız devrimeydi. Buraya yönelinmediğinde, gidilecek yer belliydi.

“*Hakimdirler. Bu anlamda çözümü bizim de bu gerçeği görme temelinde aramamız gerekli. Sistem içine girmeliyiz*” teorileriyle emperyalist düzen, “demokratik cumhuriyet” teorisiyle oligarşik düzen kabul edildi... Ama düzen onları bu halleriyle yine de kabul etmiyor. PKK şimdi bu eşiktir. Düzen yönelimi içinde olsa da, hala önünde iki yol vardır.

Biz eleştirmeye ve devrime çağırmaya devam ediyoruz. Düzenin istediği şekle girip düzene katılmak, kendini inkardır. Bu politikaların tıkanıldığını, iflas ettiğini tekrar tekrar söylemekten bıkmayacağız.

Eleştirmeyen dalkavukları mı, eleştiren dostları mı, Kürt ve Türk halkının kurtuluş mücadelesine katkısı olmayıp sadece ahkam kesen yağcılar mı, bu mücadelenin içinde ölen kalan ve kavganın ateşi içinde ideolojik mücadeleden de geri kalmayan devrimcileri mi tercih edecekler? Bu kendilerinin bileceği iştir.

Hiç eleştirilmemek, etraflarında birçok methiyeci görmek hoşlarına gidiyor olabilir. Ama bilmelidirler ki, **methiyeler kendi gerçekleriyle yüzleşmelerine engel olmaktan başka hiçbir işe yaramaz.**

Bu yazımızın başlığına koyduğumuz soruyu ek bir soruyla tamamlayarak yazımızı sonlandıralım: **Biz neleri eleştirdik? -Ve hangisinde haklı çıkmadık ki?**

Auschwitzler'i Yaratanlar Soykırımı Lanetleyemezler

Emperyalist liderler Auschwitz Kampı'nın Kızıl Ordu tarafından kurtarılmasının 60. yıldönümünde, 27 Ocak günü, Nazi soykırımını protesto ve anma etkinliği çerçevesinde Auschwitz'de biraraya geldiler.

Soykırımın lanetlenmesi için Auschwitz doğru yerd, ama büyük bir ikiyüzlülük vardı ortada. Birincisi; Avrupa ve dünyayı Nazi faşizminden kurtaran sosyalizme karşı onyıllar boyu savaşanlar bunlar değil miydi? İkincisi; Nazi soykırımının bizzat sorumlusu olan bir sistemin, emperyalizmin temsilcileriydi timsah gözyaşları dökenler. Bu anmaların amacı da zaten budur; gerçekleri gizlemek, Naziler'i yaratanların, şimdi kendilerinin temsil ettiği tekel olduğu gerçeğini karartmak. Bunun için Auschwitz-Birkenau'da (Varşova Kampı) törenler düzenlendi, bol bol özgürlük ve demokrasi nutukları

atıldı, Hitler lanetlendi, Almanya bu tarihten duyduğu utançı dile getirdi.

Pazar Paylaşımı İçin Kan Dökenler Kampların Sorumlularıdır

2. Dünya Savaşı, resmi tarih kitaplarında, emperyalist propaganda araçlarında anlatıldığı gibi, "Hitler'in manyaklığının" sonucu çıkmadı. O bir paylaşım savaşıydı. Savaş, emperyalist tekellerin o güne kadar paylaşılan pazarları yeni güç dengeleri çerçevesinde yeniden paylaşma isteğiyle çıkarıldı. Hitler bir sonuçtu. Alman tekelleri tarafından desteklendiği için o kanlı tarihi yaratabildi.

Faşizmin, kapitalizmin emperyalizm aşamasında askeri güce dayanan, sömürgeci ve baskıcı biçimi olduğu, bir başka deyişle "Tekelci burjuvazinin en gerici, en şovenist, en katliamcı ve saldırgan kesiminin açık baskıcı, kan dökücü diktatörlüğü" olduğu unutulmamalıdır. Şimdi burjuva demokrasisini ön planda tutan emperyalistler ırkçıları da el altında tutmaktan hiçbir zaman vazgeçmezler. Tüm mesele, hangi süreçte, hangi yönetim biçimiyle sömürülerini sürdürme olanağı olduğundadır. Burjuva demokrasisi ile sömürüyü sürdürme koşullarının ortadan kalkması durumunda faşist diktatörlüklerin devreye sokulması bu gerçekten kaynaklanmaktadır. Hatırlanacaktır; Alman tekelleri Naziler'i desteklerken, diğer Avrupa ülke-

Hitler ve onun toplama kampları, bugün Auschwitz'de toplanıp timsah gözyaşları döken emperyalistlerin eseridir. Fırınlarda büyük bir serinkanlılıkla insanları yakan Naziler'in dünyayı kana bulamasının sorumluları tekellerdir.

lerinin tekelleri ve Amerika, Naziler Doğu Avrupa'yı işgale başladığında hala bekliyorlardı. Bekledikleri, faşizmin genç Sovyet Cumhuriyeti'ni boğmasıydı. Stalin önderliğindeki Kızıl Ordu ve Sovyet halkları umutlarını boşa çıkarmayı başardı.

Bu tarih unutturulmak isteniyor. Çünkü, ancak bu şekilde özgürlük, demokrasi nutukları atabilir, sanki Hitler onlardan bağımsız ortaya çıkmış gibi soykırımı, ırkçılığı lanetleme oyunları oynayabilirler. Ve Auschwitz'deki törenlerde, 27 Ocak 1945 günü Naziler'i kamptan çıkararak insanları özgürlüklerine kavuşturanlar yoktur. Avrupalı liderler, İsrail Cumhurbaşkanı ve Rusya Devlet Başkanı Putin gibi, bu tarihin onurlu sayfalarından uzak olanlar nutuk atıyorlar. Hangi yüzle? Faşizmin onların eseri olduğunu bir yana bırakalım; bugün de faşist politikaları uygularken, uygulayan iktidarları desteklerken, ırkçılığı el altın-

Sayı 143

30

30 Ocak
2005

Nazileri işgal ettikleri tüm topraklardan çıkaran ve Auschwitz'i kurtaran Stalin önderliğindeki Kızıl Ordu, Berlin'deki Nazi Paramentosuna sosyalizmin

kızıl bayrağını diktiğinde, sadece ölüm kampları ortadan kalkmadı, aynı zamanda Naziler de tarih sahnesinden silindi. Emperyalist yalanlar, "Avrupa'yı Amerika kurtardı" diye kitleleri uyuturken, tarihin sayfalarında gerçekler yazıyor.

dan beslerken, ırkçılığa nasıl karşı çıkacaksınız? İkiyüzlülük buradadır.

Auschwitz'den Yükselen Yanık Et Kokuları

Hitler'in, tekellerin çıkarları için giriştiği savaşta halkların hafızalarına en çok ölüm kampları, toplu mezarlar, fırınlar yerleşti. "Bilimin" namusunu faşizme teslim ettiği bu merkezlerde, "eğitilmiş uzman doktorlar, uzman hemşireler ve psikologlar" milyonlarca insanı katlettiler, kobay olarak kullandılar. İlk toplama kampı 1933'te Dachau'da kuruldu. Bunu diğerleri izledi ve 1939'da kampların sayısı 6'ya ulaştı. Bunlar arasında en büyüğü ve ünlüsü Auschwitz kampıdır. Polonya sınırları içinde olan bu kamp, Yahudi soykırımında etkin olarak kullanılırken, binlerce komüniste, sosyaliste karşı da, beyinlerinden tekeller için zararlı düşünceleri söküp atmaları için kullanıldı. Bu nedenle ilk açıldığında sadece esir alınan Kızıl Ordu askerleri konuldu. Sonraki yıllarda Balkanlar ve Doğu Avrupa ülkelerinde işgale karşı direnen Partizanlar da yine bu kampta tutulanlar arasında yer aldılar.

Auschwitz'deki Yahudileri, Çingeneleri ve komünistleri gaz odalarında katletme uygulamaları ilk kez 3 Eylül 1941 yılında başlamış, o tarihten sonra da artarak devam etmiştir. Yapılan bu ilk denemede 600 Kızıl Ordu askeri ile 230 hasta tutsak kullanılmıştır. Birer ölüm makinesi olan gaz odaları ve krematoryumlar, tasarlanırken 'optimal yarar' gözetilmiştir. Önce esirler soyunmak için yeraltındaki bir 'vestiyere' gönderilmekte, sonra buradan 'duş almaları' için bir başka solano alınmaktadır. Bu duşlardansa su yerine Ziklon B gazı akmaktadır. 20 dakika içinde 2 bin kişiyi öldürmek için 5-7 kilogram Ziklon B

gazı kullanılan bu işlemlerde, Kızıl Ordu'nun kampa girişine kadar 20 bin kilogram Ziklon B gazı kullanılmıştır. Gaz odalarında ölüm büyük acılar içinde kıvrandıktan sonra 32 dakika da gerçekleşiyordu. Kamp komutanı Rudolf Höss, yargılandığı duruşmada, bu şekilde 1 milyon 135 bin insan öldürdüklerini anlattı. Bu sayı kimi kaynaklara göre 3 ila 4-5 milyon arasındadır.

Tekellerin İhtiyacı Olan İşçiyi Esirler Karşıladı

Tekellerin insana bakışının bir ürünü olarak, fırınlarda yakılanlar genel olarak çalışamayacak kadar yaşlı olanlar, küçük çocuklar ve hastalardır. Onlar emperyalist tekellerin işine yaramaz durumda olanlardır. SS subaylarının kamplardaki bir insana biçtikleri ömür, en fazla 9 aydır, bu dokuz ayda her tutsağın faşizme 2 bin mark kazandıracağı hesap edilmiştir. Auschwitz, başta silah sanayii olmak üzere Alman sanayine işçi de sağladı. Alman silah sanayisi 2. Paylaşım Savaşı boyunca halkları katlettiği, kentleri bombaladığı silahları bu kamplardaki işçilere ürettirmiştir. Auschwitz'deki insan sayısı tekellerin işçi ihtiyacına göre ayarlanmıştır. Ki bu gaz odaları da yine AEG gibi tekeller tarafından dizayn edilmiştir. Naziler'e tank, top, tüfek yapan Fordlar, Volkswagenler, Krupplar, Rockefeller'ler, Siemensler, AG Farbon (şimdi AEG) karlarına kar kattılar.

Kızıl Ordu Büyük Katliama Son Verdi

Emperyalistler Hitler'i yaratırken, Hitler'in vahşeti, Kızıl Ordu'nun Nazi ordularını Stalingrad ve Moskova'da püs-kürtmesi ve 27 Ocak 1945 yılında Auschwitz kampına gelmesiyle son bulmuştur.

AKP Gaz Odalarına Karşı Mı?

Auschwitz'deki törenlerde Türkiye'yi Abdullah Gül temsil etti. Törene katılanların hepsi ikiyüzlü, timsah gözyaşları döküyorlar. Bu açık. AKP iktidarı da, gaz odalarını lanetleyecekler arasında en son sıralarda yer alabilir ancak. 19 Aralık günü Bayrampaşa, Ümraniye Hapishaneleri'ni hatırlayın. Katliamı yaşayan, onbinlerce gaz bombasıyla, çatılardan sıkılan çeşitli gazlarla boğulmaktan kurtulanların anlatımlarını gözünüzde canlandırın. Hepsi, Naziler'in gaz odalarında gibi hissettiklerini özellikle belirtiyorlardı. Ve AKP bu zulmü yaratanların başında gelen Ali Suat Ertoşun'a madalya taktı. Führer (Hitler) de kuşkusuz, Rudolf Höss'i ödüllendirmişti gaz odalarında katlettiği insanlardan dolayı.

AKP'NİN MADALYA TAKTIĞI GAZ ODALARI:

"Önce gaz odalarına doldurulduk, gaz bombalarıyla boğulduk. Sonra yakıldık. Bir geceye zulmü, ölümü sıdırdılar."..

"6 kadın savunmasız bir halde gaz bombalarının altında kaldılar ve yetmedi diri diri ne olduğu bilinmeyen kimyasal gazlarla yakıldılar. Bu tabii ki, Hitler'in gaz odalarını ve fırınlarını hatırlatıyordu. Daha modernleştirilmiş haliydi." (Bayrampaşa)

"Bir ara geriye dönüp baktım... Tablo korkunçtu... Aynı Nazi Toplama Kampları'nın 'Gaz Odaları'nda olduğu gibi, tavan- dan ölüm kusan gazlar püskürüyor, insanlar birbirlerinin üstüne üstüne düşmüş... Kimisi kriz geçiriyor, ellerini-kollarını çırpıyor, kimi boğazını tutuyor iki eliyle, kimi kendinden geçmiş, anlamsız sözler haykırıyor... Tam bir vahşet görüntüsü yani... Ömrüm boyunca unutamayacağım bir görüntüyüdü bu... Demek böyle yakıyor, böyle boğuyor, böyle katlediyorlardı..." (Ümraniye)

Gençlik Federasyonu Başkanı Derya Özkaya 'Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son' Kampanyasını Değerlendirdi:

Bağımsızlık İçin Mücadele Eden Bir Gençliğin Varolduğunu Gösterdik

Gençlik Federasyonu'nun 17 Aralık'tan 17 Ocak'a kadar süren kampanyasıyla ilgili olarak, **Federasyon Başkanı Derya Özkaya** ile görüş-tük. Özkaya, bundan sonra da bağımsızlık mücadelesini sürdüreceklerini belirtti.

Vatanımız satılırken sessiz kalamazdık

Kampanyanın genel bir değerlendirmesini yapabilir misiniz?

DERYA ÖZKAYA (Gençlik Federasyonu Başkanı): Bu kampanyaya başlamamızdaki temel amaç müzakerelerle birlikte yoğunlaşan Avrupa Birliği gündemine ilişkin Gençlik Federasyonu olarak bakış açımızı anlatabilmek, AB'nin anladığı gibi halkın iyiliği için olmadığını, sorunlarımızın çözümünün yalnızca bağımsız bir ülke ile mümkün olabileceğini ulaştırdığımız en geniş kesime anlatabilmektir. Bu kampanya aynı zamanda bizim için tarihi bir sorumluluktur. Çünkü; vatanımız parsel parsel satılırken bizler sessiz kalamazdık, kalmadık da. Ve bundan sonra da bu tavrımızı koruyacağız.

Kampanya süresince yaşadıklarımız, yaptığımız çalışmalar, aldığımız tepkiler; hepsi büyük bir birikim oldu bizler için. Hem insanlarımızın Avrupa Birliği, emperyalizm, bağımsızlık gibi konularda bilgi sahibi olmadıklarını gördük hem de doğru şeyler anlatıldığında nasıl sahiplenildiğini gördük. Tabii bir de kampanya sırasında ve de en son Ankara'da yaşadıklarımızla devletin ve BAĞIMSIZLIK savunuculuğu ve emperyalizm karşıtlığına ne denli tahammülsüz olduklarına tanık olduk.

Gençliğe AB Gerçeğini Anlattık

Ne ölçüde gençlik kitlesine ulaşabildiniz, üniversitelerde bir gündem oluşturulabildi mi?

DERYA ÖZKAYA: Çalışmalarımızı yürüttüğümüz alan itibarıyla genelde gençlik kitlesine yönelik faaliyetlerimiz var, ama bu bizim farklı kitlelere de hitap etmemizi engellemiyor. Bu kampanyada da aslında öncelikli hedefimiz gençliğe ulaşmak olsa da sadece bununla sınırlı kalmayıp en geniş kitlelere ulaşmayı hedeflemiştik. Bu nedenle çalışmalarımızı sadece okullarla sınırlamadık.

Ulaştığımız gençlik kitlesine gelince: Çalışmalarımızı üniversiteler, liseler ve gençliğin yoğun olduğu mekanlarda yürüttük. Gençlik Derneklerinin kurulu olduğu ve de henüz girişim aşamasında faaliyetlerini yürüttüğü pek çok ilde ortak bir çalışma yürüttüğümüz için geniş bir gençlik kitlesine ulaştığımızı düşünüyorum. Çeşitli şekillerde ve değişik araçlarla uzun süren bir çalışma olduğu için gençlerin gündemine girdik. Tek dezavantajımız üniversitelerin çoğunun sınav döneminde, bazılarının ise tatilde olması idi.

Ulaşabileceğimiz kitlede çok belirleyici olmasa da bir sınırlamaya yol açtı. Ama bu dezavantajı da daha önce belirttiğim gibi farklı alanlarda da çalışarak kendi lehimize çevirebildik. Bir aylık yoğun bir çalışma yaptık ve geniş bir kesime ulaştığımıza inanıyorum.

Üniversitelerde de tabii ki belli bir gündem oluşturdu kampanyamız. Özellikle üniversite öğrencilerinin pek çoğu AB'ye üye olunduğunda eğitim alanında pek çok yenilik olacağını, öğrencilere çeşitli imkanlar sağlanacağını düşünüyor, hatta AB'yi umut kapısı görüyor. Biz ise bunların doğru olmadığını, yapılacak yeni düzenlemelerin de nelere hizmet ettiğini anlattık öğrencilere. Doğruları gösterebilme adına öğrenciler bizim için çok önemliydi ve bunu bir nebze de olsa başardığımızı düşünüyorum.

En azından geniş bir kesime, AB hakkında yeterince bilgi sahibi olmadıklarını gösterdik.

AB'ci Sol, Sola Karşı Güvensizlik Yaratan Bir Engel Durumunda

Reformist çizgideki gençlik örgütlerinin bu kampanyaya yaklaşımı, tepkileri nasıl oldu, bu konuda gözlemlerinizi var mı? Bağımsızlıkçı görünen faşistler var, bir de solcu görünen ama bağımlılığı savunan kesimler var, bunların teşhiri yapıldı mı? Bu kesimlerle tartışma ortamları oluştu mu?

DERYA ÖZKAYA: Kampanyamız sırasında diğer gençlik örgütleri ile çok ilişkimizin olduğu söylenemez. Çünkü pek çoğu ile AB konusunda farklı düşünüyoruz. Bazı illerde yaptığımız etkinliklere, eylemlere katılanlar oldu ama çok fazla tartışma ortamımız olmadı.

Bunun yanı sıra gençlik örgütlerinden çok, çalışma yaptığımız her yerde çeşitli Demokratik Kitle Örgütleri'ni dolaştık. Hem kampanyamız hakkında bilgilendirdik hem de bazı konularda yardım talep ettik. Bize kurumlarını açarak, ellerinden geleni yaparak yardımcı olanlar da oldu. Onlara sizlerin de aracılığıyla bir kez daha teşekkür ederiz. Ama çoğunlukla olumsuz cevaplar aldık. Çünkü sizin de bildiğiniz gibi bu kurumların çoğu reformist bir çizgiye sahip ve bu yüzden de kampanyamızın içeriği ve yükselttiğimiz BAĞIMSIZLIK şiarı konusunda anlaşmamız söylenemez.

Bahsettiğiniz faşistler ve de solcu görünüp te bağımlılığı savunanlar ise çalışmalarımıza başlarken zaten bizler için önemli bir engeldi. Çünkü bu kesimler insanların kafalarını karıştırıyor ve bu durumda bizlerin daha aydınlatıcı olmamız gerekiyordu. Neden insanların kafası karışıyor dersiniz, eskiden ABD karşıtları ile ABD yanlıları net bir şekilde ayrılıyorlarmış. Ama günümüzde pek çok şey iç içe girmiş durumda. Mesela sol olduğunu iddia eden bir kesim AB'ye üyeliği destekliyor. Bu da her zaman emperyalizm karşıtı olarak bilinen sola karşı güvensizlik yaratıyor. Bu durumda bizlerin de kendimizi daha iyi ifade etmemiz gerekiyordu. Çalışmalarımızda kullandığımız tüm araçlarda bu ayrıma ve nedenlerine yer verdik. Birebir konuştuğumuz her insana aramızdaki farkı ve olması gerekeni anlattık. Ulaşabildiğimiz insanlara bu ülkede gerçekten bağımsızlığı savunan ve bunun için mücadele eden gençlerin olduğunu anlatabildiğimizi düşünüyorum.

Emperyalizme ve İşbirlikçilerine Karşı Kavga Süreklidir, Sürdüreceğiz

Kampanyayı, daha başka bir deyişle anti-emperyalist politikayı süreklileştirecek misiniz,

bu konudaki düşünceleriniz nelerdir?

DERYA ÖZKAYA: Elbette bundan sonra da tüm çalışmalarımızda anti-emperyalist çizgimizi vurgulayacağız. Vatanımız bağımsız, insanlarımız özgür olana kadar emperyalizme karşı bağımsızlığı savunmaya ve bunun için mücadele etmeye devam edeceğiz. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı kavga sürekli ve devamlıdır.

Avrupa Hakkında Çok Az Şey Biliniyor

Kampanyadan dikkat çekici izlenimlerinizi alabilir miyiz?

DERYA ÖZKAYA: Bence kampanyanın en dikkat çekici özelliği (biz kampanyaya başlarken farkında olsak da...) insanların çok büyük bir çoğunluğunun AB hakkında bilgi sahibi olmaması, AB'nin, ABD'nin ve emperyalizmin gerçek yüzünü bilmemesi, buna rağmen AB'nin allanıp pullanarak anlatılmasından kaynaklı AB'ye üyeliği desteklemesiydi. Ulaşabildiğimiz insanlarda bunu değiştirebildik.

Bir de aslında bizleri de, yani bu çalışmaları yapan arkadaşları da dahil ederek belirtiyim, bu konuda ne kadar az şey bildiğimizi, egemen güçlerin bizleri nasıl kandırdıklarını gördük bu çalışma ile. Bizler de Avrupa ve Amerikan emperyalizminin çok değişik yönlerini öğrendik. Bu anlamda bizler için de çok faydalı bir çalışma oldu. Bundan sonra da bu öğrendiklerimizi insanlara ulaştırmaya devam edeceğiz.

Amacımız Avrupa gerçeğini ve sorunlarımızın çözümünün yalnızca bağımsız bir ülke ile mümkün olabileceğini en geniş kesime anlatabilmektir. Bu kampanya aynı zamanda bizim için tarihi bir sorumluluktur. Çünkü; vatanımız satılırken bizler sessiz kalamazdık, kalmadık da.

**Gençlik Federasyonu Başkanı
Derya Özkaya**

Gençlik Federasyonu'ndan Suç Duyurusu: 'Bağımsızlık Bayrağını Dalgalandırmaya Devam Edeceğiz'

Gençlik Federasyonu üyesi öğrenciler, 17 Ocak'ta Ankara'daki saldırıyla ilgili olarak; başta Ankara Emniyet Müdürlüğü olmak üzere, en demokratik haklarına terör demogijisiyle saldırılmasında rol oynayan tüm kurumlar hakkında Sultanahmet Adliyesi'nde suç duyurusunda bulundu. 25 Ocak günü yapılan suç duyurusundan önce yapılan açıklamada, gençliğin bağımsızlık mücadelesinin engellenemeyeceğinin altını çizdiler.

AB Gerçeğini Anlattık

Sultanahmet Adliyesi önünde toplanan federasyon üyeleri, suç duyurularını teslim etmeden önce saldırıya ilişkin bir basın açıklamasında bulundular.

"Ne ABD Ne AB Bağımsız Türkiye, Baskılar Bizi Yıldırıamaz" sloganlarının atıldığı açıklamada, Gençlik Federasyonu'nun 17 Aralık-17 Ocak tarihleri arasında tüm ülke çapında düzenlediği 'Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son' kampanyası hatırlatılarak, bu kampanya boyunca Avrupa Birliği gerçeğini, katliamcılığını anlattıklarını dile getirdiler. "Halkımıza sorunlarımızın çözümü olarak sunulmaya çalışılan Avrupa Birliği'nin çözüm değil, emperyalizme bağımlılığın daha da geliştirilmesi demek olduğunu" anlattıklarını belirten Gençlik Federasyonu üyeleri, kampanyaları sırasında yaşadıkları saldırıların, AB'ye girmeye hiçbir şeyin değişmeyeceğini bir kez daha gösterdiğini söyleyerek, "Çünkü AB'ciler demokrasi dedikçe gözaltına alındık, AB'ciler insan hakları dedikçe işkence gördük." dediler.

İşkencelerle Gözaltına Alındık

Federasyon üyesi Onur Ürbay tarafından okunan açıklamada, Ankara'daki eylemin amacının Kızılay'da basın açıklaması yapmak olduğu belirtildi. Federasyon üyeleri, saldırıyı, "Bu en demokratik hakkımız polis tarafından engellendi. Ankara'nın tüm caddelerini köşe başlarını tutan binlerce polisin azgınca saldırısına maruz kaldık. Daha toplanmaya başlamıştık ki binlerce polis tarafından etrafımız çevrildi ve 'Güvenlik nedeniyle Kızı-

lay'a giremezsiniz' dendi. 198 kişi işkence altında gözaltına alındık". sözleriyle değerlendirdiler.

Basın İşkenceyi Meşrulaştırıyor

2 gün süren gözaltı sonucunda 6 arkadaşlarının tutuklanarak F tiplerine konulduğunu belirten Federasyon üyeleri, böylece bir kez daha bu ülkede demokrasi ve insan haklarının her gün ayaklar altına alınmaya devam edildiğinin görüldüğünü belirttiler.

Öğrenciler, basının yalan haberlerle meşru bir eylemi gayrı-meşru göstermeye çalıştığını dile getirerek şöyle dediler:

"1 aylık kampanyamız boyunca kampanyamızı duyurmak için kullandığımız şapkalar ve flamlarımız bir anda yasa dışı örgütün amblemleri olarak gösterilmeye başlandı. Yerlere yatırılarak bileklerimiz kesercesine takılan kelepçeler AB'ye uyumdur, denilerek işkence meşrulaştırılmaya çalışıldı."

Yaşananların ikiye bölünme ve hukuksuzluktan başka bir şey olmadığını vurgulayan Gençlik Federasyonu açıklamasında buna karşı mücadeleye devam edeceklerini belirterek, "Bağımsız bir ülke için haykıran sesimizi yalanlarla ve adaletsizlikle boğulamaz. Bağımsız Türkiye şiarımızı haykırmaya, bağımsızlık bayrağını dalgalandırmaya devam edeceğiz." dediler.

Baskılar bizi yıldırıamaz

Ankara'daki saldırıya ilişkin Türkiye'nin bir çok kentindeki Gençlik Derneklerinin protesto eylemlerine geçen hafta yer vermiştik. Bu eylemlerden biri de Eskişehir Gençlik Derneği tarafından 19 Ocak'ta Adalar MİGROS önünde yapıldı. SGD, İHD girişimi ve EHP'nin destek verdiği eylemde yapılan açıklamada, gözaltıların serbest bırakılması istendi.

"Tayyip Erdoğan ve şakşakçılarının AB'den tarih alınışını kutladığı yer olan Kızılay Meydanı'nda bizler bağımsızlık şiarımızı haykıracaktık. Fakat, her zaman olduğu gibi bağımsızlık, onurlu bir yaşam isteyen bizler, karşımızda bağımlılığın, emperyalist çıkarların yılmaz bekçisi olan işbirlikçi polisi bulduk" diyen Eskişehir Gençlik Derneği'nin açıklamasında "Baskılar Bizi Yıldırıamaz", "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Vatanseverler kazanacak

Bağımsız bir Türkiye talebimizi dile getirmek, bağımlılığın kutlandığı Kızılay Meydanı'na vatanseverlerin sesini taşımak için Ankara'daydık. 1 aylık kampanyamızın finalini yapacaktık. Heyecan ve gururu bir arada yaşıyorduk. 17 Ocak sabahı Anadolu'dan arkadaşlarımız yavaş yavaş gelmeye başlamışlardı Ankara'ya. İzmir, Afyon, Uşak sonra Erzincan, Dersim, Malatya, Kayseri, Sivas, İstanbul ve daha birçok ilden vatanseverler toplanıyordu. Ankara sokakları vatanseverlerle güne merhaba demişti o gün.

Ama sadece vatanseverler değildi

Ankara'nın sokaklarını dolduranlar. Daha birkaç gün önce İstanbul'da Bakırköy Karakolu'nda işkenceyle katledilen 17'sindeki gençimizin katilleri de doldurmuştu Ankara'nın sokaklarını. Hem de nasıl, sanki savaş gelmişlerdi, her köşe başında panzerler, çevikler, sivil polisler, karakol polisleri, askerler. Sanki İsrail ordusu Filistinli kardeşlerimizin kampını kuşatıyordu, sanki coniler Felluce'ye tekrar saldırıyordu. Ankara sanki babalarının çiftliği gibi, taksiler çevriliyor, insanlar araçlardan indiriliyor, şüphelinin denilerek gözaltına alınıp işkencehanelere taşınıyordu. Ankara sokaklarını vatanseverlere kapatmışlardı Amerika ve Avrupa'nın işbirlikçileri. Bu ülkeyi sattıkları yetmezmiş gibi, şimdi de kimse kendilerine ses çıkarmasın istiyorlardı.

Ama O Ses Bu Günlere Kadar Hiç Susmamıştı ve Yine Susmuyordu!!!

Felluce gibi, Han Yunus gibi kuşatılsa da Ankara sokakları, vatanseverlerin kararlılığı karşısında vatan satıcıları şaşkındı. Bağımsız Türkiye diyen yürekler inletiyordu Kurtuluş Parkı'nı. Etrafları çevrilmişti vatansever gençlerin. İzin vermiyordu emniyet amiri, yasakmış, Ankara'yı savaş alanına çevirecekmışiz yalanlarıyla meşru eylemimizi gölgelemeye çalışıyordu. Hak hukuk nedir bilmeyen, "yasa da benim hukuk da benim" zihniyeti, Kızılay'ı yine vatanseverlere kapatıyordu. Hayır dedi gençlik, hayır... Bu vatan bizim, bu vatani şehitlerimiz canlarını vererek korudular, darağaçlarına çekildiler, derileri yüzüldü, bedenleri parçalandı, diri diri yakıldılar. Onların yarattığı gelenekleri sahipsiz bırakamayız dediler. Kenetlendi **250 Dev Yürekli**, omuz omuza oldu ve sloganlar ardı ardına patladı işkencecilerin suratında. Hedef netti, hedef Kızılay'dı. Üstüne üstlük Avrupa Birliği ve Amerikan Konso losluğu ile randevularımız vardı, onlara bile gitme-

mize izin vermiyorlardı. Artık yürüme zamanıydı Kızılay'a. Bağımsız Türkiye diyen 250 yürek yüklendi emperyalizmin barikatına. 1000-2000 vatan haini durduramamıştı gençliği, takviye ettiler güçlerini. 250 dev yüreklinin karşısında binlerce polis... Koparamıyorlardı ama hala dev yürekli biribirinden. Hırslarından daha da çok vuruyorlardı. Tekmeler, yumruklar, küfürler yetmiyor çember içine aldıkları gençleri gaza boğuyorlardı faşist Hitler artıkları. Alışkınlardı ne de olsa gaz odalarında insanları öldürmeye. Saatlerdir sürüyordu direniş. Artık yavaş yavaş birbirinden koparılan vatanseverler, yerlere yüzüstü yatırılarak, elleri arkadan kelepçelenerek ve Filistin, Irak'taki vahşeti aratmayacak işkencelerle işkencehanelere taşınıyordu.

Şapkalarımız ve flamalarımız da bir anda **"terörist"** oldu. Bir aylık kampanyamızda kullandığımız ve İstanbul'un ve Anadolu'nun birçok ilinin en işlek caddelerinde, meydanlarında kullandığımız flama ve şapkalarımız üzerlerindeki amblemler bahane edilerek "yaşadışı örgüt simgesi" olarak lanse edildi. Yaşadığımız gözaltı terörü ekranlardan ve gazete sayfalarından yalanlarla meşrulaştırılmaya çalışılıyordu şimdi de. "Demokrasi ve insan haklarına saygıyı" ağızdan düşürmeyen AB, 250 vatanseverin işkence edilerek gözaltına alınması karşısında sesini çıkarmıyordu. Çünkü o muhalif sesler AB'nin gerçek yüzünü haykırıyordu. O yüzden o muhalif seslere işkence yapılmalıydı.

şimdi işkence Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde Devam Ediyordu

Tam 198 insan, vatansever genç gözaltındaydı. Ama tek birinde geri duruş yok, tedirginlik yok. Çünkü meşru olan, haklı olan, haklılıklarının gururunu yaşayan onlar. Diğerleri ise tüm çirkeflikleri ile haysiyetsizce dolanıyorlardı ortalıkta. İki gün sürdü işkence, iki gün boyunca en insani ihtiyaçların karşılanması işkenceye dönüştürüldü. Kimlik, üst araması, parmak izi bahanesiyle işkence edildi. Ama iki gün boyunca direniş de devam etti işkencehanede. Ve iki sonra Ankara Adliyesi'ndeydi vatansever gençler. Adliyeye girişte bağımsızlık sloganları yine ortalığı inletiyor. Akşama kadar süren mahkeme sonucu 192 vatansever serbest bırakıldı. Ama birileri de tutuklanmalıydı, gençliğe akıllarınca korku salınmalıydı. Rastgele seçtikleri 6 arkadaşımız örgüt üyesi denilerek tutuklanıyor ve Sincan F Tipi Hapishanesi'ne gönderiliyordu şimdi. Yoldaşları-

mız, dostlarımız, arkadaşlarımız şimdi 118 cana mal olan F tiplerine atılmıştı. Bir hüznü kaplasa da içimizi en coşkulu sloganlarımızla uğurlamalaydık arkadaşlarımızı ve öyle de yaptık.

Bağımsızlık Bayrağını Daha Da Yükseklerle Çıkarma Zamanıdır Şimdi !

Ulusal onurumuzun ayaklar altına alındığı, vatanımızın emperyalizme daha da çok peşkeş çekildiği bu günlerde bağımsızlık bayrağını dalgalandırmanın onurunu yaşıyoruz.

Ve biliyoruz ki işimiz daha bitmedi. Çünkü hala Yankiler bu topraklar üzerinde cirit atıyor, çünkü hala emperyalist tekeller bütün kaynaklarımızı sömürüyor, çünkü hala işbirlikçiler halkımızı horluyor, aşağılıyor, işkence ediyor... Bu da vatanseverlerin ba-

ğımsızlık bayrağını daha yükseklerle çıkarması gerektiğini ortaya koyuyor. Ve biz de öyle yapacağız. Şuna eminiz ki, vatanseverler kazanacak.

1960'lardan bu yana bağımsızlık uğruna al kanlara boyanan DEV-GENÇ'lilere, kurşunların üzerine alev alev bedenleriyle "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" sloganıyla yürütenlere, emperyalizmin huzurlu bir yeni-sömürgesi olmayalım diye hain pusularda katledilenlere ve halkımıza sözümüz olsun ki;

Ülkemizin dört bir yanında bağımsızlık bayrağını dalgalandırarak, bağımsızlık şiarını daha güçlü haykıracağız. Vatanımız bağımsız halkımız özgür olana dek!

Gençlik Federasyonu

Emperyalizmin Çıkarları İçin Önlerine Barikat Kurulan Vatansever Devrimci Gençlik Anlatıyor

Sayı 143

36

30 Ocak
2005

İLKER BOĞA *(Dicle Gençlik Derneği Başkanı)*

Yarım saat önce Kurtuluş Parkı'nın itfaiye tarafında toplandık. Hemen çevik kuvvet polisleri etrafımızı çevirdi. Gözümüzü korkutmak için olacak yanlarında köpekler, gaz bombaları, makinalı tüfekleri ile etrafımızı çevirdiler. Bu şekilde bir saat bekledik. Bu sırada birçok ilden gelip eyleme katılacak arkadaşların Kurtuluş'a gelmelerine izin verilmediğini öğrendik. Ankara'nın birçok yerinde polis yığınağı ve arama noktaları varmış. Böyle bir abluka karşısında biz de eylemimizin başlama noktasına, oradan da Kızılay'a gitmek için ilerlemeye çalıştık. Polis de çemberi daralttı. Polisler konuşmalarda, Ankara'ya zarar verebilecek bir gösteriye dönüşme ihtimalinden söz ettiler. Yani komik bir şekilde suç işleyebilme ihtimalinden dolayı böyle bir uygulamaya maruz kalıyorduk. Fakat biz de boynumuzu büküp eve dönecek değildik, hakkımızı savunduk. Böyle olunca da polis bize saldırdı. Saldırıları çok planlıydı. Bir taraftan vurmayın

diyorlar bir taraftan ayaklarımızı tekme atarak yere düşürmeye çalışıyorlar ve düşenlerin üzerine de diğer insanları yığıyorlar. Böyle sıkışık bir ortamda biber gazı sıkıldılar. (Gazdan amirleri de etkilenince, çıldırdı ve sıkkan polise küfür etti.) Birbirimiz kenetlendik. Bu sırada bir çevik polisin sol gözüme vurduğu yumrukla arkadaşlardan kopararak ellerimi kesecek derecede sıkkan, yakan kelepçelerle arabaya bindirildim. Arabadayken de emniyete götürülürken de eylemimizi savunduk. Polisler halkın ve basınının olmadığı bu yerlerde bizi dövmek için koridor oluşturdular ve vücudumuzun her tarafına vurdular. Burada ben dahil birçok arkadaşımızın vücudu morluklarla doldu. Dudağı patlayanlar, gözü şişenler oldu. Kafamızda şişlikler oluştu. Tam bir işkenceydi.

SEROL GÜZEL

(Adana Gençlik Derneği)

Daha arabalarımızdan yeni inmeye başlamıştık, dört tarafımızı çevik polisleri kuşattı. Bizler Kızılay'da basın açıklaması-

nın demokratik hakkımız olduğunu söylüyorduk, onlar "ne anayasası" diyordu. Bir yandan da çemberi daraltıyorlardı. Gerginlik yaratmak için bahane arıyordu. Birkaç arkadaşımızı henüz yanımıza dahi gelmeden gözaltına almışlardı. Bütün basın oradaydı. Bayrak ve flamlarımızın incecik çıtaları bahane oldu. DEV-GENÇ amblemlili sarı şapkalar örgüt şapkası haline geldi. Saldırı kararı önceden alınmıştı, bahane yoksa, yaratırım diye düşünüyordu polis. Polisler artık burun burunaydık. Kararlıydık! Sloganlar yükseliyordu; "Ne ABD Ne AB Bağımsız Türkiye, Baskılar Bizi Yıldırılmaz".... Kendi yasasına dahi uymayan polis barikatını yarmak için ilerledik. Polisler, pres makinası gibi sıkıştırmaya başladı. Bizler sloganlarımızı atmaya devam ettik. Altan ayaklarımızı tekmeler yiyorduk. Dengesi kaybolan arkadaşlarımız altta eziliyordu. Bizleri de onların üstüne itiyorlardı. Yarım saat kadar bu böyle sürdü. Sonrası, park bir anda savaş alanına döndü. Birbirine sıkıca kenetlenmiş o kadar insanı sınısıyla

birbirinden koparıp tekme tokat gözaltına alıyorlardı. 5 metre ilerdeki polis otobüsüne götürüldüğümde yüzüm gözüm morarmıştı bile. Ben üstelik durumu iyi olanlardandım. Bayılanlar, ağzı burnu kan içinde, kaşı patlamış olanlar vardı. Arabadan basına bağıryorduk, çekin bunları diye. Bu ülkenin polisinin işkenceci olduğunu herkes görsün. Bir yandan yaralanan arkadaşların yaralarıyla ilgilenirken bir yandan da slogan atıyorduk. Tam karşımda bulunan gözaltı otobüsünün içine polisler biber gazı sıkıldılar. Arabalara sığmayan arkadaşlarımızı "AB standartlarına" uygun kelepçeler takıp kurbanlık koyun gibi yerlere yatırmış, tek-meliyorlardı. Dayak emniyette devam etti. Tuvalet dahil, insani ihtiyaçlarımız işkenceye dönüştürüldü. Biz sloganlarımızı atıyorduk. Beynimizi gözaltına alamazlar ya.

Erdoğan, 17 Aralık'ta Kızılay'da halka yalanlar söylemişti. Yalanın karşısına dikilmiş çeliktik, doğruya tahammül edemedi Tayyip Erdoğan ve polisleri. Şimdiden yenildiler...

➔ LİSELİ GENÇLİK ANLATIYOR

Elif Kaya: ... Polis barikatına dayandığımızda bizi dağıtmaya çalıştılar. Ama karşılarındaki kararlılığı ve sahiplenmeyi görünce daha bir azgınlaştılar. Kitlede sahiplenme üst boyuttaydı. Birbirimizden koparmakta zorlanıyorlardı... Hareket ettikçe kolunu sıkı ve kesen plastik kelepçelerin AB'ye uygun olduğunu söylüyorlardı. İşkenceyle yerlerde sürükleyerek otobüslere koyulduk. Otobüslerde de camlara çıkıp AB ve ABD'nin yalanlarını, ülkemizin satılmasına biz vatansever gençler olarak izin vermeyeceğimizi haykırdık.

Emniyet siyasi şubesi olduğu için biz bayanları yabancılar şubesine götürdüler. Girerken saçlarımız yolundu ve yerlerde sürüklen-dik. Götürüldüğümüz bir odada erkek polisler tarafından üzerimiz soyularak ve tacizlerle arama yapıldı. Hiçbir yaptırımlarını kabul etmedik.

H a r i k a Yılmaz:

... Beklerken halaylar çektik. Daha sonra Mithatpaşa'ya doğru yola çıktık. Ancak Kurtuluş Parkı'nda yolumuz kapatıldı. Bizim olduğumuz tarafa doğru gelen herkese kalabalık bir şekilde üstlerine çullanıp arama yapıyorlardı. Tam anlamıyla Ankara'da terör estiriyorlardı. Kızılay'a yürümeye karar verdik. Önümüzdeki polis barikatını bulduğumuz yerden duruşa kadar ittik. İlginçtir çeviklerin amirleri sürekli "vurmayın vurmayın" diye bağıryordu. Ama çevikler tam tersini yapıp durmadan tekmeliyordu. Bu da önceden ayarlanmış, kameralara oynanan bir oyundu. Gaz sıkıldılar, koparabildiklerini yerlere atıyorlardı. Saçlarımdan çekip beni tutan arkadaşları tekmeliyorlardı. Bu sırada kitleden koptum ve polislerin arasında kaldım...

Onur Ürbay: Bağımlılığın müjdesini verenlere veya her türlü yoz, kültürümüzle bağ-

Her gün doğumunda, tan atımında bağımsızlık şiarıyla çıktılar emperyalizmin ve işbirlikçilerinin karşısına.

Bağımsızlık bayrağı hâlâ onların elinde. Onlar dev gibi yürekli olan gençlerimiz. Onlar bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgamızın yiğit neferleri...

daşmayan etkinliklere rahatça açılan Kızılay bağımsızlık isteyen vatanseverlere kapatılmak istendi. Önümüzü Kurtuluş Parkı'nda kesen polisler bir anda binlerce çevik kuvvet ve Özel Tim polisleri başımıza yığdılar. Polisler o kadar acizleştiler ki, yasaları demokratik hakları bir kenara bırakarak niyet okuyup bizlerin Mithatpaşa Köprüsü'nde toplanırsak onlara zarar vereceğimizi söyleyerek böyle ucuz bahaneler bulmaya başladılar. Görüşmelerin tıkağında yerde biz de meşru hakkımızı kullanarak yürüyüşe geçtik. Sözde "AB'ye uyum" diye cop kullanmıyorlardı. Ama alttan tekmeler üstten yumruklar yağmur gibi geliyordu üzerimize.

Biber gazlarını çok yakın mesafeden üstelik ellerimiz kelepçeliyken sıkıyorlardı gözlerimize. Hepimizi kelepçeleyerek yerlere atmışlar, kimimizi sürükleyerek arabalara atıyorlardı. Sanki savaş alanıydı orası. Plastik kelepçeler kollarımızı uyuşturcasına sıkıyordu. Fiziki işkencelerin yanında küfürlerle psikolojik olarak baskı altına almaya çalışıyorlardı. Ancak yürüyüş sırasındaki meşruluk bilincimizi polis otolarında ve gözaltında da sürdürdük.

Gözaltında da keyfilikler sürdü. Ararken ellerimiz kelepçeliydi ancak buna rağmen işkence yaparak alıyorlardı eşyalarımızı. İhtiyacımızı karşılamamızı engellemeye çalışıyorlardı. Polisin bütün bu tutumlarını protesto etmek için açlık grevine başlamıştık. Avukatlarımızın gönderdiği şeker ve suyu keyfi ola-

rak vermek istemiyorlardı. Ancak burada da gerekli tavrı koyarak haklarımızı elde ettik. Ayrıca aramalarda ve hücrelerde polis sürekli kamerayla bizi çekiyordu. Maksatları bizleri suçlu psikolojisine sokmaktı. Ama biz haklılığımıza yaptığımızın meşruluğuna olan inancımızla kamera çekimine izin vermedik.

Sevda Kurban: Bizler kortej oluşturup beklerken avukatlar da polisle tartışıyorlardı. O ana kadar bizlere yapılan dayatmalar tamamen yasadışı ve keyfiydi. Çünkü bizler bu ülkenin evlatları bu ülkenin geleceğiyiz. Bağımsızlık şiarını haykırmak demokratik hakkımızı kullanmak için Ankara'ya gelmiştik. Bu yasal hakkımız engelleniyordu. Polis sadece ve sadece eylemimizi sakıncalı gördüğünü ve ne olursa olsun izin vermediğini söylüyordu. Pankartımızı ve flamalarımızı açıp kol kola girdik. Sonra sloganlar eşliğinde yürümeye başladık. Birkaç adımdan sonra çevik kuvvet kalkanlarıyla karşılaştık. Ancak bu barikat bizleri durdurmadı. Zorlayarak ilerledikten sonra polis yoğun bir şekilde yüklenmeye başladı. Bir taraftan basın görmesin diye kalkan-

ların altından tekmeler savururken, diğer taraftan gaz sıkmaya başladılar. Bu şekilde bizi yola kadar sürüklediler. Tekrardan toparlanıp marş söyledik ve yürümeye başladık. Bu aşamadan sonra polis iyice saldırganlaştı. Tekmeler yumruklar ağza alınmayacak küfürler ve biber gazlarıyla gözaltına alındık. Bayan olmamıza rağmen ahlaksızca erkek polisler tarafından zorla aramaya tabi tutulduk.

Ancak tüm bu baskılara karşın tüm kitlenin moral ve motivasyonu son derece güçlüydü. Gücümüzü bağımsızlığa olan inancımızdan ve meşruluğumuzdan alıyorduk. Birkez daha herkes görmüş oldu. AB'den söz edenler demokrasi geldiğini söyleyenler en demokratik hakkımızın bile nasıl işkencelerle engellendiğini gördü.

Son olarak şunu söylemek istiyorum. Ne baskılar ne işkenceler bizi yıldıramayacak. Bu haklı ve meşru mücadelemiz her şeye rağmen sürecek. Birkez daha "Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye..."

Avrupa Birliği'nin geçen yıl silah satışından elde ettiği gelirin 28.3 milyar

Euro olduğu açıklandı. (22 Ocak, basın)

"Demokrasi, özgürlükler" demagogisi altında silah tekelleri işlerini sürdürüyorlar.

"Saydamlık amacıyla" Avrupa Resmi Gazetesi'nde yayımlanan rapora göre; 28.3 milyar Euro'luk satışın 8.3 milyar Euro'luk bölümü AB içinde gerçekleşmiş. Ortadoğu ülkelerine ise 8.4 milyar Euro'luk silah satıldı. En büyük silah satıcısı Fransa, onu Almanya, İngiltere, Hollanda, İtalya, İsveç ve Belçika izliyor.

Avrupa içinden en fazla silah satın alan Yunanistan olurken, Türkiye'nin Avrupa silah te-

AB 28.3 milyar Euro'luk silah sattı

AB Silah Tekelleri "Demokrasi" Mi İhraç Ediyor?!

kellerine kazandırdığı miktar ise, 780 milyon 305 bin Euro. Türkiye'ye en

fazla satışı yapan ülke, Türkiye'nin AB üyeliğini en hararetle destekleyen Almanya oldu. Sonra onu İngiltere ve Hollanda izledi.

İnsan haklarından söz eden, Filistin halkının katledilmesini "kınayan" Avrupa emperyalistleri, İsrail'e de katliamların en üst boyutta olduğu 2003'te 230 milyon Euro'luk silah sattılar.

Demokrasi havarisi kesilen Avrupa, bu 28.3 milyar Euro ile halklar için demokrasi mi ihraç ediyor, yoksa halklara karşı savaş mı?

O satılan silahların Türkiye'de, İsrail'de kimlere karşı, nasıl kullanıldığını herkes biliyor.

Sadık Türk Serbest Bırakılsın

Sürgün Sevklerine Son Verilsin

TAYAD'lı Aileler 26 Ocak günü Şişli Adiyesi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla, hapishanelerde yapılan sürgün sevkleri protesto ettiler.

1 Nisan sahte belgeli operasyon sonucu tutuklanan Sadık Türk'ün 17

Aralık 2004 günü, Sincan 2 No'lu F Tipi'nden Bolu F Tipi'ne sürgün edildiğini hatırlatan TAYAD'lı Mehmet Güvel, sürgün sevkleri sessiz kalmayacaklarını dile getirdi.

Yapılan sürgün sevkle ilgili olarak, Adalet Bakanlığı, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü ve Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishane İdaresi hakkında suç duyurusunda bulunan TAYAD'lılar, "Sadık Türk Serbest Bırakılsın", "Sürgün Sevklerine Son", "Sahte Belgelerle Tutuklanan Sadık Türk Serbest Bırakılsın" dövizleri taşıyarak sloganlar attılar.

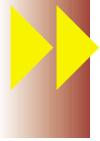
Mehmet Güvel, Sadık Türk'ün davasının henüz yargı aşamasında olduğunu hatırlatarak, bunun hem tutsaklara hem de dışarıda iktidarın baskı ve saldırılarına sessiz kalmayan tecrite karşı mücadele eden devrimci-demokrat kişi ve kurumlara yönelik tehdit olduğunu söyledi. Güvel konuşmasını, "Ülkemizdeki en büyük hukuksuzluk örneklerinden biri olan 1 Nisan komplosuyla tam 9 aydır tecrit koşullarında tutulan Sadık Türk, sürgün sevkleri protesto etmek için başladığı açlık grevinin 40'ncı gününde, birlikte Murat Güneş'de açlık grevine devam ediyor. Bizler, sahte belgelerle tutuklanan Sadık Türk'ün derhal serbest bırakılması talebimizi tekrarlayarak, sürgün sevklerle tutuklulara dayatılan tecritlere sessiz kalmayacağımızı belirtiyoruz." diye sürdürdü.

İktidar sonuç alamadığı tecritle teslim alma politikasından sonuç almak için; disiplin cezaları, hak ihlalleri, sessiz imha, sürgün gibi çeşitli uygulamalara başvuruyor. Bunun için yasa, hukuk, kural her şey ayaklar altında! Ama yanılıyor. Direniş barikatı oldukça hiçbir sonuç alamayacak.

Sayı 143

39

30 Ocak
2005

Ümraniye Katliam Davası'nda Katliamın Komutanları, Siyasi Sorumluları Yok, Askerler Hiçbir Şey Görmemiş!

19-22 Aralık hapishaneler operasyonunda Ümraniye Hapishanesi'nde yapılan katliamın duruşmasına 27 Ocak günü devam edildi. 5 tutsağın katledildiği, 1 jandarmanın da kendi arkadaşları tarafından vurulduğu katliamın davasında, 106 jandarma aleyhine dava açılmıştı. Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmaya tutsakların avukatları, Güçlü Sevimli, Naciye Demir, Eren Keskin, Hakan Karadağ ve Gülizar Tuncer katıldı. Sanık avukatı olarak ise, Tarık Kale hazır bulundu.

Duruşma salonuna aileler alınmazken, nedeni "güvenlik gerekçesiyle" diye açıklandı. Bu engellenmenin yanı sıra, duruşmada tutsak avukatlarına da çeşitli bahanelerle sınırlamalar getirildi. Avukatların sanık jandarmalara soru sormaları yasaklandı.

Duruşmaya katılan 4 sanık er de operasyon sırasında dışarıda olduklarını, silah kullanmadıklarını ve hiçbir şey görmediklerini söylediler. Avukatlar, yargılananların çoğunun er olduğuna dikkat çekerek, en yüksek rütbeli olanın

Yüzbaşı sıfatına sahip birkaç kişi olduğunu söylediler.

Çoğunluğuna dava dahi açılmayan, açılan göstermelik davaların beraatle sonuçlandığı katliam davalarında gelenek olduğu üzere, operasyonu yöneten komutanlar, siyasi kararını alan İçişleri ve Adalet Bakanlıkları yoktu bu davada da. Avukatlar, bu duruma dikkat çekerek ek bir iddianame hazırlanmasını talep ettiler. Mahkeme heyeti davayı, 29 Nisan tarihine erteledi.

Komediye bakın; katliamın asıl sorumluları sanıklar arasında yer almıyor, "sanık" diye oraya çağrılan erler ise neredeyse o sırada biz askerliği bitirmiştik diyecekler. 28 insanın katledildiği bir olayda, siyasi ve askeri sorumluların sanık sandalyesine oturtulmadığı, hak ettikleri cezaya çarptırılmadıkları bir davada, hukuktan, adaletten söz edilemez. Kaldı ki, haklarında dava açılanlar da aklanacaklardır. Asıl sorumlulara dava açılmaması mahkemenin katliamı aklama niyetinin açık göstergesidir.

TAYAD'dan Bayram Ziyaretleri

TAYAD'lı Aileler Kurban Bayramı'nda şehitlerin mezarlarının başındaydılar. Karanfillerle donatılan mezarlarda havaya kalkan sıkılı yumruklar, bayramlarını kana bulayanlara karşı öfkeleriydi. TAYAD'lılar şehit ve tutsak ailelerini de yalnız bırakmadılar.

TAYAD'lı Aileler, bu Kurban Bayramı'nda da geleneksel bayram ziyaretlerini gerçekleştirdiler. Bayramın birinci günü sabah saatlerinde Karacahmet Mezarlığı'na giden İstanbul TAYAD'lılar, burada devrim şehitlerinin mezarlarını düzenleyerek, bir anma yaptılar.

Sabahat Karataş, Niyazi Aydın, İbrahim ve Sevgi Erdoğan, A. Fazıl Erçüment Özdemir, Nazmi Türkcan, Şaban Şen, Dursun Işık, Hasan Eliyugun, Bilal Karakaya, Haydar Başbağ, Nazmi Türkcan, Cavit Özkaya, Fintöz Dikme, Zeynep Eda Berk, Yücel Şimşek, Ömer Çoşkunırmak, Şerafettin Şirin, Tuncay Geyik, Sabit Ertürk, Arif ve Şadan Öngel, Satı ve Hüseyin Kılıç, Hüseyin Demircioğlu, Fatih Öktülmüş ve diğer şehitlerin mezarlarını karanfillerle donatıp, saygı duruşunda bulundu TAYAD'lılar.

Anmanın ardından Küçükarmutlu'ya giden aileler, şehit ve tutsak aileleriyle bayramlaştılar. Bayramın ikinci gününde Avrupa yakasındaki

şehit ve tutsak aileleriyle, Anadolu yakasındaki aileler ziyaret edilirken, bir grup TAYAD'lı da Alibeyköy, Karayolları ve Gazi Mahallesi'ndeki aileleri ziyaret etti. Gazi'ye giden TAYAD'lılar, Gazi Temel Haklar'ın düzenlediği mezarlık ziyareti ve anmaya da katıldılar.

Bayram süresince şehit ve tutsak ailelerine ziyaretlerini sürdüren TAYAD'lılar, ilk gün de, aralarında dergimizin de yer aldığı demokratik kurumları ziyaret ederek, zulmün ve sömürünün olmadığı bayram temennilerini dile getirdiler.

Sayı 143

40

30 Ocak
2005

Abdi İpekçi Direnişi

Riyakar İslamcı İktidar Bayram Nedir Bilir Mi?

Abdi İpekçi'deki TAYAD'lılar bir bayrama daha yüreklerindeki acı ve öfkeyle girdiler. Devrimci, demokrat kişi ve kurumlardan ziyaretçileri vardı yine. Paylaştılar acılarını, öfkelerini ve sevinçlerini...

Kaç zaman var ki, bayramları unuttular. Bir bayram arefesinde düzenlenmemiş miydi, o kanlı katliam! "Laik" Ecevit iktidarı, analara, babalara, eşlere, kardeşlere bayramda yakınlarının yanmış ve kurşunlanmış cesetlerini armağan etmişti. İslamcısı bu zulme madalya takmakla kalmadı, katletmeye, bayramları kana bulamaya devam etti.

Zalimin dini imanı yoktur! İster 'demokrat', ister 'ulusalcı', ister 'laik', isterse 'islami' olsun, oligarşinin zulüm politikalarını uygulayan iktidarlar arasında temelde hiçbir fark yoktur. 118 ölüm ve Ankara'nın orta yerinde aylardır bu ülkenin zulümle yönetildiğini haykıran TAYAD'lıların eylemi bunun en açık kanıtıdır. Ama zulüm elbet son bulacak, bizim ülkemizde de halkın yüzünün güneleceği bayramlar olacak.

'Başörtüsüne özgürlük' Yürüyüşü

"TBMM'ye Değil Halka Anlatacağız"

Urfa'nın ardından, İstanbul'dan başlatılan "başörtüsüne özgürlük" yürüyüşü sürüyor. 8 Ocak günü yürüyüş başlatan 5 kişi 23 Ocak günü Bolu'da kendilerini karşılayan grupla birlikte bir açıklama yaptılar.

Yürüyüşçülerden Fahrettin Tellioğlu, CHP'nin başörtüsü sorununu çözmesini istedi. Amaçlarının, "Türkiye'de yaşanan insan hakları ihlallerini ve başörtüsüne özgürlüğü gündeme taşımak" olduğunu belirten Tellioğlu, Ankara'ya ulaştıklarında "başörtüsü sorununu ve başörtüsü konusunda yapılan haksızlıkları TBMM'deki milletvekillerine değil, halkımıza anlatacağız" şeklinde konuştu.

Bolu girişinde karşılayan polis, kaldırımdan yürümelerini istedi. Kardelen Meydanı'nda pankartlar taşıyan bir grup tarafından karşılanan yürüyüşçüler, açıklamanın ardından Ankara'ya hareket ettiler.

Tecrit ve Ölüm Orucu İtalyan Halkına Anlatıldı

İtalyan solunun ölüm orucu direnişiyle dayanışması sürüyor. Toskanya Eyalet Meclisi, F tipleri, tecrit ve ölüm orucu hakkında İtalyan kamuoyunu bilgilendirmesi için Halil İbrahim Şahin isimli eski bir tutsağı İtalya'ya davet etti. Şahin 18-21 Ocak arasında katıldığı etkinlik, toplantılarla, röportajlarla İtalyan halkına tecriti ve direnişi anlattı.

İtalya'nın Toskanya Eyalet Meclisi, F tipleri, tecrit ve ölüm orucu direnişi konularında İtalyan kamuoyunu bilgilendirmesi için Halil İbrahim Şahin isimli eski bir tutsağı İtalya'ya davet etti. Eyalet Meclisi ile görüşmelerin yanı sıra değişik yayın organlarıyla yapılan röportajlarla F tiplerine karşı mücadele konusunda duyarlılık yaratılmaya çalışıldı. İtalyan solunun tecrit ve direniş konusundaki duyarlılık örnekleri daha önce de yaşanmıştı. Keza, Toskanya Eyalet Meclisi, Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun her yıl düzenlediği sempozyumun ilkinde ev sahipliği yapmıştı.

F Tipleri ve 118 Ölüm İtalyan Parlamentosunda Soru Önergesi

18 Ocak günü, İtalya'nın başkenti Roma'da **Halk İnisiyatif Merkezi**'nin görüşme talebi üzerine merkezin yönetecileriyle görüşen Şahin soruları cevapladı. Yapılan konuşmalarda, Türkiye-Avrupa Birliği ilişkilerine ve F tipi hapishanelere değinildi.

19 Ocak günü ise, Roma'daki **Komünist Yeniden İnşaa Partisi (PRC)** Genel Merkezi'nde bir görüşme gerçekleştirildi. Ayrıca günlük olarak çıkan PRC'nin yayın organı **Liberazione** ile bir röportaj gerçekleştirildi.

Röportajdan sonra, **Yeşiller Partisi**'nden Ulusal Meclis üyesi Maurizio Bulgarelli'nin danışmanı olan Lorenzo

Casadei ile görüşen Halil İbrahim Şahin, Türkiye hapishaneleriyle ilgili bilgiler aktardı. Görüşme sonucunda Yeşiller Partisi adına, F tiplerindeki tecrit ve yaşanan 118 ölüme rağmen sorunun çözülmemesinden **Türkiye hükümetini sorumlu tutan bir soru önergesi** hazırlanması kararlaştırıldı. **Sol Demokratlar Partisi (DS)** ve **Komünist Yeniden İnşaa Partisi (PRC)** milletvekillerinin de, bu soru önergesini sahiplenmeleri için çalışılacağı belirtildi.

20 Ocak günü de Toskanya Eyaleti'nde bulunan Floransa şehrinde, Eyalet Meclisi üyesi Giovanni Barbagli ve danışmanı Alessandro Leoni ile bir görüşme gerçekleştiren Şahin; aynı gün, **Contro Radio** isimli bir radyo ile bir röportaj gerçekleştirerek AB'nin Türkiye'ye yaklaşımı ve Türkiye gerçeğini anlattı. Şahin konuşmasında, AB uyum yasaları adı altında anti-demokratik uygulamaların yasallaştırıldığı, AB'nin baskının kılıfı yapıldığı ve buna karşı verilmesi gereken mücadele konularına değindi.

21 Ocak günü Roma'da **Radio Città Aperta** ve günlük olarak yayınlanan **'İl Manifesto'** Gazetesi ile röportajlar gerçekleştirerek tecrit, F tipleri ve sahte belgeler operasyonu olarak da bilinen 1 Nisan operasyonundaki hukuksuzluğu dile getirerek İtalya'nın sahte belgeler operasyonundaki işbirlikçi rolünü değerlendirdi.

İnkâr ve Sansür TBMM Çatısı Altında Da Sürüyor

CHP İstanbul Milletvekili Zülfü Livaneli'nin, Wernicke Korsakoff nedeniyle tahliye edilenlerin tutuklanması üzerine verdiği soru önergesine cevap veren Adalet Bakanı Cemil Çiçek, yine inkar, yalan ve demagojiye başvurdu.

Livaneli, yüzlerce tutukludan bazılarının Sezer'in "affıyla", bazılarının ise Adli Tıp Kurumu'nun "cezaevinde yatamaz" raporuyla tahliye edildiğini hatırlattığı sorusunda, 2003 yılının Kasım ayından itibaren Adli Tıp Kurumu'nun bu konuda fikir değiştirdiğini ve eskiden "cezaevinde yatamaz" de-

diği için tahliye edilen kişiler hakkında bu kez "yatabilir" kararı verdiğini belirtmiş ve nedenini sormuştu.

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, böyle bir değişiklik olmadığını belirttiği cevabında, polis kaynaklı yalanlara, çarpıtmalara sığındı ve "iyileştiklerini, eylemlere katıldıklarını" söyledi.

Tecritle katletmeye, sakat bırakmaya devam ederken, TBMM çatısı altında da yalana ve sansüre başvurmaktan çekinmiyorlar. Livaneli'nin önergesi tek örnek değil, daha önce de benzerleri yaşandı. Adli Tıp Kurumu'na tescilli işkence aklayıcılarının atanması sonrasında Korsakoff hastalarını tutuklama kampanyası gizlene-meyecek kadar aleniyken, hala yalandan medet umuyor iktidar. Direnişi kıramadıkça başka çareleri de yok!!!

Esir bir halkın 'özgür iradesi' kendini seçim sandığında değil, emperyalizme karşı direnişte gösterir!
Saflar nettir: İşbirlikçilik 'sandık başına', vatanseverlik 'silah başına' çağırıyor!

İşgal altında seçim meşru değildir!

İşgal altındaki Irak'ta, 30 Ocak'ta seçim tiyatrosu oynanacak. Saldırının başından bugüne en az 110 bin Iraklı'yı katleden Amerikan yönetiminin başkanı Bush, Irak halkının "sandık başına gitmesini beklediğini" söylüyor. Evet, işgalcinin tek isteği budur; bu ona, işgalini meşrulaştırarak sürdürme imkanı verecektir. İşgale karşı direniş ise, seçim oyununu bozmak için işgalcilere ve işbirlikçilere saldırıyor. Kan içindeki, işgal altındaki bir ülkede, onuruna, namusuna saldırılan bir halka seçim oyununa ortak ol demek, Bush'un isteğini yerine getir demektir. "Sandık başına" çağrısıyla, "silah başına" çağrısı, bugün Irak'ta işbirlikçilikle, vatanseverlik arasındaki ayrımın ifadesidir.

Amerikan emperyalizmi, seçim oyunuyla, işgali meşrulaştırmayı ve işbirlikçilere dağıttığı koltuklar aracılığıyla direnişi zayıflatmayı amaçlıyor. Kukla hükümet ve meclisin oluşumuyla işgalciler güya "Irak ulusal hükümetinin isteği" üzerine Irak'ta kalıyor olacaklar. Direniş bu hesabı, bugünden bozuyor. Ve işgalcilere gösteriyor ki, Karzailer'le, Allawiler'le dünyayı yönetemez, halkları aldatamazsınız.

Buna seçim denir mi?

Seçimlerde 275 sandalyeli "Ulusal Meclis" üyeleri ve ayrıca 18 bölge meclisinin üyeleri belirlenecek. Seçilecek "ulusal meclis", Irak'ın yeni anayasasını hazırlayacak ve yıl sonunda yeni bir seçime gidilecek.

Kağıt üzerinde 15 milyon seçmen var; ancak işbirlikçi önderliklere rağmen milyonlar işgal altındaki bir halkın ulusal onurunu koruyarak sandığa gitmeyecek.

"Can güvenliği" nedeniyle adayların kimliği gizli tutuluyor. Seçmen kime oy vereceğini bilmiyor. 7500 adayın kimliği meçhul!

Yine "güvenlik" nedeniyle oy verme yerleri de gizli tutuluyor. Son gün seçmenler sözkonusu

yerlere yönlendirilecekmiş.

Ortada partilerin kendilerini, programlarını anlattığı bir seçim kampanyası da yok, mitingler yok. Çünkü direniş işbirlikçiliğe, işgalin meşrulaştırılmasına izin vermiyor.

Adayların kimliğinin bile gizli olduğu bir seçime seçim denir mi? Böyle bir seçimle oluşturulan meclise "Ulusal Meclis" denilir mi? Bu demokrasi değil, olsa olsa, işgalcilerin demokrasi sahtekârlığı ve maskaralığıdır.

Kazanacakları hiçbir koltuk, işbirlikçiliğin utancını silemez

Irak seçimlerine üç liste katılıyor. Şii grupların listesi Irak Birleşik İttifakı, Başbakan İyad Allawi liderliğindeki yine Şii ağırlıklı Ulusal Uzlaş Hareketi ve Kürt milliyetçi hareketlerin ortak listesi.

Kürtler'in ve Şiiler'in burjuva, feodal önderlikleri, iktidar hesaplarıyla işgal yönetiminin seçim oyununun aktörleri olmayı kabul ettiler. Eğer bugün işgalciler, bu oyunu sahneye koyabiliyorlarsa, bu Şii ve Kürt işbirlikçiliği sayesinde.

İşgalci ve işbirlikçilik, faydacılık temelinde birleşmiş durumdadır. Şii ve Kürt işbirlikçi önderlikler, Amerikan işgaline sırtlarını dayayarak yönetimi ele geçirme stratejisi izlerken, Amerika için işbirlikçiler, işgalini meşrulaştırma aracı oluyor.

Seçime katılan bu gruplar, bu hesapların sonucunda **İŞGAL**'den hiç söz etmiyorlar. Hatta kimileri, seçimi kazanmaları halinde "işgale son verilmesini istemeyecekleri" taahhüdünde bulunuyor. İşbirlikçilik, kukla olmayı baştan kabul etmiştir. Kim kazanırsa kazansın, Amerika, kendi programını uygulayacaktır. İşbirlikçiler belki bunun karşılığında bazı koltuk ve çıkarlara kavuşacaklar, ancak onlara bu süreçten kalan bir şey daha olacak: İşbirlikçiliğin, direnen Irak halkına düşmanlığın tarihsel utancı. Bunun tüm kazanıklarından daha büyük bir kayıp olduğunu eninde sonunda onlar da görecek. Çünkü, şu veya bu biçimde halklar karşısında bunun faturasını ödeyecekler.

İşbirlikçi Şiiler'in 'Laiklik' Taahhüdü!

İşbirlikçi Şiiler'in oluşturduğu listenin seçim oyununun galibi olması büyük ihtimal. Şiiler, işgalci Amerika'dan gerekli icazeti almak için güvence üstüne güvence veriyorlar. Daha önce, "hemen seçimden sonra işgale son verilmesi diye bir düşüncemiz yok" açıklamasını yapmışlardı. Basına yansıyan son bilgilere göre ise, "laik bir

hükümet kurma konusunda” da ABD’ye güven-
ce vermiş durumdalar. Buna göre, yönetimde
din adamı olmayacak. Başbakanlık ve bakanlık-
lar için din adamları aday gösterilmeyecek, “laik”
isimler önerilecek. “*Anayasada İslama daha güç-
lü rol verilmesini isteyen*” Şiiler’in çağrılarına iti-
bar edilmeyecek. Şiiler’in verdiği bir başka taah-
hüde göre de, “*Hükümette türbanlı, sarıklı
kimse olmayacak.*”

“İlimli islamcı” AKP’yle “radikal Şii islamcı”la-
rı arasında hiçbir fark yok görüldüğü gibi. Çıkar-
lar, her şeyi belirliyor. Çıkarları için emperyalizmle,
işgalciyle işbirliği “normal” görülüyor. Yöne-
tim koltuğuna oturmak için türbandan da, islami
kurallardan da vazgeçiyor.

İşgalci Amerika ise, Büyük Ortadoğu Projesi
çerçevesinde “şeriatçı” görünümüne bir iktidar is-
temiyor. Takiyyeye hazır Şiiler de bunu kabul edi-
yor. Ama ABD için laiklik, şeriatçılık son tahlilde
talidir. Çıkarları gerektirirse, şeriatçı görünümüne
bir Şii iktidarına da evet diyebilir.

Kerkük, ABD’nin hesapları ve birleşik direnişin zorunluluğu

ABD seçim oyunuyla işgali meşrulaştırma ve
direnişi zayıflatma hesapları yapıyor olsa da,
bundan kesin bir sonuç alamayacağını da biliyor.
Bu nedenle kuzeyde Kürtler’in, güneyde Şiiler’in
yönetiminde özerk bölgeler kurmak da ABD’nin
işgalin başından beri el altında tuttuğu planlardan
biridir.

ABD’nin Kerkük’e büyük oranda Kürt göçüne
ve gelenlerin seçime katılmasına onay vermesi
de bu çerçevede değerlendirilebilir. Kerkük için
bugün “barut fıçısı” deniyor. ABD için bunun
mahsuru yoktur; lazım olduğunda kıvılcımı yaka-
cağı barut fıçılarının elinin altında olması politika-
larına uygundur.

ABD’nin, işbirlikçi Türkiye oligarşisinin ve
Kürt işbirlikçiliğinin Kerkük üzerindeki hesapları,
halkların çıkarına olmayan hesaplardır. Oligarşi
de, Kürt işbirlikçiliği de, Kerkük Türkmenleri de
işgalciye sırtını yaslayarak güç olma peşindedir.
Böyle olduğu için de ABD’nin elinde oyuncak ol-
maktan kurtulamazlar. İşgalciler ve işbirlikçiler,
kendi şovenist çıkarları için Türkmen, Kürt, Arap
halklarını birbirine kırdırmaktan çekinmeyecek-
lerdir. İşgalcinin seçim oyununa katılanlar,
ABD’nin hiçbir planına itiraz hakkına da sahip
olamazlar.

Bütün halkların çıkarına olan tek şey, **işgal
karşısında birleşmektir.** Demokrasiyle, halkın
özgür iradesiyle ilgisi olmayan, halka teslimiyeti
dayatan seçim oyununu bozmaktır.

Direniş, seçim oyununa karşı saldırıda

Direnişçilerin
çağrılarını ve eylemle-
ri sonucunda birçok
şehir ve semtte “se-
çim görevlileri”, gö-
revlerini bıraktılar.
Çağrılara uymayan
işbirlikçiler ise dire-
nişin şiddetiyle karşı

karşıya kaldı. Musul’da 7 seçim görevlisi cezalandırıl-
ıp, üç görevli kaçırılırken, Bağdat’ta da bazı görevli-
ler, halkın ortasında teşhir edilerek cezalandırıldılar.
Seçimlerde görevli hakimler, seçim sandıklarının ko-
nulacağı yerler de direnişçilerin hedefleri arasındaydı.

24 Ocak; - Irak kukla Başbakanı İyad Allawi’nin
partisinin Bağdat’taki ofisine bomba yüklü araçla dü-
zenlenen feda eyleminde 5 kişi öldü, 15 kişi de yara-
landı.

- Diyala vilayetinin vali yardımcısı Gassan Had-
ran’ın aracının güzergahında düzenlenen saldırıda,
Hadran şimdilik kurtulmayı başardı!

25 Ocak; - Bağdat’ın Reşid Mahallesi’nde seçim-
lerin boykot edilmesi için bildiri dağıtan direnişçilere,
kukla Irak polisi müdahale etti. Irak polisi tarafından
“pusuya düşürüldük” diye açıklanan olayda, direniş-
çiler 11 polisi öldürdü. Olay yerine gelen ABD asker-
leri ile de çatışan direnişçiler, bir ABD’liyi de esir aldılar.

- Irak’ın kuzeyindeki Han Bani’de 5 ABD askerinin
“trafik kazasında” öldüğü açıklandı.

- Selahaddin bölgesinde 10 seçim bürosuna saldırı
düzenlendi. Tikrit’te dört seçim bürosu, Tuz, Beyci,
Samarra, İshaki, Hudeyyir ve El Duceş şehirlerinde bi-
rer seçim bürosu direnişçilerin hedefi oldu.

26 Ocak; - Bakuba kentinde işbirlikçi partiler;
IKDP ve Irak Komünist Partisi’nin bürolarına saldırı
düzenlendi. IKDP’ye yönelik saldırıda 20 kişinin öldü-
ğü duyuruldu.

- Bir Amerikan helikopterine düzenlenen saldırı
sonucunda, 31 Amerikan askeri öldü. El Anbar’daki
saldırıda da 5 Amerikan askeri cezalandırıldı. 26
Ocak, ABD’nin işgalden bu yana bir günde en fazla
kayıp verdiği gün oldu. Amerikan ordusu, bugüne
kadar 33 helikopter kaybetti.

- Kerkük’de bir polis karakoluna ve ABD konvo-
yuna düzenlenen saldırılarda 9 kişi öldü.

27 Ocak; - Kerkük’te 3 seçim bürosuna ve polis
akademisine saldırı gerçekleştirildi. 3 Hummer ciple
devriye gezen Amerikan askerlerine saldırı düzenlen-
di, bir Yankee öldü.

Sosyalizme Özlem Daha Da Büyüyecek, Çünkü; 'insan gibi yaşamamanın' TEK YOLU SOSYALİZMDİR

"Sosyalizmden vazgeçmenin, kapitalist yola girmenin anlamı, bakın ne kadar kısa bir sürede belli oldu. Sosyalist devletlerin tüm malı, mülkü, serveti bir azınlık tarafından gasbedilmiştir, üstelik bir cent harcamaksızın. Bunlara özelleştirme diyorlar. Bunu nasıl yaptılar? En akıl almaz, en şeytani yolla, sadece Batı istediği için ve yalnızca ekonomik, politik ve askeri açıdan Batı'nın işine geldiği için. IMF, Dünya Bankası uzmanları bunun nasıl yapılacağını iyi biliyor. Sosyalizmi terk etmenin sonuçları nelerdi? Yüksek yoksulluk, para için dilenenler, evsiz insanlar, eşi görülmemiş ekonomik ve sosyal felaketler."

Fidel, Küba Komünist Partisi'nin 5. Kongresi'nde yaptığı konuşmada, her şeye rağmen, insanlığa kurtuluş yolunu gösteren ışığın o topraklardan geldiğinin altını çizerek böyle diyordu. (8 Ekim 1997) Şimdi tablo çok daha ağırlaşmıştır. Yıkımın ardından siyasi, ekonomik, sosyal olarak saldırılar sürerken, uzun yıllar Sovyetler döneminin emekçilere kazandırdığı haklar henüz duruyordu. Giderek yok edildiler. Son olarak emeklilere sıra geldi. Putin'in son hedefi, sayıları 34 milyonu bulan emekliydi.

Emeklilerin İsyanı

Emekliler geçen hafta kendiliğinden sokağa dökülerek, kapitalizmin azgın çarklarına, piyasa ekonomisine isyan ettiler. Moskova'da başlayan gösteriler giderek diğer kentlere yayıldı. Sosyalizmi bütün onuruyla yaşamış olan 'yaşlıların', 1 Ocak'ta yürür-lüğe giren saldırıya karşı eylemleri bir sosyal hakkın gasbedilmesine karşı eylem olarak başlayıp siyasi bir nitelik kazandı ve "Katil Putin, Putin Hitler'den Beter" gibi sloganlar atıldı. Bu gösterilerin ardından, yüzde 70'lerle iktidar olan Putin'in ilk kez halk desteğinin yüzde 43'lere düştüğü belirtilmekte.

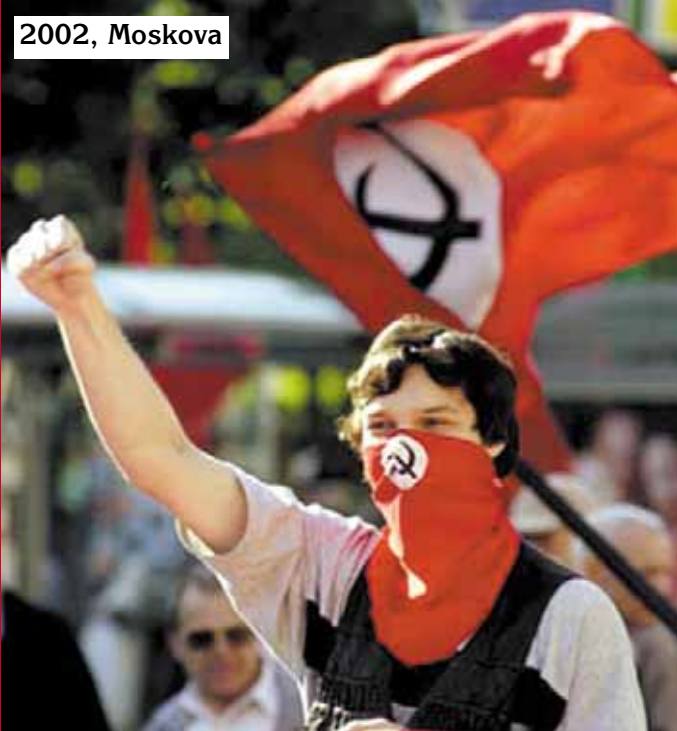
Emeklilerin halen Sovyetler'den kalma; ulaşım, ilaç, elektrik, ısınma, su gibi ihtiyaçları ücretsiz kar-şılanıyor, konutlarda oldukça ucuza oturuyorlardı. Şimdi bu hakların da kapitalizmin pazar ekonomisi gereği yokedilmesi gerekiyor. Emeği sömürülmüş, posası çıkarılmış, üretime katkıları olmayan emekli-lerin bu haklara sahip olması gereksizdi! Kapitalizm, her olayda olduğu gibi, emeklilere de böyle bakar. Emeklileri ayağa kaldıran bu uygulamalar, neredey-se Sovyetler'in son kalıntıları denilebilir.

"Yıkım"dan Geriye Kalan Rusya

Peki yıkımdan geriye ne kalmıştı? Emperyalist propaganda araçlarının "**daha insanca bir yaşam, refah, mutluluk, özgürlük**" gibi yalanlarının altından nasıl bir Rusya ortaya çıkmıştı?

Geriye; üçte biri yoksulluk sınırının altında yaşa-yan, tanımadığı ahlaki ve kültürel yozlaşmayı en uç boyutta yaşayan, gerici hatta Neo-Nazi örgütlenme-lerin yaygınlaştığı (Tüm dünyadaki 70 bin Neo-Na-zi'nin 50 bini Rusya'da!), bir avuç oligarkın bütün devlet işletmelerini (halkın mallarını) ele geçirdiği, Amerika ve Avrupa tekellerinin cirit attığı, IMF ve Dünya Bankası'nın kredilerine muhtaç hale düş-müş, hatta IMF programının uygulandığı ilk yıllarda Avrupa halkının eski ceket, palto, kazak, eldiven, süttozu, tereyağ, margarin, un, makarna, çikolata yüklü sadaka konvoylarının yolunu gözler olmuş, elinde ne varsa sokak tezgahlarında satan, sağlık ve eğitim gibi sosyalizmde ücretsiz olan hizmetleri ala-bilmek için maaşlarının büyük bölümünü ayırmak durumunda kalan, yüzbine yakın insanın sokaklarda yattığı, giderek Amerikan emperyalizmi tarafından kuşatılan, bir halk ve ülke kalmıştır. Küreselleşmeci

2002, Moskova

**1917'de 'dedeleri' yumruklarını sıktağın-
da saraylar yıkılmıştı. Dünya; Rus genç-
lerinin de sarayları yıktığını görecek**

pazar ekonomistlerinin pompaladığı o refah ve mutluluk bir türlü gelmemiştir emekçiler için.

Gorbaçov'dan Putin'e Sovyetler'in yıkımıyla sonuçlanan bu süreci kısaca hatırlayalım.

1989 yılında SBKP'nin 27. Kongresi'nde genel sekreterliğe seçilen Gorbaçov, 'Perestroyka' (yeniden yapılanma) ve 'Glasnost' (açıklık) adını verdiği politikaları devreye soktuğunda, Sovyet halkları, yıllar sonra emperyalist liderlerin Gorbaçov'u "tarihi kişilik" ilan edip madalyalara, ödüllere boğacağını bilmiyorlardı. Bugün kimi reformistlerin dilinden düşmeyen "insancıl değerlere dayalı demokratik bir sosyalizm", "modern sosyalizm" gibi söylemler, Gorbaçov'un emperyalistlerle birlikte köşe taşlarını döşediği karşı-devrimin üzerine örtmek için sıkça kullanıldı. Önce Stalin'e saldırdılar -ki Stalin'e yönelik bütün saldırıların altında karşı-devrim cephesi vardır- sonra Lenin'e sıra geldi. Revizyonistlerin "reform" söylemleriyle, burjuva ideologlarının sevinç çılgınlıklarının birbirine karıştığı günlerdi. 1991'de tankın üzerinde özgürlük nutukları attığında, Yeltsin'in sözünü ettiği özgürlüğün emperyalist tekellerin özgürlüğü olduğunu, bunun ise halklar için azgın bir sömürü ve yoksulluk anlamına geldiğini de görememişti geniş halk kitleleri. Elbette Sovyetler'in tasfiyesine karşı halkın tepkisizliğini, görüp görmemek, bilip bilmemekle açıklamıyoruz. Stalin sonrası revizyonist politikalar sonucunda halk kitleleri ile Komünist Parti ve devlet arasındaki bağlar iyice zayıflamış, sosyalist uygulamalar yozlaştırılmaya başlanmış, halkın siyasi bilincinin, kültürel dönüşümünün sağlanması bir yana bırakılmış, sosyalist demokrasinin olmazsa olmazı olan halkın yönetime katılımı ilkesi adeta bir lüks olarak görülmüştü. Asıl zemin bu ve daha buna benzer başka nedenlerdi.

Cumhuriyetler, emperyalistlerin yürüttüğü büyük kampanya ile birbiri ardısıra Sovyetler'den ayrılırken, ülke görülmedik bir ekonomik darboğaza saplanmış, Gorbaçov'un refah vaadettiği serbest piyasa ekonomisinin darbeleri örgütsüz kitleleri yaşam savaşıyla başbaşa bırakmıştı. Özgürlük nutukları atan Yeltsin'in Rusya Federasyonu'nun başına geçmesinin ardından ilk işi ise, Komünist Partisi'ni yasaklamak olmuştur. Mevcut hantal, bürokratik yapısına karşın kapitalist restorasyonun kitlelere yoksulluk ve açlık olarak yansıdığı koşullarda Komünist Partisi'nin varlığı tehlikeydi! Mallarına el konulan Komünist Parti ancak bir yıl sonra yeniden ayağa kalktığında kısa sürede üye sayısı bakımından ülkenin en büyük partisi haline geldi. Yeltsin'in çok da haksız olmadığı görülmüyordu. Bu süreç içinde her türden gerici, faşist, liberal örgütlenme boşluğu doldurdu. (Konumuz dışı olduğu için, 'şok'u atlatarak 1995 seçimlerinde yüzde 25 oy alan komünist partilerin çizgilerini değerlendirmiyoruz.)

Emperyalizm tarafından tepe tepe kullanılan Gorbaçov ve Yeltsin'in bir kenara atılmasının ardında Putin, halkın talana karşı memnuniyetsizliğini istismar ederek ortaya çıktı. Dilencileştirilmiş, onuru kırılmış, bütün ülke zenginliklerine karşın her geçen gün yok-

sullaşan halk kitleleri, yeniden "güçlü Rusya'yı yaratma" vaatleriyle Putin'e destek verdiler. Aslında verilen destek, yanlış adrese olsa da bir anlamda Sovyetler'e duyulan özlemeydi. "Neden Komünistleri desteklemediler?" diye sorulabilir. Cevabı, mevcut komünist partilerin politikaları ile birlikte, revizyonizmin yarattığı tahribatların kitlelerdeki etkisini sürdürüyor olmasındadır. Sosyalizmin kazandırdıkları ile mevcut komünist parti, halkın bilincinde ayrı ayrı yerlerde durmaktadır. Bu nedenle; kamuoyu yoklamalarında, büyük oranda sosyalizmin uygulamalarına duyulan özlem dile getirilirken, bu partilerin aldıkları oylar bu oranların uzağından bile geçmemektedir.

Kapitalizmin Hırsızlık Olduğunu Özelleştirmelerle Gördüler

Son kamuoyu yoklamalarından birinde, kapitalist restorasyonun ana halkası olan özelleştirmelere bakış soruluyor ve halkın %77'sinin hoşnut olmadığı, yeniden devletleştirmelere karşı çıkanların oranının ise sadece %18'lerde kaldığı ortaya çıktı. Özelleştirmeler nezdinde kapitalizme duyulan bir tepkiydi bu. Çünkü Sovyet halkları kapitalizmin ne olduğunu en açık şekilde bu özelleştirmelerde yaşamıştı.

"Reform" adıyla 1992 yılında IMF ile yapılan anlaşma gereği başlatılan özelleştirmelere "şok tedavisi" adı verilmişti. Kamuya ait evler ve yapılar, eğlence ve tatil merkezleri, üniversiteler, petrol, gaz şirketleri, madenler, laboratuvarlar, araştırma merkezleri, fabrikalar, hastaneler, toplu taşıma araçları vb. halkın yararına olan, halkın ya parasız ya da çok az bir mik-

Lenin'i Unutturamadılar

21 Ocak'ta çekildi bu resim. Soğuk ve yıllardır yapılan anti-komünist propagandalar o gün orada binlercesinin toplanmasını engelleyemedi. Kızıl Meydan'daki Lenin'in mozolesi önünde uzun kuyruklar oluşturan emekçiler, Rus komünistleri, 81. ölüm yıldönümünde önderlerini anmak ve çiçek bırakmak üzere sıraya girdiler. Kızıl bayraklar taşıyanların da olduğu kuyruk, Sovyetler Birliği'ne duyulan özlemin, Vladimir İlyiç Lenin'in halkların bilincinde yaşadığının kanıtıydı. Onları yeniden ayağa kaldıracak olan da bu bilinç olacaktır.

tar ödeyerek yararlandığı her şey özelleştirildi. (Emeklilerin isyanlarının kaynağı buralardadır.) Satılan; yüzyıllara dayanan kapitalizmin karşısında birkaç on yılda alternatif olarak dikilen, halkın alınteri, emeği olan işletmeleri, sosyalizmin kazandırdıklarıydı. (Sosyalizmin; örneği görülmedik şekilde halkın katılımıyla yapılan anayasasının yarattığı zeminde, onlarca ulusu bir kardeşlik ormanında yaşatan, hukuku halktan yana ele alan, siyasi yapıyı ve hak ve özgürlükleri işçi ve köylülerin çıkarına düzenleyen, halkın yönetime doğrudan katıldığı en gelişmiş demokrasi örneğini sunan, dünyanın hayran olduğu bir kültürel birikim yaratan kazanımlarının nasıl yok edildikleri ayrı bir yazı konusudur.)

Hem de ucuza bile satılmıyordu işletmeler. Binbir hile ile bedavaya! Oligarklar böyle doğdular. Örneğin, en ünlüleri olan Khodorkovsky, Berozovsky kurdukları naylon bankalar aracılığıyla, kapitalizmin “kağıda” dayalı üç kağıtçılık ekonomisinin hilelerinden yararlanarak başta petrol olmak üzere birçok işletmeyi ele geçirdiler. Öyle ki, krediyle aldıkları fabrikaları çalıştırıp bu kredileri ödüyor böylece bedavaya dev işletme sahibi oluyorlardı. “Kapitalizmin hırsızlık” olduğu gerçeği bir kez daha görülüyordu böylece. Sadece bir elin parmağı kadar oligarkın 1 milyar doların üzerinde bir servete sahip olduklarını söylersek, talanın ve Rus halkının nasıl yoksullaştı-

rıldığına daha net görüleceğini düşünüyoruz.

Bir Amerikan tekercisi dahi özelleştirmeleri “*Bütün zamanların en büyük soygunu*” olarak niteliyordu. Yeltsin’in Başbakanı İgor Gaydar’a halkı, “*Herkes pastadan payını kendisine verilecek bir ‘özelleştirme bonusu’ biçiminde alacağına göre... bu müthiş dönüşümden bütün yurttaşlar yararlanacaklar*” diye aldatmak görevi verilmişti. (Büyük Geri Sıçrama, Henri Alleg, syf:32) 144 milyon Sovyet yurttaşına değeri 10 bin Ruble olan bu bonolardan verildi. Sonra bunların hiçbir işe yaramadığını, içine düştüğü sefaletle gördü halk ve bonolar emperyalist tekellerin, yeni yetme kapitalistler olan oligarkların elinde toplandı kısa sürede. Putin de işte bunlara karşı gelişen tepkiyi değerlendirdi. Seçimleri yüksek bir oranla kazanmasının altında yatan temel etkenlerden biri, oligarklara “savaş açması” oldu. Aslında oligarkları oligark yapan sisteme karşı değildi savaşı. “Bu servetler üç beş zenginin değil halkın olmalı” demiyordu Putin. Aksine bu sistemin siyasi temsilcisiydi ve daha da güçlenmek istiyordu. Oligarklar ise, sadece soymakla kalmıyor, aynı zamanda parlamentoda ellerinde bulundukları güçle siyaseti de yönlendiriyorlardı. Putin’in derdi hırsızlık sisteminin içindeki iktidar savaşından başka bir şey değildi.

Halklar Bir Kez Daha Sovyetler Üfkunda Gürleyecek

*Şafağın ilk sahibi biz olmuşken,
kopardılar her şeyi ellerimizden,
bir kez daha gürleyecek halklarımız
Sovyetler ufkunda*

Sovyetler’in yıkılmasının ardından, 1992’deki bir kamuoyu yoklamasında, halkın yüzde 69’unun Sovyetler Birliği’nin dağılmasından üzüntü duyduğunu ortaya koymuştu. 1998’e gelindiğinde bu oran yüzde 85’e yükseliyor ve her geçen gün de artmaya devam ettiğinin özellikle altı çiziliyordu. (Kaynak: İnterfax)

Elbette bu “üzüntü”nün isyana dönüşeceği günler de gelecek. Çünkü kapitalizmin halklara, emekçilere verebileceği hiçbir değer olmadığını çok net gördüler ve görmeye devam ediyorlar. Sovyet iktidarının yıkılışının, sosyalizmin halkların tek kurtuluş yolu olduğu gerçeğini değiştirdiğini düşünenler büyük yanılgı içindedirler. Aksine, Rusya ve diğer eski sosyalist ülkelerde, o günden bu yana yaşananlar, sosyalizmin tek alternatif olduğunu bir kez daha perçinlemiştir. 70 yıllık bir deneyimin yarattığı değerlere karşı tam bir talan gerçekleştiren Rusya burjuvazisi de bu korkuyu her geçen gün çok daha yakından hissedecektir. Sosyalizmi, onun yarattığı sosyal, ekonomik, siyasi kazanımları yaşayan bir halk için, içinde bulundukları kapitalizmin azgın sömürü koşullarından kurtulmanın adresi ise, çok daha nettir.

Yeni bir çağ açan ve emekçilerin iktidarını kuran Ekim Devrimi’nin ışıkları yolu yeniden Sovyet halklarının bilincinde doğacak.

Sovyet halkları yine onun gösterdiği yoldan yürüyerek, topraklarının, zenginliklerinin yeniden sahibi olacaktır.

Avrupa'da Grevler

Fransa-Almanya - Hükümetin emekçilerin sosyal haklarına yönelik saldırıları grevlerle karşılandı. Sendikaların aldıkları kararla, her gün bir sektörde yapılan grevlerle 17 Ocak'tan başlayarak bir hafta boyunca posta çalışanlarından öğretmenlere, ulaşımdan elektrik işletmelerine kadar birçok alanda iş bırakıldı ve yürüyüşler yapıldı.

Protestoların temel hedeflerinden birini haftalık çalışma süresinin 35'ten 40 saate çıkarılması oluşturuyor. Bir diğeri ise, kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi, işten çıkarmalar ve çeşitli sosyal haklardaki kısıtlamalar. İlk olarak iş bırakan 300 bin postane çalışanının ardından, 18 Ocak'ta da 200 bine yakın Gaz-Elektrik İşletmesi çalışanı bir günlük grev yaptı. 19 Ocak'ta Demir Yolları, 20 Ocak'ta 5 milyon emekçi grev ve boykotlar gerçekleştirdi. Bir haftalık grevlere yüzde 50'nin üzerinde katılım olurken, hükümet greve katılanların o günkü maaşlarının kesileceğini açıklayarak gözdağı verdi. Kamuoyu yoklamalarına göre ise eylemleri halkın yüzde 65'i destekliyor. Sendikalar, 5 Şubat günü tüm Fransa'da genel greve dönüşecek eylem çağrısı yaptılar.

Almanya'da Agenda 2010 ve Hartz IV yasaları ile boyutlanan sosyal haklara yönelik saldırılar giderek artıyor. Büyük tekillerde onbinlere varan işçi çıkarmalarının gündemde olduğu Almanya'da, 19 Ocak günü kamu çalışanları grev ve çıktılar. Haftalık çalışma saatlerinin 42 saate yükseltilmesi, tatil ve Noel ikramiyelerinin kesilmek istenmesine karşı yapılan greve katılım yüksek olurken, özellikle Hannover ve Bremen'de binlerce emekçinin katıldığı gösteriler düzenlendi.

'Avrupa Anayasası'na Hayır'

Fransa - Paris'te 22 Ocak günü Avrupa Anayasası'na karşı düzenlenen eyleme 10 binden fazla kişi katıldı. Çeşitli sol partiler tarafından düzenlenen eylemde Avrupa Anayasası için yapılacak referandumda "hayır" oyu verilmesi istendi. Avrupa Anayasası'nın sermayenin ihtiyaçlarına göre yapıldığını dile getiren sol gruplar, sosyal hakları, işçi haklarını, sağlık, eğitim haklarını gözetken bir Anayasa istediklerini belirtiyorlar. Avrupa Anayasası'na hayır başlığı altında bir imza kampanyasının da başlatıldığı bildirilirken, tepkilerin süreceği partiler tarafından dile getirilmekte.

Viyana'da yürüyüş

Avusturya - Almanya'da harçlara karşı yürüyüşler yaygınlaşırken 26 Ocak günü de Avusturya'da öğrenci harçlarına karşı bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş boyunca sürekli Milli Eğitim Bakanı Gehrler ve harçlarla ilgili sloganlar atıldı. Soğuk havaya karşın 500 kişinin katıldığı eylem Avusturyalı ve yabancı öğrenci temsilcilerinin konuşmalarıyla sona erdi. Eyleme, **Anadolu Federasyonu Gençlik Kolu** da katıldı.

"Venezuela Irak Değildir"

Venezuela - FARC'ın liderlerinden Rodrigo Granda'nın Kolombiya güçleri tarafından Venezuela topraklarında esir alınarak ABD'ye teslim edilmesi tartışmaları sürüyor. 8-9 Aralık tarihlerinde İkinci Bolivar Halk Kongresi için Venezuela'nın başkenti Caracas'ta bulunan Granda'nın tutuklanması olayını Venezuela'nın ulusal egemenliğinin ihlali olarak değerlendiren Chavez, onbinlerin katıldığı bir mitingte konuştu. 25 Ocak günü Caracas'ta düzenlenen yürüyüşte Amerikan emperyalizmine ve Kolombiya işbirlikçi hükümetine yönelik sloganlar atıldı, konuşmalar yapıldı. Halk "Venezuela Irak Değildir" sloganları eşliğinde 16 kilometre yüründü.

Fabrikayı İşçiler Yönetecek

Venezuela - Devlet Başkanı Chavez, Bolivar Hareketi'ni yayma sloganıyla başlattığı toprak reformunun ardından Venepal Kâğıt Fabrikası'nın yönetimini işçilere devretti. Chavez'e karşı, patronun işçileri greve zorladığı fabrika iflas etmişti. Fabrikanın artık halk yararına çalışacağını dile getiren Chavez, kendisini devirmek için burada grev yapıldığının hatırlatılması üzerine, işçilere güvendiğini söyledi.

Mesa'ya Karşı Direniş

Bolivya - Eski devlet başkanını koltuğundan indiren Bolivya halkı, reformist önderliğin desteğini alarak devlet başkanı seçilen Carlos Mesa'nın uyguladığı IMF programına karşı da direnişe geçti. Bolivyalı emekçilerin akaryakıtta devlet sübvansiyonlarının kaldırılarak fiyatların artırılmasına karşı eylemleri sürüyor. Geçtiğimiz haftalarda onbinlerin katıldığı gösteriler düzenlenirken 22 Ocak günü yüzlerce kişi açlık grevine başladı, öğrenciler kamu binalarını işgal ettiler. Sanayi merkezi olan Santa Cruz bölgesinde yoğunlaşan eyleme katılan havaalanı çalışanlarının ise havaalanını ve karayollarını ulaşıma kapattıkları bildiriliyor.

'DHKP-C Kampı' Davası Sonuçlandı

Anadolu Federasyonu'nun Almanya'da yaşayan gençler ve aileler için düzenlediği tatil kampının 5 Ağustos 2004 tarihinde Alman polisi tarafından basılması davası sonuçlandı.

Alman polisinin medyaya, "üst düzeyde DHKP-C yöneticilerinin bulunduğu ve kadro okulu olan kamp basıldı, 40'ın üzerinde 'terör örgütü' üyesi gözaltına alındı ve bol miktarda propaganda malzemesi yakalandı" şeklinde açıklama yaptığı olayda, Alman hukuku da gençlik kampını "DHKP-C kampı" olarak değerlendirdi.

2,5 yaşından 13 yaşına kadar onlarca çocuğun olduğu, tanınmış yazar Cezmi Ersöz'ün söyleşi düzenlediği, göçmenlerin sosyal-kültürel sorunlarının

tartışıldığı kampla ilgili dava 7 ay sürdü ve 5 duruşma yapıldı.

Anadolu Federasyonu yöneticileri ve kampın resmi işlemlerinde adı geçen Bülent Doğan ve Av. Vesile Yücel hakkında açılan davada, yaklaşık 30 tanık dinlendi. Eyalet savcısı idianamesinde, tıpkı polisin açıklamasındaki gibi, "DHKP-C örgütü tarafından gençlere eğitim amaçlı kamp yapıldığı" ileri sürülerek, Almanya yasasında "DHKP-C'nin bir terör örgütü olduğu ve eğitim amaçlı kamp yapılmasının suç teşkil ettiği" ifadelerine

yer verildi.

Dava sonucunda Karlsruhe Eyalet Mahkemesi, Anadolu Federasyonu başkanı Nurhan Erdem'e 40 gün hapis cezası verdi. "Ceza", günde 5 Euro olmak üzere para cezasına çevrilirken, kamptan gözaltına alınan 30 kişiye de değişik miktarlarda para cezaları verildi.

Alman hukukunun ceza verdiği teröristler!

Sayı 143

48

30 Ocak
2005

Anadolu Halk Kültür Merkezi Yozlaşmaya Karşı Mücadele Ediyor

Londra'da bulunan Anadolu Halk Kültür Merkezi, İngiltere'de yaşayan Türkiyeliler'e yönelik bilgilendirme panelleri düzenliyor. Geçtiğimiz pazar günü

Sağlık danışmanlığı hizmetleri konusunda bir bilgilendirme paneli düzenleyen kültür merkezi, 23 Ocak günü de, gençliğin yozlaşması ve suçları konu alan bir toplantı organize etti.

Uyuşturucu madde kullanımı konulu bilgilendirme toplantısında, bir uzman tarafından çeşitli raporlara dayandırılan bilgiler verildi. Katılımcılar ise yaşananlardan örnekler verdiler. Son zamanlarda yoğunlaşan çeteleşme, uyuşturucu kullanımının ön planda tartışıldığı 2 saat süren toplantı sonucunda, şubat ayında başlayacak olan kampanya anlatıldı. Bu kampanyanın nedenleri ve zorunluluğuna dikkat çekilerek, uyuşturucuya ve mafyalaşmaya karşı birlikte mücadeleye çağrı yapıldı.

DÜNYA SOSYAL FORUMU BAŞLADI

Emperyalistlerin düzenlediği Davos toplantılarını alternatif olarak gündeme gelen ve "Başka bir dünya mümkün" sloganı altında düzenlenen Dünya Sosyal Forumu, Brezilya'nın Porto Allegre kentinde toplandı. 26 Ocak günü başlayan DSF, 31 Ocak'ta sona erecek. Bu yıl 5.'si düzenlenen DSF'ye 100 bin civarında kişi katılıyor. 2 bin 500 etkinliğin yer aldığı Dünya Sosyal Forumu'nda amaç, "eşitlikçi, adil, haklarında karar verilenlerin kendileri hakkındaki kararlara katıldığı bir dünyanın peşine düşmek" ifadeleriyle açıklanıyor. DSF içindeki ideolojik tartışmaların ne kadar kitleler önünde yapılacağı, bu rutinleşme ve zenginlere "borçları erteleyin" ricaları ile nereye kadar gidileceği ise toplantılar sonucunda görülecek.

Toplantılar boyunca Irak ve Filistin işgallerinin yanı sıra, "yoksullukla mücadele, borçlu ülkelere yardım ve borçlarının ertelenmesi" gibi konular ön planda yer alıyor. DSF temel işlevlerinden biri olarak, "farklı bir küreselleşme" dile getiriliyor ve bu, organizatörleri tarafından "küreselleşme, dayanışma esaslı, evrensel insan haklarına, bütün dünya kadınlarının, erkeklerinin ve çevrenin haklarına saygılı bir küreselleşme" olarak niteleniyor.

AZAP YOLLARI

Devrimin halkı nasıl dönüştürdüğünü anlatan bir roman

Yazar: Aleksey Tolstoy

Çeviri: A. Rıza Yalt / Evrensel Yayınları

“... Bu öyle bir dönemdi ki, gerçek ve temiz duygular, temiz aşklar, adi ve modası geçmiş şeyler diye görülüyordu. Kimseler sevmiyordu, ama herkes hayatın zevkini çıkarma susuzluğu içindeydi. Böylesine zehirlenenler tuzlu ne varsa hepsini, bağırsaklarını parçalayan ne varsa hepsini doymak bilmeden içiyorlardı.

“... Genç kızlar bekaretlerini, evli kadınlarsa sadakatlerini silip atmışlardı kafalarından. Yıkıcı fikirlerin reklamcısı olmak, iyi beğenin belirtisi sayılıyordu. Sinir zayıflığı, ince bir ruh belirtisi olmuştu sanki. Bir mevsimde hiç yoktan ortaya çıkan moda yazarların öğütledikleri de bundan başka bir şey değildi. İnsanlar da yavan görünmek korkusuyla kendilerini safahat ve kötülöklere kaptırıyorlardı.

“... Uykusuz geçen gecelerde tükenmiş, sıkıntısını aşksız sevişme, para ile şarapta, nefesine düşkünlükte, can çekişmenin ezgisinde, tango nun nağmelerinde boğarak, korkunç ve mukadder günü beklercesine yaşıyordu. Olacakları önceden haber veren belirtiler de eksik değildi: Yepyeni, hemencecik kavranması güç bir şeyler, aralık bulduğu her yerde ortaya çıkıveriyordu.” (Cilt 1 / Syf: 9-10)

Yukarıdaki alıntıda tasvir edilen her şey bugüne dair değil mi? Hem de eksiği yok, fazlası yok haliyle. Kuşkusuz öyle. Ama yukarıda tasvir edilen ortam 1914 Rusyası’nın sosyal buhranının bir özetidir. Dönemin tanığı olan Aleksey Tolstoy, ‘Azap Yolları’ isimli üç ciltlik nehir romanında Bolşevik Devrimi’nin hemen öncesine hakim olan hayatı böyle anlatır.

Bilindiğı gibi, devrimler ekonomik, siyasal ve sosyal buhranların yarattığı devrimci koşullarda gelişir. Yukarıda aktarılan aslında, o gün ve bugün yaşanan sosyal bunalımın bir özeti sayılır. Bu; insanın insanlıktan çıkarılmaya başlandığı, insani değerlerin rağbet bulmadığı, yozlaşmanın doruklarda olduğu bir ortamdır. Bu açıdan çok söze de gerek yok. Zira günümüz Türkiye’si, bu bunalımın her türden izdüşümü ile doludur. Bu nedenledir ki, yukarıda bahsedilen ortam bize yüzyıl kadar uzak gelmez. Aksine her gün tanık olduğumuz ve dayatılan bir hayattır bu.

İşte ‘Azap Yolları’ romanı böylesi bir ortamdan başlayarak, bize, Ekim Devrimi öncesi, Birinci Dünya Savaşı, kanlı iç savaş yıllarını anlatır. Daha doğrusu, tüm bu tarihsel altüst oluş dönemini, bugüne dair dersler çıkartacak biçimde yeniden yaşatır. “İki Kız Kardeş”, “Yıl 1918” ve “Kederli Sabah” isimleriyle üç ciltte yayınlanan bu nehir roman, Ekim Devrimi’ni sıradan insanların yaşamlarında, ilişkilerinde, acıları ve aşklarındaki altüst oluşlarla anlatır okuyucuya.

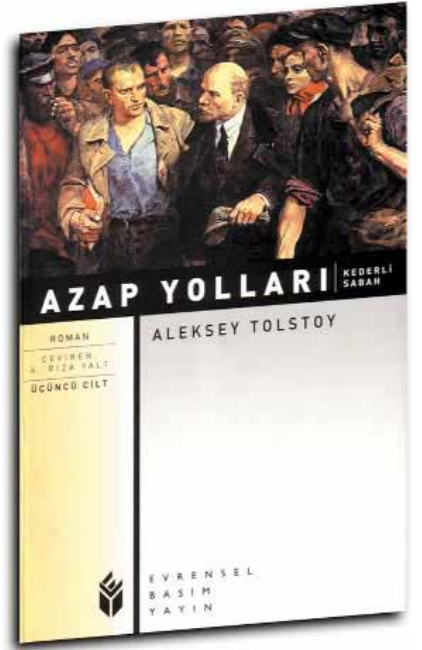
Devrim insanlar için insan olma hakkını istedi

Bu romanda dört dörtlük, mükemmel Bolşevikler bulamayacaksınız. Aksine sıradan insanların devrimci savaş içinde nasıl savrulduğunu, içlerinde kopan fırtınaları ve fakat her şeye rağmen, devrimin insanları nasıl sardığını, onur kazandırdığını göreceksiniz.

Yazar A. Tolstoy, iç savaş sırasında Beyaz Ordu’da yer aldığı için, karşı-devrimci güçlerin insani, askeri ve emperyalizmin işbirlikçisi olma gerçekliğini de somut olarak yansıtmıştır eserine. Kısaca, roman değişik açılardan okumalara da zemin sunuyor. Bir yanda Başa ve Katya’nın, onları seven Teligin ve Roçin’in devrim ve karşı-devrim arasında gidip gelen maceralarını izlemek mümkün. Diğer yandan, Bolşevikler’in sayıca az olmalarına ve her türden düşman ve ihanetle çevrilmiş olmalarına rağmen kanlı iç savaş yıllarında devrimi nasıl örgütleyip savunduklarını, askeri çarpışmaları, savaş ortamını, korku ve cüreti, çekilen zahmetleri... okuyacaksınız.

Uzun, karışık ve çileli bir süreç yaşayan Roçin, önce terk edip sonra yeniden arayıp bulduğu Katya’ya devrimi kastederek şöyle der; devrim “... insanlar için insan olma hakkını istedi. Bu bir hayal değil, bir fikirdir. Biz bu fikri süngülerimizin ucunda taşıyoruz. Bu fikir gerçekleşebilecek bir fikirdir...” (Cilt 3 / Syf: 421)

Roçin’in bahsettiğı fikir, devrim ve sosyalizmdir. İşte bu fikrin, başlangıcından iç savaş yıllarına kadar nasıl geliştiğini ve insanları sardığını anlamak istiyorsanız ‘Azap Yolları’ kaçırılmaz bir fırsattır. Ve romanı bitirdiğinizde Mahir’in Lenin’den aktardığı o sözler gelecektir aklınıza: “Ancak, halka inanan, halkın yaratıcı dehasının canlı pınarına dalan galip gelecektir.”

kahramanlar Ölmez

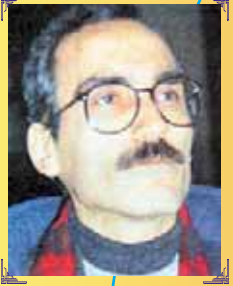
29 Ocak - 4 Şubat Şehitlerimiz

Mete Nezihi ALTINAY
Cömert ÖZEN
Mustafa AKTAŞ
Tevfik DURDEMİR
Muharrem ÖZDEMİR
İmran AYHAN
Ali Duran EROĞLU
30 Ocak 1996

Karadeniz Recai Dinçel Kır Silahlı Propaganda Birliği komutan ve savaşçılarından 7 kişilik bir grup olarak, Sivas'ın Hafik İlçesi'nin Yukarı-asarcık Köyü yakınlarında düşman tarafından kuşatıldılar. Çatışarak şehit düştüler.

Mete Nezihi ALTINAY, Devrimci Sol'un oluşumundan itibaren bu hareketin saf

larındaydı. Faşist Teröre Karşı Mücadele Ekipleri'nde, DEV-GENÇ'te, akademik demokratik mücadelede, mahallelerde her düzeyde görevler aldı. Cunta yıllarında tutsaktı. 1986'da dışarı çıktığında yeni görevler üstlenmekte tereddüt etmedi. 86-91 yılları arasında devrimci hareketin yeniden örgütlenmesinde büyük emeği vardır. 12 Temmuz ve 17 Nisan operasyonlarından sonra da tereddütsüz kritik görevler üstlenmiş, doğan boşlukları doldurmaya çalışmıştır. Bu dönemi takiben yeniden tutsak düştü. Bir özgürlük eylemiyle yeniden sıcak mücadeleye katıldığında o artık gerilla savaşının içindeydi. Şehit düştüğünde Karadeniz Recai Dinçel Kır Silahlı Propaganda Birliği Komutan Yardımcılığı görevini yürütüyordu.

BUGÜNE MAVZER, YARINA UMUT
zaman, umut zamanı,
zaman, direnç zamanı
kaldır artık yüreğine sığdırdığın kör inadı.
zaman, inat zamanı
zaman, inanç zamanı
ne duruyorsun?
her şey kavgada saklı.
yol al hırçın dağlara
bugüne mavzer ol,
yarına umut...

Cömert ÖZEN, 1966 Tokat Almus Durudere Köyü doğumluydu. 1989'da Balıkesir'de yüksekokul öğreniminin son yılında mücadeleyle tanıştı. İstanbul'da Ümraniye, Küçükarmutlu gibi çeşitli gecekondu bölgelerinde görevler aldı. 1991 yılının ortalarında Tokat-Sivas bölgesinde gerillanın yapılanmasında görevlendirildi. Bir yıl kadar şehirde görev yürüttükten sonra 92 yılı ortalarında gerillaya katıldı. Şehit düş-

tüğünde birlik komutanıydı.

Muharrem ÖZDEMİR, Tokat Vavru Köyü 1971 doğumluydu. Mücadeleyle Tokat Ziraat Meslek Yüksek Okulu'nda tanıştı. 1991'den 1994'e kadar Tokat Turhal ve Zile öğrenci gençliği, mahalli alanı ve değişik çalışma alanlarında görevler aldı. 1994 başlarında gerillaya katıldı.

Ali Duran EROĞLU, Tokat Artova Garın Köyü 1975 doğumluydu. Türk ve Alevi'ydi. Tokat Ticaret Lisesi'nde okuduğu yıllarda bir taraftar olarak mücadelede yer aldı. Sivas katliamına karşı eylemlerin örgütlenmesinde canla başla çalıştı. Kısa süreli tutsaklık yaşadı. 1994 yılının başında gerillaya katıldı.

Tevfik DURDEMİR, Antalyalı'ydı. Uludağ Üniversitesi İktisadi ve İdari Bölümler Fakültesi öğrencisiyken DEV-GENÇ içinde yer aldı. 1986-87 öğrenci gençlik hareketini geliştiren öncü öğrencilerden biriydi. 1991'de illegal alana geçti. Bu dönemde tutsak düştü. 17 Temmuz 1995'te bulunduğu Buca Hapishanesi'nden yoldaşlarıyla birlikte firar eylemini gerçekleştirdi. Özgürlük eyleminin ardından gerillaya katıldı.

Mustafa AKTAŞ, 1989-90 döneminde Ankara DEV-GENÇ içerisinde bulundu. 1991 yılında emperyalist savaş döneminde tutuklandı. Tahliyesinden sonra Devrimci Gençlik Dergisi Ankara Temsilciliği görevini üstlendi. 1992 yılında gerillaya katıldı.

İmran AYHAN, 1966 Ağrı Tutak doğumluydu. Azeri milliyetlendendi. İlkokul öğretmeniydi. Hakkari ve Konya Cihanbeyli'de öğretmenlik yaptı. Öğretmen olarak mücadele içinde yer alırken gerillaya katılma isteğini dile getirdi ve sonunda katıldı.

İsmail KANDEMİR
1 Şubat 1994

ESKAD ve Eskişehir ÖZGÜRDER kurucusu olan Kandemir'i, çalışmak için gittiği Yalova'dan Eskişehir'e dönerken geçirdiği bir trafik kazasında kaybettik.

Musa ÖZNUR
1 Şubat 1980

Anti-faşist mücadele içerisinde yeralan Musa, DEV-GENÇ'in önder militanlarından. Faşistlerin bir saldırı planını bozmak için düzenlenen eylemde elindeki bombanın patlaması sonucularımızdan ayrıldı.

Mehmet MARAŞ
1 Şubat 1979

İnebolu Halkevi'nin faşistler tarafından bombalanması sonucu şehit düştü. Kastamonu Küre doğumluydu. DEV-GENÇ saflarında yeralan bir devrimciydi.

